

++

S o s y a l i z m i ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/42 • 2 Kasım 2007 • 50 YKr

**Büyük Ekim Devrimi 90.
Komünist hareket 20.
yılında...**



**Geçmişini aştık,
geleceği kazanacağız!**

CMYK

++

İÇİNDEKİLER

Egemenler sınır ötesi operasyon için Washington'dan icazet istiyor... ..	3
Şovenistlerin sahte anti-emperyalizmi! . 4	
Savaş naraları eşliğinde "Cumhuriyet Bayramı"!	5
Zor dönem ve liberal solun tutumu	6
Kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları ekilmesine izin vermeyelim... 7	
Faşist saldırılara ve tırmandırılan şovenizme karşı tepkiler... ..	8-9
Ekim Devrimi'nin 90. yılında sosyalizm en güncel ve acil ihtiyaç olmaya devam ediyor!.....	10
Kürtleri kırma ve katliam provaları.....	11
Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden.....	12-13
Şovenizm cereyanının gölgesinde BMİS Genel Kurulları.....	14
"Yeni" feodalite, "yeni" toplum, "yeni" hayat.....	15
Cemaatçi/"Hayırsever" kapitalizm kökleşiyor: Yoksulların kolektif yanılmasından Çin çalışma rejimine (Orta sayfa).....	16-19
Şovenizmin yalanlarına ortak olma! . .	20
Şoven saldırganlık ve gençlik mücadelesi....	21-22
Ekim Gençliği'nin kampanya çalışmalarından... "Yalanlarımızı da alın gidin!"..	23
Emekçi Kadın Komisyonları'nın çağrısı... Özgürlük ve eşitlik için, emekçi kadınlar "bir adım ileri!" . .	24-25
Dünyadan... ..	26
İrkçi-siyonistler Gazzelileri boğma saldırısını ağırlştırıyor!	27
Fado, Fiesta... Vatan, Millet, Sakarya!..	28
Gelecek, özgürlük ve halkların kardeşliği için... Gençlik taleplerinin arkasında olacaktır!..	29
Ekim Devrimi 90. yılında!... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/42 ● 2 Kasım 2007
Fiyatı: 50 YkrSahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın**Yönetim Adresi:**Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Geçen hafta faşist saldırganlık her yeri sarmış, şovenist histeriye dalgası iyice yayılmıştı. Savaş naralarıyla halklar arasına düşmanlık tohumları ekecek bir atmosfer yaratılmaya çalışıldı. Bugün için bu havanın bir parça dağılması yanlıtıcı olmamalıdır. Zira önümüzdeki günlerde savaş tamamları tüm acımasızlığı ile yeniden çalmaya başlayabilir.

2-3 Kasım günü gerçekleştirilecek "Irak'a Komşu Ülkeler Zirvesi" ve Erdoğan'ın 5 Kasım tarihli Washington ziyareti gelişmelerin ne yönde seyredeceğinin işaretini verecektir. Yek vücut olmuş sermaye düzenine karşı halkların devrimci birliğine ve kardeşliğine dayalı bir barikatın oluşturulması zorunlu bir ihtiyaçtır. 3 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirilecek miting bu açıdan büyük bir önem kazanmaktadır. Mitingin düzenleyecilerinden, eylemin içeriğinden bağımsız olarak, eylem, faşist saldırganlık ve şovenist histeriye karşı güçlü bir yanıt olmalıdır. Mitingde işçilerin birliği, halkların kardeşliği rüzgarı güçlü bir şekilde esebilmelidir. Zira topluma sirayet etmiş gerici-şoven hava ancak böylesi bir rüzgarın esmesi ile dağıtılabilir.

Aslında şovenist cereyanın sınıf içindeki etkisine çarpıcı bir örnek BMİS şubelerinin genel kurulları üzerinden verilebilir. Geçen hafta gerçekleştirilen Bursa, Gebze ve İzmir şubel genel kurullarına yansıyanlar sınıf cephesinden nasıl bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu tüm çıplaklığı ile göstermiştir. Şovenizm zehirinin ilerici bir sendikanın zemininde bile nasıl bir güç kazandığını gösteren çarpıcı örneklerdir bunlar. Genel kurul delegeleri bir taraftan kürsüden içine düşürüldükleri açlık ve sefalet veryansın ederken diğer taraftan tam da bu tablonun sorumlusu sermaye düzeninin, kardeş bir halka karşı inkar ve imhaya dayalı suçlarının destekçisi olabiliyor. Kendisini ezen ve sefalet mahkum eden güçlerin aynı zamanda Kürt halkının da haklı ve meşru mücadelesini kirli bir savaş ile ezmeye çalışan aynı güçler olduğu gerçeğine yabancı olabiliyor. İşte kendi sınıf kimliğine ve misyonuna yabancılaşmadan dolayı işçi sınıfı ve emekçiler, sermaye devletinin içeride ve dışarıda tırmandığı savaş ve saldırganlığın kitle destekçi bir konuma düşürülebiliyorlar.



Sınıf hiçbir biçimde bu durumu haketmiyor. Zira o bu toplumu en ilerici ve devrimci tek sınıftır. Ancak bu nesnel-tarihsel konumu kendi başına sınıfı devrimci kılmıyor. Tarih, sınıfın bu toplumda ezilen ve sömürülen tüm güçlerin öncüsü misyonunu oynabilmesi için kendi sınıf bilincini kuşanmasını zorunlu kılıyor. Bu bilincin ve misyonun kazanılabilmesi için sınıf devrimcilerinin azami bir çaba ortaya koymaları gerekmektedir.

Sınıf devrimcileri, sınıf hareketinin bugünkü tablosunun ortaya çıkardığı gerçeğin bilincinde olmalı, kısa dönemli beklentilerden öteye sınıfı devrimleştirme çabasının çok daha soluklu ve ısrarlı bir mücadeleyi zorunlu kıldığını bilincine hareket etmelidirler. Açık ki sınıf hareketinin devrimleştirilmesi çabasının merkezinde sınıf devrimcileri durmaktadır. Öyleyse bunun yüklediği sorumlulukların bilinciyle ve süreci kazanma iradesiyle davranmalıdırlar.

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Egemenler sınır ötesi operasyon için Washington'dan icazet istiyor...

Savaş kundakçılarının gündeminde İran'a olası saldırı var!

Egemenler cephesinin iğrenç görünümlere bürünen psikolojik savaş seferberliğinin yaydığı ırkçı-şoven zehir, toplumun farklı kesimlerinin zihninde ciddi sakatlıklar yarattı. Savaş tamamları çalan işbirlikçi sermaye iktidarı, medyayı tek merkezden ve etkin bir şekilde kullanarak toplumdaki zihinsel kaymayı saldırgan iç ve dış politikanın kitle desteğine dönüştürdü.

Şoven histerinin sersemlettiği gruplar, linç girişimleri ve yağmacılığa yönelmenin yanısıra halklar arası kardeşliği dinamitleyen saldırılarına devam ediyorlar. Kürt halkına karşı savaş açılmasını savunacak kadar zıvanadan çıkan ırkçı-faşistler işi, bir an önce savaş ilan edilmesini talep edecek noktaya vardırıldı.

"Tayyip Bush'la görüşün, sonra bakınız"

Sermaye iktidarı ırkçı-şoven histeriyi yayarken, PKK karşıtlığından Kürt halkına düşmanlığa varan iğrenç bir propaganda yürütüyor. Ancak iç ve dış yönelik yapılan hazırlıklar, asıl meselenin bundan ibaret olmadığı konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Zaten kimi düzen sözcüleri de sorunun PKK'den ibaret olmadığını açıkça dile getiriyorlar. Dolayısıyla sermaye devletinin asker/sivil görevlileri tarafından atılan "asarız/keseriz" nutukları, savaş tezkeresinin bir günde meclisten geçirilmesini, Kürt halkının özgürlük özlemlerini bastırmayı içermekle birlikte, yapılan hazırlık bölgesel çaptadır.

Generallerden hükümete, medyadaki soysuz kalemlerden düzen partilerine kadar sermayenin hizmetindeki görevliler, şimdilik sınır ötesi saldırıyı başlatmanın uygun olmadığı konusunda hemfikirler. Öyle ki, bazen, yarattıkları ırkçı-şoven propagandanın etkisiyle bir an önce savaş isteyenleri teskin etmek, bizzat düzen bekçilerine düşebiliyor. Zira Washington'daki efendilerinden icazet almadan, onların işgali altındaki bölgeye kapsamlı bir saldırı düzenlemek, yarım asırdır emperyalist güçler adına tetikçilik yapanların kolay alacağı bir karar değildir. Bundan dolayı bugünlerde yoğunlaşmaya başlayan Ankara-Washington arası trafikten çıkacak sonuçları beklemek gerektiği konusunda, Amerikancı rejimin görevlileri hemfikir görünüyorlar.

Ankara-Washington hattında yoğun trafik...

Bağdat'taki kukla yönetimin bazı memurları tarafından gerçekleştirilen Türkiye ziyaretinden kayda değer bir sonuç çıkmadı. Sonuç alıcı görüşmeler bir yana, Irak'tan gelen heyetin diplomatik kurallara uygun karşılanmadığı, Iraklı heyetin küçük görüldüğü belirtildi. Oysa Irak'tan gelen heyete böyle davranan Ankara'daki işbirlikçiler, başlarına çuval geçirildiği veya Washington'daki efendiler tarafından burunları sürtüldüğü zaman utanç verici bir sessizlik içine gömülmüşlerdi.

Türkiye'deki diplomasi trafiği, esas olarak Irak'a komşu ülkeler zirvesi vesilesiyle yoğunlaşacak. Zirveye katılmak üzere gelecek olan ABD Dışişleri



Egemenlerin iç ve dışa dönük yaptığı savaş hazırlıkları böyle bir maceraya atılmalarının ihtimal dışı olmadığını gösteriyor. Bu ise, ortalığı kaplayan ırkçı-şoven zehirden işçi ve emekçilerin de etkilendiği, dahası reformist sol akımların da bu etkiye açık olduklarının anlaşıldığı bir iklimde ilerici, devrimci güçlere büyük sorumluluklar yüklüyor.

Bakanı Condoleezza Rice'in 2 Kasım'da Ankara'da olması bekleniyor. Görüşme programı açıklanmamakla birlikte, savaş kundakçısı Rice'in listesinin başında Tayyip Erdoğan'ın olacağı söyleniyor. Bu arada ABD'li bakanın savaş çetesinin şefi Bush'tan Abdullah Gül'e özel bir mesaj getireceği açıklandı.

5 Kasım'da haydutbaşı Bush'un huzuruna çıkmaya hazırlanan Tayyip Erdoğan'ın Rice ile yapacağı görüşme, efendisinin karşısına çıkmaya hazırlanan uşağın antrenmanı gibi algılanıyor.

Burjuva medyadaki bazı kalemlere bilgi veren Amerikalı kaynaklar, Beyaz Saray'ın en geç Rice'in Ankara temaslarına, o da olmazsa 2-3 Kasım'da İstanbul'da gerçekleşecek "Irak'a Komşu Ülkeler Zirvesi"nden ayrılıncaya kadar Ankara'ya bir şeyler söylemek için çaba harcadığını ifade ediyorlar. Bu ifadelerde kastedilen, PKK'ye karşı ABD-Türkiye işbirliği ile saldırıya geçilmesidir. Bu tür söylentiler ortalıkta dolanmakla birlikte, gerçeklik payı, verili durumda düşük görünüyor. Nitekim işgal ordularının Irak'ın Barzani kontrolündeki kuzey bölgesinde bulunan komutanı Tümgeneral Benjamin Mixon'un kısa süre önce, "PKK'ye karşı herhangi bir talimat almadık" demesi de, Ankara'daki işbirlikçilerin beklentisinin şimdilik gerçekleşmesinin zor olduğunu gösteriyor.

Beyaz Saray'dan yapılan açıklamalar da, PKK'ye karşı ortak saldırı beklentisinin halihazırda bir karşılığı olmadığına işaret ediyor.

Bush-Erdoğan görüşmesi öncesinde açıklama yapan Beyaz Saray sözcüsü Dana Perino ise, Türkiye'nin kayıp askerlerini arama hakkı olduğunu ancak Başkan Bush'un Türkler'e PKK'ye karşı eylemlerinin sınırlı olmasını tavsiye edeceğini ifade

etti.

Bush-Erdoğan ikilisinin gündeminde, PKK ile mücadeleye ilişkin ortak çabaların olacağını söyleyen sözcü, "Başkan Bush, görüşmede Türkler'e itidal, PKK'ya karşı sınırlı eylem ve Iraklılar ile diyalogu sürdürmelerini tavsiye edecek, çünkü sonuçta iki komşunun, sorunun çözülmesi için birlikte çalışmaları gerekiyor" ifadesini kullandı.

Emperyalist ABD rejiminin akıl hocalığını yapan "Amerikan Dış Politikası Ulusal Komitesi" adlı "düşünce kuruluşu" tarafından hazırlanan bir raporda dile getirilenler de, Beyaz Saray sözcüsünün ifadeleriyle çakışıyor.

"PKK'yı Silahsızlandırmak ve Faaliyetlerini Durdurmak" başlıklı rapor Iraklı Kürt liderlere, "nüfuzlarını kullanarak 12 aylık bir ateşkes imzalanması konusunda PKK'yi ikna etmelerini" tavsiye ediyor. Raporda, "Böyle bir adım PKK ile Türkiye arasındaki çatışmaları engelleyerek durumun bir süreliğine sakinleşmesini sağlayacak ve Türkiye'ye reformlarına devam etmek için zaman verecektir" iddiasına yer veriliyor.

Görünen o ki, Washington'daki savaş kundakçıları, belli sınırlarda kalan bir sınır ötesi saldırıya izin verecekler. Nitekim Güney Kürdistan'ın son günlerde Türk ordusu tarafından bombalanması, çizilen çerçeveye uyulmak koşuluyla, Bush yönetimi tarafından saldırıya yeşil ışık yakıldığını gösteriyor.

Burada temel soru şudur; ABD emperyalizmi, neyin karşılığında Güney Kürdistan'a saldırıya yeşil ışık yakıyor? İster belli sınırlar içinde kalan bir saldırı için olsun, ister Ankara'daki Amerikancılar'ın düşü olan Güney'deki Kürt devleti oluşumunun ortadan kaldırılması girişimine izin vermek şeklinde olsun, Bush liderliğindeki savaş çetesinin bu yönde adım atması hayra alamet olmayacaktır. Zira ABD'nin böyle bir "ödün" vermesini, ancak Ankara'daki yarım asırlık tetikçilerini yeni suç ortaklıklarına razı etmek dayatması eşliğinde değerlendirmek gerekmektedir.

Bush yönetiminin verili durumda sınırlı bir saldırıya izin verme eğiliminde olması diğer olasılığı ortadan kaldırmıyor. Geçmişte CIA'da ve devlet aygıtında önemli mevkiele işgal etmiş bazı kişiler, ABD'nin Kürtler'i bir kez daha yüzüstü bırakmak durumunda kalabileceğini söylüyorlar.

Bilindiği üzere gelinen yerde savaş kundakçıların önceliği İran'dır. İran'a olası bir kuşatma veya saldırının Türk devleti hesaba katılmadan planlanması mümkün görünmüyor. Bu ise, ABD emperyalizminin, Ankara'daki işbirlikçilerine vereceği her "ödün"ün, İran halklarına karşı olası bir saldırıya suç ortaklığı yapma dayatmalarıyla birlikte düşünülmesini zorunlu kılıyor.

Egemenlerin iç ve dışa dönük yaptığı savaş hazırlıkları böyle bir maceraya atılmalarının ihtimal dışı olmadığını gösteriyor. Bu ise, ortalığı kaplayan ırkçı-şoven zehirden işçi ve emekçilerin de etkilendiği, dahası reformist sol akımların da bu etkiye açık olduklarının anlaşıldığı bir iklimde ilerici, devrimci güçlere büyük sorumluluklar yüklüyor. Zira halihazırda işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yükseltip bu uğurda mücadele edecek başka bir güç bulunmuyor.

Şovenistlerin sahte anti-emperyalizmi!

Pek çok ilde “teröre lanet mitingleri” adı altında gerçekleştirilen Kürt halkına saldırı gösterilerinde dikkat çeken yönlerden birisi de, ABD karşıtı slogan ve söylemlerin öne çıkması oldu. Bu ABD karşıtlığına rengini veren ise, ABD’nin Kürt halkına saldırmaması, PKK’yi bitirmemesine duyulan gerici tepki... Aynı günlerde ABD ile ilişkilerin bozulabileceğini ima eden Erdoğan’ın “bedeli neyse öderiz” ifadeleri de bu kapsamda değerlendirilebilir. Kuşkusuz ki, tüm bu slogan ve söylemler, kitleleri şovenizmle daha da zehirleme amacı gütmektedir.

Bugün geniş emekçi kitlelerin, önemli ölçüde şovenizmle ve sosyal şovenizmle zehirlendiği, bilincinin sakatlandığı tartışmasız bir gerçektir. Bu nedendir ki, komünistler ve devrimciler olarak anti emperyalist mücadeleyi kapitalizme karşı tutarlı bir çizgide ilerletme sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Özellikle son yıllarda, başını generallerin çektiği burjuva kampın “vatanseverlik” maskesi altında yürüttüğü karşı devrimci ve ırkçı saldırganlığın, anti-emperyalist eğilimleri ezen ulus milliyetçiliğiyle sakatlamasında etkili olduğu gözönüne alındığında, bunun önemi daha açık ortaya çıkmaktadır. Daha çok “anti-Amerikancılık” biçiminde açığa çıkan bu şovenist-ırkçı propaganda bombardımanının etkisindeki emekçi kitleleri yanılısalara karşı uyarmak ve aydınlatmak, devrimci politik çalışmanın ana konularından birini oluşturmaktadır.

Öncelikle bir gerçeğin altı çizilmelidir, bu ülkede hiçbir kurum, son ırkçı gösterilerin azmettiricisi olan TSK kadar ABD’nin denetimi altında değildir. TC ordusunun tüm generalleri NATO tedrisatlı, tüm askeri teknolojisi Amerikan kaynaklıdır. ABD emperyalizminin talimatıyla 12 Eylül faşist darbesini gerçekleştiren ordudur. Emperyalizme karşı mücadele eden devrimcileri işkencelerden geçirip darağaçlarında asan, İMF’nin 24 Ocak programını uygulaması için toplumsal muhalefeti ezen bu ordudur. İşbirlikçi sermayenin önünü açmak, yolunu düzlemek, sömürü sistemine bekçilik etmek için her seferinde işçi ve emekçilerin tepesine binen, devrimci muhalefeti ezen bu ordudur. Bunun gibi sayısız tarihsel gerçeği bir yana bırakıp güncel gelişmelere baksak dahi TSK’nın ABD ile kurduğu ilişkilerin boyutunu görebiliriz. Afganistan’da ABD’nin işgal birliklerinin hizmetinde savaşan bu ordudur. Ordunun tepesinde ABD’den “üstün liyakat madalyası” almış olan Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt bulunmaktadır.

Kürt sorununda iyice sıkışan sermaye düzeni şovenizmi kışkırtarak emekçi kitleleri kirli bir savaşta hazırlama çabasında. Düzen güçleri ise ABD gibi halkların katili emperyalist bir ülkeyi “dost” göstermeye çalışarak emekçilerin bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. “Stratejik ortak” ABD, “PKK’yi bitirmeyerek” iki ülke arasındaki “köklü dostluğa” uygun davranmamış oluyor. ABD işbirlikçileri ve uşakları tüm yaygarayı da bunun için koparıyorlar.

ABD’ye uşaklıkta sınır tanımayan paşalar hep bir ağızdan milliyetçi nutuklar atıyor, büyük bir ikiyüzlülükle “emperyalizm karşıtı” bir söylem tutturabiliyorlar. Mevcut konjonktürde huzursuz küçük burjuvazinin ruhunu okşamak üzere Kürt düşmanlığı ekseninde “anti-Amerikancılık” ve “anti-emperyalizm” koken sloganların yükseltilmesi ve türlü yöntemlerle kitlelerin seferber edilmeye çalışılması, mevcut konumlarını koruyup geliştirmeyi hedefleyen ordu eksenli burjuva kampın planlarının bir parçasıdır.

Ordu eksenli burjuva kampın körüklediği milliyetçilik, emperyalizm karşısında gururu incinmiş,

ezilmiş bir halka afyon olarak sunulmaktadır. Bu milliyetçilikte, bırakalım anti-emperyalizmi, anti-Amerikancılık bile yoktur. “Amerikan karşıtlığı” söylemindeki temel vurgu Kürt düşmanlığı üzerinedir ve özü itibarıyla şovenist, katliamcı bir karakter taşımaktadır. ABD savaş uçakları TSK eşliğinde Güney Kürdistan’da Kürtler’e yönelik bir katliam operasyonuna girmiş olsa, aynı kesimlerin yine eskisi gibi en keskin Amerikancı olacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Zira onlar, 1960’larda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarı için nasıl “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!” sloganlarıyla yürüyen devrimcilere saldırdılarsa, bugün de aynı şekilde sermaye devletine ve emperyalizmin çıkarlarına büyük bir sadakatle hizmet ediyorlar.

Ülkemizde milliyetçi ideolojiyi kendine bayrak yapanların, temel nitelikleri anti-emperyalist değil, tersine işbirlikçilik, emperyalizme uşaklıktır. Emperyalizmle en köklü işbirliği ilişkileri milliyetçilik maskesi altında yapılmıştır. Milliyetçiliği yükseltenler, onyıllardır bu ülkede işbirlikçiliğin de başını çekenlerdir. Genelkurmay’dan MHP’ye bu kesimlerin başta gelenlerine bakıldığında bu gerçek görülür. Milliyetçilik söylemi, emekçi kitlelere karşı işlenen suçlarla, dökülen kanlarla, kontrgerilla örgütlenmeleri ile anılmıştır.

Milliyetçiliğin tarihsel olarak kullanılageldiği en önemli nokta, devrimci mücadeleyi bastırma aracı olmasıdır. “Soğuk savaş” yıllarında emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından düzen muhaliflerine karşı 1960’lı ve ‘70’li yıllar boyunca körüklenen milliyetçilik, ‘90’larla birlikte Kürt ulusal hareketi karşısında kullanıldı.

Şovenist milliyetçiliğin yükseltilmesi aynı zamanda çok daha geniş kitleleri denetim altında tutmalarına hizmet etmektedir. Zira, şovenist milliyetçi şartlandırmalar altında tutulan kitleler kendi sorunlarından uzaklaşır, sorunlarının kaynağı olarak hak arayan kesimleri, haklarını isteyen ulus ve milliyetleri görür. Örgütsüzlüğün ve bilinçsizliğin hakim olduğu böyle bir ortamda ırkçı-milliyetçi eğilimler güçlenir. Ulusal ve toplumsal mücadeleye karşı fiili bir barikat olarak kullanılan milliyetçilik, dönemsel olarak ağırlaşan sürekli kriz koşulları, durmadan yoksullaşan, işsizleşen kitlelerin ortaya çıkan memnuniyetsizliklerini de bu şekilde yanlış yöne kanalize etmektedir. Yoksullaşmaya duyulan tepkinin devrimci kanallara akmaması böylece güvence altına alınmaktadır.

Bugün emekçi kitleler sürekli bir manipülasyona tabi tutulmaktadır. Her dönem dış ve iç düşmanlar yaratılmaktadır. Sermaye düzeni bir yandan emperyalizmle kölece ilişkiler kurup uşaklık ilişkisini sürdürürken, öte yandan Avrupa ve ABD’nin Türkiye’ye karşı “Sevr’i canlandırmak” istediği paranoyasını körüklemektedir. Kürt halkına dönük imha, inkar ve asimilasyon politikasının parçası olarak kitleler Kürt halkının mücadelesine karşı konumlandırılmaya çalışılıyor. Sistemin yarattığı bütün siyasal, ekonomik sorunlar, krizler “terör” söylemiyle ulusal ve toplumsal mücadele üzerine yıkılarak, emekçi kitlelerin bu sorunlar temelinde örgütlenmesinin önü kesiliyor. Örgütlenen kesimlerse adeta “iç düşman” olarak gösteriliyor. Sermaye düzeninin güvenliği demek olan “ulusal güvenlik” üzerine oturan ülke yönetimi, emekçi kitleleri de bu siyasetin destekçisi haline getiriyor. Muhalif düşünceler “ulusal güvenliğe tehdit” olarak damgalanıyor, yok etmek için her yöntemin denenmesi mübah hale getiriliyor.

Son dönemde milliyetçiliğin yükseltilmesinin ve işçi

sınıfına şovenizm zehrinin bulaştırılabilemesinin birçok nedeni var kuşkusuz. Ama bu konuda en büyük etmen, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık oluşudur. Örgütsüz ve devrimci önderlikten yoksun işçi hareketi, burjuvazi tarafından rahatlıkla manipüle edilerek yönlendirilebilmektedir.

Milliyetçi şovenizmin yükseltilmesinde aynı zamanda düzen güçlerinin kendi iç dalaşması da önemli bir rol oynamaktadır. Bilindiği gibi Türk burjuvazisi bir iç çatışma yaşıyor. Sermaye klikleri esasa ilişkin olmasa da farklı politik yönelimler taşıyabiliyor. Burjuvazi içinde süregiden çatışma, siyaset arenasına çeşitli konular üzerinden yansıyor. Kürt sorunu, Ermeni meselesi, devletin yeniden yapılandırılması vb. konuları burjuvazi içindeki dalaşmanın dışavurmasına vesile oluyor.

İşte tam da böyle bir süreçte, ordu eksenli burjuva kamp, toplumdaki milliyetçi histeriyi yükseltmek amacıyla kıyamet senaryoları yazmaya koyuldu. Bu kesimin yazar-çizer takımı, anti-Amerikancı, anti-Avrupacı söylemleri öne çıkartıyor. ABD ve AB’nin TC’yi bölmek istediğini, hatta ABD’nin Türkiye’yi işgal edeceği senaryolarını içeren iddialar ortalığı kaplamış bulunuyor, gazeteler bu tip yazılarla dolup taşıyor. Bu kesim, “anti-Amerikancılığı” anti-emperyalizm olarak sunma gayretinde. Emekçi kitlelerde biriken anti-Amerikancı duygu ise Türk milliyetçiliğini yükseltmek üzerinden kullanılıyor. Burjuvazi kendi çıkarlarının ifadesi olan ideolojik argümanları emekçilerin bilincinde meşrulaştırmakla kalmıyor, bu argümanları bir toplumsal baskı unsuru haline dönüştürerek kitleleri bu çizgiye göre tavır almaya da zorluyor.

Oysa anti-kapitalizmden bağımsız bir anti-emperyalizmin olamayacağı çok açıktır. Emperyalizm kapitalist sisteme dışsal bir olgu değil, bizzat onun kendisidir. Türk burjuvazisi emperyalist sistem içinde kendine daha fazla yer açmaya çalışmakta, bölgede yayılmacı niyetler peşinde koşmaktadır. Güney Kürdistan’a yönelik son saldırgan tutumu bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor

Kapitalist düzenin has bekçisi ordudan emperyalizmi hedeflemesini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Emperyalist köleliğin sınıfsal dayanağı işbirlikçi burjuvazidir, onun şu ya da bu görünümü altındaki iktidardır. Emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun iktidarı var oldukça ülkemizin bağımsızlığı, bölge ve dünya halkları ile barış, eşitlik ve kardeşlik temelinde dayalı ilişkiler kurması hayaldir. Onların iktidarı bölgede ve dünyada halklar arasında kalıcı barışın önündeki temel engeldir. Dolayısıyla, sermaye iktidarını ve gerisindeki emperyalizmi hedef almayan hiçbir mücadele bağımsızlıkçı olamaz. Gerçek bağımsızlık, ancak sermaye iktidarına son vermekle mümkündür. Emperyalist kölelik ancak toplumsal bir devrimle alt edilebilir.

Komünistler, önümüzdeki dönemde şovenist milliyetçiliğin daha bir yükselseceği gerçeğini gözönüne alarak milliyetçiliğin çeşitli kılıklar altında emekçi kitlelerin bilincine akıtılmasına karşı uyanık olmalı, proleter enternasyonalizmini kararlılıkla savunmalıdırlar. İşçi sınıfı sermaye egemenliğinin sembollerini ve kavramlarını değil, kendi kızıl bayrağını yükseltmeli, enternasyonalist bilincine sahip çıkmalıdır. Ancak proletarya enternasyonalizmini tavizsiz biçimde savunan komünistler, emperyalist yayılmacılığa, burjuva gericiliğine, şovenizme karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele yürütebilirler.

Savaş naraları eşliğinde “Cumhuriyet Bayramı”!

Bu yılki cumhuriyet kutlamaları, tezkere tartışmaları ve “Irak’a sefer” naralarıyla yükseltilmiş bulunan şoven histeri dalgası eşliğinde gerçekleştirildi. Günler öncesinden başlatılan şoven gösterilerde alıştırma yapanlar, bu kez cumhuriyet kutlamaları nedeniyle sokaklara döküldüler. Elllerinde bayraklar, dillerinde savaş naralarıyla, M. Kemal’in, “yurtta sulh, cihanda sulh” veczini birleştirip, sabahtan gece yarısına kadar amaçsızca dolaşıp durdular.

Amaçsız olan kuşkusuz bu histeri dalgasının sürüklediği kitlelerdi. Ancak onları sürükleyenlerin amaçları son derece açık ve nettir; yükselttikleri savaş çılgınlıklarıyla, imhasını sürdürdükleri Kürt halkının imdat çılgınlıklarını bastırmak, “terör” yaygaralarıyla yürüttükleri kirli savaşı meşrulaştırmak.

Kürt düşmanlığının ayyuka çıkarıldığı bu yılın



kutlamaları, aslında düzeysiz bir eğlenceye boğdukları geçen birkaç yılın kutlamasından çok daha uygun düştü Cumhuriyet’in özüne. Adeta geçen 84 yılın özeti oldu bu bayram. Çünkü burjuva cumhuriyetin bu 84 yıllık tarihi, aynı zamanda, Kürt halkının özgürlük taleplerini boğma çabalarının da tarihidir. İsyanlar, isyanları kan ve ateşle boğma çabaları, toplu katliamlar (Dersim), sürgünler, yasaklar, baskılar,

engeller, yeniden isyanlar, yeniden imha saldırıları...

Bu kanlı tarihin son 20 yılına ise, bugünkü nüfusun belirli yaş grubundaki herkes tanıktır. Tüm dünya tanıktır. Ne var ki, şoven histeriyle sersemletilen “Türk” kitleler bu sersemlik yüzünden, dünya denen emperyalist sistemse öyle işine geldiğinden tanıklıktan kaçınıyor. Tıpkı Filistin halkına yaptıkları gibi, Kürt halkının kıyımı karşısında da üç maymunu oynuyor; duymuyor, görmüyor, söylemiyorlar.

Aslında hiç konuşmalar belki daha iyi, ancak onlar ağızlarını açıp bir şey söylemeye kalktıklarında, bu hiç de Kürt halkının iyiliğine olmuyor. Son olarak Avrupa Parlamentosu üzerinden gelen bilgiler, Türk devletinin Güney Kürdistan’a saldırısına onay verir nitelikteydi. Bu belki de savaş borazanı Türk medyasının yansıtış biçimiydi, ancak sonuçta kitlelere ulaşan bilgi bu oldu. Zaten onlar ne zaman fikir beyan etseler, Filistin halkının kıyımı için İsrail’e destek vermiş oluyorlar. Bölgedeki yumrukları ve maşaları aracılığıyla, Ortadoğu’nun mazlum halklarını ezmeye, sindirmeye, teslim almaya, “uygarlaştırmaya” çalışıyorlar. Çünkü emperyalizmin medeniyeti tam olarak budur. Kimi, Türkiye Cumhuriyeti gibi, kendi rızası ve çabasıyla ulaşmaya çalışır bu “çağdaş uygarlık seviyesine”; kimi on yıllardır Filistin’de ve son yıllarda Afganistan’da ve Irak’ta olduğu gibi zorla undurulmak istenir.

Türkiye Cumhuriyeti; çağı değiştiren, “buzu kırıp yolu açan” büyük Ekim Devrimi’nin ardından, 6 yıl sonra kurulmasına rağmen, “çağdaş medeniyet”ten çağı geçen, Ekim Devrimi’yle çöpe atılan kapitalist-emperyalist sistemi kastedebilmiştir. Daha yola ilk çıkışta konan bu hedefin, Türkiye Cumhuriyeti’ni nerelere getirdiği ise ortadadır: Emperyalizme göbekten bağlı bir düzen ve devlet, bu bağlılığın da koşulladığı katmerli bir sömürü altında inleyen milyonlarca işçi ve emekçi, inkar ve imha saldırılarıyla daha da karmaşık hale getirilen, çözümsüzlük dayatılan Kürt sorunu. NATO bünyesinde, dünyanın dört bir yanında emperyalist ordulara piyonluk. Yine NATO bünyesinde çeteleşen bir düzen ve devlet, mafyalaşan sermaye...

Her alanda, her konuda çıkışsızlık... Artık akrep gibi kuyruğunu kendine batırıp intihar etme vakti gelmiş olmalı ki, “savaş, savaş!” diye bağıyorlar. Ancak savaşın hiçbir krizi çözmediği gibi, tersine, daha da büyüttüğü emperyalizmin son yüzyılıyla çoktan ispatlanmış bulunuyor. İlk büyük paylaşım savaşında emperyalizm, dünya proletaryası ve mazlum halklarına büyük Ekim Devrimi’ni armağan etti. İkincisini ise bir devrimler zinciri izledi. Dünyanın yarıya yakını Ekim’in ülkesine, proletaryanın ana vatanına çevirdi yüzünü. Şimdi yine savaş naraları atıyorlar. Kendileri elde silah cepheye gitmeyeceklerine göre, işçi ve emekçi kitleleri çağırıyorlar savaşa.

Kabul edelim savaş çağrılarını. Ancak bu savaş, bizim savaşımız, bizi savaşa çağırılara karşı, halk düşmanlarına, işçi ve emekçi düşmanlarına karşı olacak. Ekim Devrimi’nin ışığında, işçinin ve emekçinin kurtuluşu için savaşacağız. Ama asla kardeş halklara karşı değil...

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kahrolsun faşizm!**

Büyükkanıt şovenizmi kışkırtmaya devam ediyor!

Son günlerde devlet eliyle bilinçli ve sistemli bir tarzda kışkırtılan şovenizm tam bir saldırganlığa dönüşmüş durumda. Elleri Türk bayraklarını alanlar meydanlara inerek kimi zaman linç gösterilerine kalkışıyorlar, kimi zaman “Kürt avı”na çıkıyorlar, kimi zamanda Kürt esnafların dükkanlarını yağmalıyorlar. Bu gerici atmosferden güç alan faşist gruplar ise üniversitelerde ve emekçi semtlerinde mevzi kazanmaya çalışıyorlar.

Yüzlerini gözlerini kırmızı-beyaza boyayan, eline bayrak, silah vb. alan, pompalanan nefret duygularına kendisini kaptıran çocuk, yaşlı, genç sanki bu kölelik düzeninde ezilen kendisi değilmiş, sömürülen emeği değilmiş gibi yine bu sistem tarafından yok sayılan kardeş bir halkı düşman görmeye şartlandırılıyor.

Toplumda tam bir çıldırma hali yaratıldı. Bu çıldırma halini yaratmak için düğmeye basanların başındakilerden Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, faşist kudurganlık için, linç girişimleri için, nefret ve kin kusan sloganlar için tüm “duyarlı vatandaş”lara teşekkür etti.

29 Ekim vesilesiyle kin ve nefret duygularını “canlı” tutmaya devam eden Büyükanıt, tarihi başta Kürtler olmak üzere işçi ve emekçilere düşmanlıkla dolu olan TC’nin kuruluşunun 84. yıldönümünü nedeniyle yine faşizm ve şovenizm kokan bir mesaj yayınladı.

Büyükanıt’ın mesajında yeni bir şey yoktu. Zira intikam ve nefret dolu mesajın özü ve özeti Kürt halkını imha ve inkara devam edeceklerinin bir kez daha ilan edilmesi oldu.

Büyükanıt, bilindik tek devlet, tek vatan, tek bayrak, tek dil vb. ile uzayıp giden “tek”ler listesi ile Kürt halkının haklı ve meşru ulusal özelemleri



karşısında asla taviz vermeyeceklerini bir kez daha vurguladı. “Ulusal birlik ve beraberlik” söylemlerini eşliğinde halklar arasında nefret tohumları ekmeye devam etti. “Kahraman şehitler” masallarıyla kirli savaşı meşrulaştırmaya, Türk işçi ve emekçilerin desteğini arkasına almaya çalıştı. Burjuva medya ise bu mesajın en “can alıcı” yanını öne çıkarttı: **“Cumhuriyeti kuranlar bizden çok daha büyük acılar çekmiştir. Bize bu acıları yaşatanlara, o acıları hayal bile edemeyecekleri bir yoğunlukta yaşatacağız ve bu konuda kararlıyız.”**

Kirli savaş tacirleri hep bir ağızdan “daha fazla katliam”, “daha fazla linç”, “daha fazla saldırganlık” için çığırkanlık yapıyorlar.

Kardeş Kürt halkının, devrimci, ilerici toplumsal muhalefetin üzerine salınmaya çalışılan Türk işçi ve emekçiler bu oyuna gelmemeli, kirli bir savaşa hazırlanan düzen güçlerinin kışkırtmalarına kanmamalıdır. Türk işçi ve emekçiler Kürt işçi ve emekçilerle birlikte var güçleriyle “Faşizme, şovenizme ve gericiliğe karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla mücadeleyi yükseltmelidir.

Zor dönem ve liberal solun tutumu

Düzenin savaş koşullarını dayattığı bir dönemden geçiyoruz. Bu dönem, düzen karşısında konumlanma ve ilerici-devrimci olma iddiasında bulunan güçler açısından gerçek bir sınav dönemidir. Nispeten “ılıman” siyasi bir ortamda sahip olduğu iddia edilen değer ve kimliklerin, sert koşullarda ne ölçüde taşınabildiği ve zora göğüs germek için ne düzeyde bir irade sahibi olduğu sınanmaktadır. Bu durum, gerçek kimliklere ve konumlara ışık tuttuğu gibi, safları yeniden kurmakta, netleştirmektedir. Bununla birlikte, mevcut tabloda halihazırda bu bakımdan şaşırtan bir örneğe rastlanmamaktadır. Zira ülkenin siyasi şartları dönem dönem esen ılıman rüzgarların yanıltıcı etkileriyle perdelenmişse de genel olarak serttir. Dolayısıyla saflar da görmek isteyen için son derece nettir. Ancak, siyasal koşullarda savaş haline dayanan sertleşme, bir dönemdir siyasal arenada gerçek kimlik ve konumların üzerini kapatan sis perdesini de tümüyle yırtıp atmıştır. Özellikle liberal sol bir kimliğe ve düzenin icazetine sığınarak varolabilen güçler açısından bu kesin bir gerçektir. Öyle ki, Öcalan’ın yakalanmasının ardından oluşan uygun ortamda düzenin attığı göstermelik demokratikleşme adımlarına bel bağlayan ve bu yanıltıcı koşullarda bir kimlik ve kültür edinen liberal sol güçler, düzenin dayattığı savaş koşulları karşısında büyük ölçüde yelkenleri suya indirmiş bulunmaktadırlar.

Bu bakımdan en çarpıcı örneği benzer hemen her dönemde olduğu üzere TKP (SİP) sunmaktadır. Henüz TKP adını almadığı bir dönemde (SİP) ordunun 28 Şubat ‘97’deki “balans ayarı” karşısında sözde “solun aydınlanma bayrağını yükseltmek” adına türbana karşı mücadeleyi öne çıkarmıştı. Gerçekte ise ordunun gölgesinde siyasal kazanç sağlamak ve siyasal konumunu korumak amacıyla yapılmış bir manevraydı bu. Daha sonra TKP adını alıp gerçekte “TeKaPe’cilik” oynayan bu çevre, NATO karşıtı kampanya sırasındaki tavrıyla da belleklere kazındı. İstanbul’da toplanan NATO Zirvesi’nden aylar önce “İstanbul’un kapılarını NATO’ya kapatıyoruz!” gibi pek iddialı bir sloganla çalışma yürütmüşken, NATO Zirvesi toplanıp da İstanbul tam bir askeri ablukaya alındığında kenti çoktan terketmişlerdi. İstanbul’daki militan sokak gösterileri düşünülürse TKP’nin bu tutumunun karşılığı da daha iyi anlaşılır. Bu türden başka bir dizi olaya imza atan TKP, böylelikle bir geleneğin de temsilcisi oldu. Bu durum, her şeyden önce bu partinin “tatlı su solcuları”ndan oluşan bir çevre olduğunun kanıtıdır. Öcalan’ın yakalanması sonrasında düzenin yaptığı demokrasi cilasından en çok faydalanan ve bir yerde mevcut durumunu bu koşullara borçlu olan TKP, siyasal süreçteki her sertleşme karşısında “kıvrak sol manevralarla” safını terketmiştir. Şimdi de, ılıman rüzgarların estirildiği dönemin bir savaş haliyle sona erdirilmesiyle, TKP’de bir kez daha “kıvrak” bir manevrayla gerçek konumunu ve kimliğini sergilemiş bulunmaktadır.

Bugünlerde TKP’nin aldığı siyasi tutum, “Vatanı Amerika’ya böldürtmeyeceğiz!” biçimindedir. TKP’ye göre yaşanan süreç Amerikan planlarının uygulanmasından ibarettir; Amerika ülkeleri zayıf düşürmek için parçalıyor, Türkiye de bu plan doğrultusunda parçalanmaya götürülüyor. Yaşanan olayları bu biçimde değerlendiren TKP, “ABD’den kopmayan, emperyalist projelere karşı açık tavır almayan, bu konuda lafi dolandıran herkes(i) işbirlikçi, hain, militarist, bölücü” sayıyor. Barzani ve

Bir genelleme yaparsak, liberal solda konum tutan belli başlı partilerin mevcut süreçte aldıkları tutum, düzenin icazetinde konumlarını korumak kaygısıyla titretilen bir yatıştırma politikası ile birlikte milliyetçi şoven kalkışmaya cepheden bir politik yanıt üretmekten uzak, dahası bazı temsilcileri şahsında onunla dirsek temasına giren, bu iklimden beslenmeye çalışan sinik bir tutumdur. Bu haliyle de liberal sol, düzenin siyasal ortamı bir savaş hali düzeyinde gerdiği bir durumda, düzene karşı mevzilenme iradesini gösterememiştir.

Talabani kadar AKP’nin de Amerikan işbirlikçisi olduğunu ilan eden TKP, Amerika’ya karşı birleşme çağrısı yapıyor. Bu haliyle anti-Amerikancılık TKP için bir sığınak işlevi görüyor. Bir süredir “yurtseverlik” adı altında milliyetçiliğe meyleden TKP, böylelikle ülkeyi saran şoven-milliyetçi cereyanın üzerine atılmış oluyor. TKP’nin bu durumunu parti binalarına asmış olduğu “Vatanı Amerika’ya böldürtmeyeceğiz!” pankartları gayet iyi açıklıyor. Nasıl gerekçelendirirse gerekçelendirsin, bu duruş, TKP adını taşıyan bu çevreyi siyaset sahnesinin en gerici çevrelerinin içerisine taşıyor, İP’leştiriyor. Bu durumu sol adına büyük bir utançtır.

Liberal solda bulunan güçler içerisinde tutumu özellikle üzerinde durulmayı hak eden bir diğer parti ise ÖDP’dir. Her ne kadar zamanında “solda yeni bir umut” gibi iddialarla ve büyük güdümlerle siyaset sahnesinde boy göstermişse de, bugün büyük bir tükeniş içerisinde bulunan ve varlığını büyük ölçüde, DTP’nin yönlendirdiği Kürt halkının desteğine borçlu olduğu meclis koltuğuna dayanarak sürdürmeye çalışan ÖDP’nin tutumu da dikkate değerdir. Olayların bir savaş hali düzeyine vardırıldığı bir sırada, “Genel Başkan ve milletvekili” imzalı ve “Kaygılıyız” başlıklı bir açıklama yapan ÖDP, yaşanan çatışmalı durumun etnik temelli bir çatışmaya doğru gittiğini belirterek durumdan kaygı duyduklarını belirtiyor. İlgili açıklamada, gerilimin yükselmesinde PKK’nin şiddet eylemlerinin rol oynadığı belirtilerek, PKK silah bırakmaya çağrılıyor.

ÖDP’ye göre PKK silahları gömmelidir çünkü, “ülkenin iç koşulları, demokrasinin ulaşmış olduğu düzey PKK’nin silahlı bir mücadele yürütmesini de devletin kontrgerilla taktiklerine başvurmasını da gerektirmiyor.” Kontrgerilla eylemlerini, PKK ile aynı kefeye koyup teşhir ediyormuş gibi yapıp meşrulaştıran ÖDP’nin “demokrasinin ulaşmış olduğu düzey”den kastettiği ise mecliste sahip olunan koltuklardan başka bir şey değildir. Açıklamada, yaşananların “mecliste doğan çözüm fırsatını sabote etme amaçlı” olduğu vurgulanıyor. Oysa meclisteki varlıkları kendilerini inkar şartına bağlanan DTP milletvekillerinin Kürt sorununda oynayacakları rol esasen Kürt halkının militan mücadelesine bağlı olduğu gibi, tüm yaşananlar devletin Kürt sorununda inkar ve imha dışında bir çözümü olmamasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla DTP’nin meclisteki varlığı Kürt halkının mücadelesi açısından yarar sağlamakla birlikte, bunun meclisi bir çözüm platformu haline getirdiği düşüncesi kof bir liberallik örneğidir. Tüm bunlar ÖDP’nin kof bir liberal

muhalefet platformu olarak bulunduğu noktayı ortaya koymaktadır.

Liberal sol cemaatte demir atmış partilerden biri olan EMEP’in tutumu ise, TKP ile ÖDP arasında bir yerde durmaktadır. EMEP, konuyla ilgili açıklamalarında Türk-Kürt kardeşliğine zarar verildiğini belirtirken, kuru bir dille “demokratik Türkiye” için mücadele çağrısı yapmaktadır. Bununla birlikte, Cumhuriyet’in 84. yılı vesilesiyle bir kutlama mesajı yayınlayan EMEP, “Cumhuriyeti her dilden, her kültürden ve her inançtan Türkiye halkları kurdu” vurgusuyla kurulu Cumhuriyet’e sahip çıkarken, Cumhuriyet’i kuran Türkiye halklarının önünde şimdi de “Demokratik Türkiye’yi kurma görevinin durduğunu ifade etmektedir. Böylelikle EMEP de milliyetçi cereyanla dirsek teması kurmuş olmaktadır. Bununla birlikte Kürt halkıyla dayanışmak adına bir tutum belirlemekten özenle kaçınmaktadır. EMEP’in tutumu özetle, “kan dökülmesin, kurulu Cumhuriyet’e sahip çıkılsın, demokratikleşme sağlansın” biçimindedir. Fakat EMEP, kuruluşunu kutladığı bu Cumhuriyet’in temelde Kürt halkını inkar ve imha üzerine kurulu bir sistem olduğu gerçeğini gözardı ederek, mevcut çatışmalı ortamın kaynağına dokunmamayı tercih etmektedir. Bu da haliyle liberal-reformist kimliğin net bir dışavurumudur. Zira kaynağa dokunmak, sisteme yönelmek anlamına gelmektedir. EMEP de bundan özenle uzak durmakta, reformist bir parti olarak konumunu korumaya çalışmaktadır.

Bir genelleme yaparsak, liberal solda konum tutan belli başlı partilerin mevcut süreçte aldıkları tutum, düzenin icazetinde konumlarını korumak kaygısıyla titretilen bir yatıştırma politikası ile birlikte milliyetçi şoven kalkışmaya cepheden bir politik yanıt üretmekten uzak, dahası bazı temsilcileri şahsında onunla dirsek temasına giren, bu iklimden beslenmeye çalışan sinik bir tutumdur. Bu haliyle de liberal sol, düzenin siyasal ortamı bir savaş hali düzeyinde gerdiği bir durumda, düzene karşı mevzilenme iradesini gösterememiştir.

Gösteremediği ölçüde, mevcut durumu kendilerine anti-Amerikancılık gibi sığınaklar yaratmak temelinde değerlendirmektedirler. Bundan dolayı, varolan durum gerçekte devletin Kürt halkına ve mevzilerine yönelik olarak başlatılmış bir imha savaşıken bu gerçeği yok saymakta, böylelikle de Kürt halkıyla dayanışma görevlerinden imtina etmektedir. Oysa mevcut durumda günün en önemli görevi, düzenin koyu bir şoven-milliyetçi kampanya ile teslim almaya çalıştığı Kürt halkının yanında olmak, sermaye devletini mahkum etmek ve bu doğrultuda kararlı bir politik mücadele yürütmektir. Bunu başarma irade ve gücünden yoksun olan liberal sol bu haliyle sadece kendi politik tükenişini bir kez daha kanıtlamış olmaktadır. Yakın zamanda yapılmış bir Parti değerlendirmesinde isabetle belirtildiği üzere; “’90’lı yılların liberal açılımları açık bir iflasla sonuçlanmış bulunmaktadır. Türkiye’nin sert ve gerilimler dolu ortamında reformist solun kendini üretme olanağı olmadığı gibi, kendisini kuşatan zorluklara dayanma gücü ve yeteneği de yoktur.”

Liberal solun kendi kanalından yaşadığı bu tükeniş karşısında devrimci çizgide kararlı bir politik çıkışı örgütlemek, en zor koşullara göğüs gererek bu çizgide ısrar etmek günün en önemli görevidir. Bedeli ne olursa olsun bunu yapmak, geleceği kazanmanın yegane yoludur.

Kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları ekilmesine izin vermeyelim...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için mücadele edelim!

Sermaye iktidarı bilinçli bir tarzda kardeş halkları birbirine kışkırtıyor. Halklar birbirine düşman ilan edilerek şovenizm turmandırılıyor. Bu puslu havadan kârlı çıkanlar ise her zaman olduğu gibi egemenler, sömürücü asalaklar ve onlar adına ülkeyi yönetenlerdir.

“Sınır ötesi” operasyon çığırkanlığı yapanlar Türkiye’nin işçi ve emekçilerini, onların çocuklarını ABD emperyalizminin savaş ve saldırganlığında piyon olarak kullanmaya hazırlanıyorlar. ABD emperyalizmi Ortadoğu’yu

kendi kirli çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırmaya çalışırken, Türkiye halkı kardeş Ortadoğu halklarının topraklarının işgal edilmesine, halklarının katledilmesine ortak edilmek isteniyor.

Türkiye bir kez daha büyük bir şovenizm ve katliam kışkırtıcılığının girdabına çekiliyor. İşçi ve emekçiler şovenizm zehirinin etkisiyle sersemletilerek daha beter sömürü ve kölelik koşullarına mahkum edilmek isteniyor.

Bugüne kadar yaşadığımız ve artarak devam

eden yoksulluğumuzun, sefaletimizin, işsizliğimizin, açlığımızın sorumlusu olan sermaye düzeni ve onun bekçisi devlet, yarattığı bu çatışmalı ortamdan faydalanarak, bir an önce kalan kısıntı haklarımızı da gaspetmek çabasında. Önümüzdeki aylarda meclise getirilecek olan “sosyal güvenlik reformu” ile sağlık, sigorta ve emeklilik hakkımızı gaspetmeye hazırlanıyorlar. Sırada kıdem tazminatı hakkımızın gaspı var.

Yarattıkları bu ortamı fırsat bilerek ulaşım ve elektriğe zam yaptılar. Suya ve doğalgaza zam ise kapıda. Patronların vergi yükünü azaltan sermaye uşakları, emeğiyle geçinenlerin üç kuruşluk ücreti üzerindeki vergi yükünü artırdıkça artırıyorlar. Karşılığında bizlere reva görülen zam, zulüm, işkence oluyor. “Açız” dediğimiz için başımıza cop indiriyorlar, “işsiziz” dediğimiz için yerlerde sürüklüyorlar, “insanca yaşamak istiyoruz” dediğimiz için bizi baskı ve zorla susturmaya kalkıyorlar. Haklarımızı ve özgürlüklerimizi istediğimiz için bizleri “terörist” ilan ediyorlar.

Ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çeken işbirlikçi asalaklar ülkeyi Amerika’nın çiftliğine dönüştürdüler. İşçi sınıfı ve emekçileri ağır sömürüye ve kölece çalışma koşullarına mahkum eden ve biri gelip biri giden İMF heyetlerinin dayatmaları doğrultusunda bize kan kusturuyorlar. Susurlukçuları, hortumcuları, hırsızları el birliğiyle aklayanlar, bizleri bir dilim ekmeğe muhtaç ediyorlar.

Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Iraklıyla, İranlıyla, Filistinlisiyle her milliyetten işçi ve emekçiler kardeşdir. Çünkü bizleri birbirine bağlayan sınıfsal çıkarlarımız ortaktır. Çünkü emperyalist haydutlarla işbirliği yapan sermaye iktidarı altında tüm ezilen halklar, işçi ve emekçiler aynı saldırılara maruz kalıyorlar.

Onlar sömürü, sefalet ve kâr üzerine kurulu saltanatlarının sürmesi için bizleri birbirimize düşürmeye, birbirimize karşı düşmanlaştırmaya çalışıyorlar. Çünkü tüm halkların özgürlüğü ve eşitliği için, barış ortamında kardeşçe yaşaması için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için bizlerin birleşmesinden ve öfkemizin sömürücülerin saltanatına yönelmesinden korkuyorlar.

Onların korkularını gerçeğe çevirelim! Bizleri insanlık dışı koşullarda yaşamaya ve çalışmaya mahkum edenlere, Ortadoğu halklarının katliamı için emperyalistlerle kirli pazarlık yapanlara karşı gücümüzü birleştirelim!

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler olarak “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” için birleşip kenetlenelim, sömürücülerin ve onların düzenlerinin karşısına dikilelim!

Sömürücülerin saltanatı son bulacak, dünya emeğin olacak!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Faşist devleti aklayan medya!

Bir süredir devlet eliyle kışkırtılan şovenizm dalgası faşist çetelerin sokağa salınmasıyla devam ediyor. Faşist saldırganlık tüm topluma egemen hale getiriliyor. Aykırı ve farklı düşünen her kesim sindiriliyor. Saçını uzatan, küpe takan, Kürt olan, solcu, demokrat bilinen her kesim faşist saldırıların hedefi halinde. Çürüyen sistemin kokuşmuş medyası ise tüm topluma gericilik, Kürt halkına kin ve nefret pompalıyor. Tümünü devlet eliyle organize edilen planlı bir süreç işletiliyor. Büyükant, sapkınlık, linç ve yağma derecesine varan faşist saldırganlıktan dolayı “duyarlı vatandaşlara” teşekkür ediyor. Faşist çetelerin sırtını sıvazlayarak daha da cesaretlendiriyor. “İyi çocuklar”ını sokağa salıyor.

Türk bayrağı asmayan, faşist histeriye alkış tutmayan, Kürtlere saldırmayan herkes “düşman” ilan ediliyor. Faşizm ve şovenizm düzen güçleri tarafından turmandırılıyor. “Terör karşıtı eylemlere terör karıştı” sınırlarında yükseltile uyarı ve itirazlar ise yine gericilik kokuyor. Bu gerici seslerden birisi de *Radikal* gazetesinden yükseliyor.

28 Ekim '07 tarihli *Radikal*'in manşeti “Tepkide ölçü kaçıyor” başlığı taşıyor. Peşisıra haber “terör karşıtı eylemleri fırsat bilerek toplumu germeye çalışanlar, hedeflerine Bursa’da çok yaklaştı” girişiyle devam ediyor. Bursa’da yaşanan faşist saldırılar örneklendiriliyor.

Bu, işçi ve emekçi eylemlerinde, toplumsal muhalefete konu olan her türden tepkide sermaye iktidarı tarafından yükseltile bilindik söylemdir. Sol ve devrimci güçleri karalamak için kullanılan bu söylemle eylemleri düzenleyenler devrimci güçlere karşı uyarılır. “Tamam biz sizi anladık. Tepkinizi dile getiriyorsunuz ama dikkat edin aranızda ‘terörist’ler var. Onları aranızda almayın, onlardan uzak durun. Yoksa ne eyleminizin ne de talebinizin meşruluğu kalır” demeye getirilir. Böylece emekçi kitleler devrimci güçlerden yalıtılmaya ve kolluk güçlerinden önce devreye emekçilerin tepkisi sokulmaya çalışılır. vb.

Oysa sokağa salınan faşist kudurganlık için ne böyle bir durum söz konusudur ne de sermaye iktidarı bu saldırganlıktan rahatsızdır. Aksine puslu havayı yaratan düzen güçleri, bu havayı arkasına alarak işçi ve emekçilerin hak ve taleplerini turpanlamaya çalışmaktadır. Kürt halkının haklı



mücadelesini karalamaya, devrimci, ilerici güçleri sindirmeye çalışmaktadır.

Kürt halkının ulusal taleplerini “terör” demagojisiyle boğmaya çalışan sermaye iktidarı şovenizm zehrini akıtarak toplumda önü alınamaz bir histeri yaratmakta, kirli savaş hazırlıklarına işçi ve emekçileri yedeklemeye çalışmaktadır. Kürt halkının haklı mücadelesine “terör” yaftası yapıştıran düzen güçleri toplumu terörize etmiş ve bilerek germiş, bilinçli ve planlı bir tarzda da faşist çetelerini sokağa salmıştır. Bursa’da hedefine yaklaşmaya çalışan devletin ta kendisidir. *Radikal*'in yükselen faşist kudurganlığa tepki olarak ifade ettiği “fırsatı kaçırmayan provokatörler” devlet eliyle örgütlenmiş olan, şovenist histeri dalgası üzerinden sokağa salınan faşist çetelerdir.

Haberleri veriş tarzıyla “teröre tepki eylemleri”ni meşrulaştıran, sadece dizginsiz faşist saldırılara karşı önlem alınmasını isteyen *Radikal* gazetesinin de Kürt halkını imha ve inkar eden, meşru mücadelesini “terör” olarak tanımlayan sermaye medyasından herhangi bir farkı yoktur.

Radikal gazetesini gerici argümanlarla sözümona hem halkı, hem de devleti uyararak, aslında görevini yerine getirmektedir. Orta sınıf duyarlılığı taşıyan “sol” ve “demokrat” kesimlerin tepkisini sayfalarına yansıtarak yine düzene akıtmaktadır.

Düzen güçlerinin kışkırttığı faşizme, şovenizme ve gericiliğe karşı işçi ve emekçi halkların uyarılması gerekmektedir. Bunun yolu da işçi ve emekçileri, faşist devletin kirli savaş hazırlıklarına karşı uyarmaktan, işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde emekçileri birleşmeye, kirli savaş çığırkanlığı yapan sermaye medyasına ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadeleye çağrı yapmaktan geçmektedir.

Faşist saldırılara ve tırmandırılan şovenizme karşı tepkiler...**“Yaşasın halkların kardeşliği!”****Ankara****Adana****Tuzluca'yı' da halkların kardeşliği!**

Ankara'da biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler, 29 Ekim günü Tuzluca'yı' da, yükseltile şovenist dalgaya ve "sınır ötesi" operasyon çıkartkanlığına karşı eylem yaptı. Eylemde halkların kardeşliği şiarı yükseltildi.

Saat 18.30'da mahalle içindeki Süleyman Nazif İlköğretim Okulu'nun önünde buluşan kitle ortak pankartın arkasında yürüyüşe başladı. "Sınır ötesi operasyona hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!" pankartının açıldığı eyleme 100 kişi katıldı.

Eylem boyunca kitledeki coşku hiç dinmedi. Öfke ve tepki dolu sloganlar ajitasyon konuşmaları eşliğinde yürüyüş boyunca sürdü. Tuzluca'yı' kavşağına gelindiğinde ortak basın metni okundu.

Açıklamada Kürt halkı üzerindeki baskı ve teröre değinildi. Faşist saldırıların devlet tarafından tezgahlandığı vurgulanarak, kirli savaşın tırmandırıldığı ifade edildi. Düzen güçlerinin ABD karşıtı söylemlerinin gericiliği teşhir edildi. Birleşik mücadele çağrısının yapıldığı açıklama halkların kardeşliği vurgusuyla sona erdi.

Açıklamanın ardından tekrar yürüyüşe geçildi. Mahalle içerisinde eylem sonlandırıldı. Eylem boyunca "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katil ABD, işbirlikçi MGK!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Bijî bratîya gelan!" sloganları atıldı. Mahalle halkı eylem boyunca balkonlara çıkarak alkışlarıyla destek verdi.

Eylemi Alinteri, BDSP, DHP, EHP, ESP, AKA-DER, Odak, Partizan örgütledi.

Kızıl Bayrak/Ankara**Adana'da şovenizme karşı yürüyüş!**

Son dönemde artan şovenist histeri dalgasına ve faşist saldırganlığa karşı biraraya gelen devrimci kurumlar halkların kardeşliği şiarını haykırarak ve kardeş Kürt halkıyla dayanışmak amacıyla 30 Ekim günü Şakirpaşa'da meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler.

Eylemin hazırlık çalışmasını yapan devrimciler bir gün önce yaka paça gözaltına alınmıştı. Kolluk güçlerinin saldırısına tok bir yanıtın verildiği mahallede yapılan eylem saat 18:00'de Pasaj durağı önünde

"İrkçılığa ve faşizme karşı yaşasın halkların örgütlü mücadelesi!" pankartının açılmasıyla başladı. Yolun bir kısmının trafiğe kapatıldığı yürüyüş sırasında "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizme karşı tek yumruk tek barikat!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Meşalelerle Sivasslı durağına kadar yüründü.

Halkların kardeşliğini yükseltme çağrısıyla sona eren basın açıklamasını Alinteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP ve Mücadele Birliği örgütledi. Eylem sloganlarla sona erdi.

31 Ekim günü de devletin saldırıları sürdü. Sabah saatlerinde faşist saldırılara ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği şiarını yükselten devrimci güçler yine kolluk güçlerinin saldırısına uğradılar. Alinteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, Mücadele Birliği tarafından hazırlanan afiş ve bildirilerle işçi ve emekçilere seslenen, aralarında bir BDSP çalışanının da bulunduğu 4 kişi polisin azgın saldırısı sonucu gözaltına alındı. Gözaltına alınan devrimciler, "polise mukavemet" ve "izinsiz bildiri dağıtmak" gerekçesiyle savcılığa çıkarıldılar.

Kızıl Bayrak/Adana**DTP saldırıları protesto etti!**

DTP Bursa il örgütü 26 Ekim günü yaptığı basın toplantısıyla 21 Ekim günü yaşanan faşist saldırıları protesto etti. DTP İl Başkan Yardımcısı Suat Ertuğrul yaptığı açıklamada 21 Ekim günü DTP İl binası ve demokratik kurumlara, Kürt ailelerin ev ve işyerlerine saldırıldığını, Mustafakemalpaşa ilçesinde ise Balıkesir, Gönen, Bandırma ve Susurluk'tan ülkücü grupların getirilerek Kürtler'in oturduğu mahallelerin abluka altına alındığını ve aynı gün gelişen saldırılar sonucunda 3 kişinin yaralandığını söyledi. Saldırganların bulunup yargılanmalarının talep edildiği basın açıklamasına devrimci, demokrat kurumlar da katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak/Bursa**İkitelli'de halkların kardeşliği yürüyüşü...**

Kürt halkına karşı yıllardır imha ve inkar politikalarıyla sonuç alamayan sermaye devleti, yeni bir

şovenizm dalgasıyla saldırılarını tırmandırarak sonuç almaya çalışmaktadır. Bu saldırılara karşı ilerici ve devrimci güçler çeşitli eylemlerle tepkilerini gösteriyorlar. Bu eylemlerden biri de 27 Ekim günü İkitelli'de halkların kardeşliği şiarıyla gerçekleştirildi.

DTP, DHP, ESP, Mücadele Birliği ve Birleşik İşçi Derneği'nin gerçekleştirdiği eyleme Küçükçekmece BDSP de destek verdi.

Eylem meşaleli bir yürüyüşle başladı. Eylemde "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlar atıldı. 50 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Küçükçekmece BDSP**Eskişehir'de kurumlardan ortak açıklama!**

28 Ekim günü Eskişehir Halkevi'nde DİSK, EBTO, EHP, EMEP, Halkevleri, İHD, KESK, ÖDP, TKP ve TMMOB adına ortak bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıda kurumlar adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Bizler aşağıda imzası bulunan örgütler olarak bugün burada, ülkemize ve halkımıza olan sorumluluğumuzun ve sevgimizin gereğini yerine getirmek için toplandık. Bizi kardeşlerimizden nefret etmeye davet edenlere, mahallelerimizi, sokaklarımızı kör bir şiddet ve korku ile kirletenlere, ülkemizi Ortadoğu'da bir kan ve nefret bataklığına sürükleyenlere karşı; inadına barış, inadına kardeşlik demek için toplandık" denildi. Ülkede yükselen şoven atmosfer sonucunda çeşitli kurumlara gerçekleşen saldırılara da dikkat çekilen açıklamada, süreç Maraş, Çorum katliamlarını önceleyen sürece benzetildi.

Mersin'de kurumlardan açıklama...

Mersin'de SDP İl binasında biraraya gelen SDP, ÖDP, EMEP, ESP, İHD, EKD, SEH, 78'liler Derneği, Halkevi ve KESK yükselen şovenist histeri atmosferi ve oluşan şiddet ortamını hedef alan bir açıklama yaptı. Açıklamada ülkede savaş rantından yararlanmak isteyen kesimlerin kargaşa çıkartmak istedikleri söylendi ve herkes duyarlı olmaya çağrıldı. Gelişen olaylarla beraber DTP ve SDP üzerindeki baskıların

arttığına dikkat çekilen açıklamada toplumda bir Kürt-Türk çatışmasının körüklenmesinden kaygı duyulduğu ifade edildi.

Üniversite gençliğinden faşizme ve şovenizme karşı tepkiler...

Ege: "Faşizme karşı omuz omuza!"

23 Ekim günü Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan mitingden dönen bir grup faşist Edebiyat Fakültesi'nde devrimci öğrenci avına girişecek kadar pervasızlaştı. Akşam saatleri olmasından kaynaklı boş olan fakülteden tehditler savurarak uzaklaştılar.

24 Ekim günü ise 30-40 kişilik faşist grup öğle saatlerinde Edebiyat Fakültesi'ne küfürlerle geldi. Devrimci, demokrat öğrenciler faşist grubu sloganlarla karşılarken çevik kuvvet fakülte önüne yığılmak yaptı. Karşılıklı atılan sloganların ve özellikle faşistlerin savurduğu küfürlerin ardından grup dağıldı.

Zincirlerinden boşalan faşistler devrimci öğrencilerin yükselttiği "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla defedildi. Edebiyat Fakültesi'ndeki bekleyiş 25 Ekim günü de devam etti.

Cebeci'de halkların kardeşliği

Yükseltilen şovenist histeriye karşı Cebeci'de eylem yapan devrimci, ilerici güçler saat 12.00'de Eğitim Fakültesi'nde biraraya gelerek kantinleri dolaştı ve konuşmalar yaptı. 12.30'da ise kampüs girişinde basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada, gençliğin işgal politikalarını desteklemediği vurgulandı. Son süreçte DTP binalarına, demokratik kurumlara ve Çukurova Üniversitesi'ndeki devrimci, demokrat öğrencilere yönelik planlı saldırılar lanetlendi.

Yürüyüşe 200'ü aşkın öğrenci katıldı. Eylemde "Tezkereye hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratiya gelan!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Coşkulu geçen eylem slogan ve alkışlarla tekrar Eğitim Fakültesi'ne yürünmesiyle son buldu.

Yürüyüşten iki saat sonra okula girmek isteyen üç Ekim Gençliği okurunun önu "Özel Güvenlik Birimleri"nce kesildi ve kimlik göstermeleri konusunda zorluk çıkartıldı. Yoldaşlarımız son dönemde kimlik uygulamasını meşrulaştırma çabalarını boşa düşürmek amacıyla kimliklerini göstermeyerek okula girmeye çalıştılar. Bunun üzerine ÖGB'ler fiziksel müdahalede bulundu. Bu sırada araya giren polisler ise yoldaşlarımızı yaka paça döverek gözaltına aldı. Polisin uyguladığı şiddet karakolda da sürdü. Yoldaşlarımız 26 Ekim günü serbest bırakıldılar.

Cebeci'de karşılaştığımız gözaltı terörü devletin, örgütlenen şovenizme, ırkçılığa karşı kardeşlik yürüyüşüne olan tahammülsüzlüğünün ifadesi olmuştur.

Cebeci Ekim Gençliği

ÇÜ'de saldırılara karşı yürüyüş!

Çukurova Üniversitesi'nde estirilen gerici dalgadan etkilenen ve faşistlerin organize ettiği mitingle "duygusal tepkileri"ni gösterenler, Çukurova Üniversitesi R1 derslikleri önünde oturan öğrencilere saldırmışlardı. Çevik kuvvetin saldırıyı başlatmasıyla beraber, tekbir sesleriyle fiili saldırı gerçekleşmiş, polisin sıkıtığı plastik mermilerle, coplarla onlarca öğrenci yaralanmıştı.

23 Ekim günü yaşanan saldırılar ertesi gün okulda yaygın bir faaliyet yürütülerek teşhir edildi, halkların

kardeşliği şiarı her zamankinden daha güçlü haykırıldı. Okulun birçok yerine afişler asıldı, bildirilerle yaşanan süreç anlatıldı ve teşhir edildi. 25 Ekim sabahı afiş ve bildirilerle faaliyet devam ettirildi.

Tüm bu faaliyetlerin ardından 26 Ekim günü Fen Edebiyat Fakültesi önünden yemekhaneye kadar bir yürüyüş düzenlendi. Eylemde "Üniversitemizde bilim ve özgürlük düşmanlarını istemiyoruz! Yaşasın halkların kardeşliği!" pankartı açıldı. Yürüyüş kitlesel ve coşkulu geçti. Yaklaşık 300 öğrencinin katıldığı eylemde yemekhane önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Faşizme karşı omuz omuza!", "Polis defol, üniversiteler bizimidir!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji bratiya gelan!", "Üniversiteler bizimidir bizimle özgürleşecek!", "YÖK polis, medya bu abluka dağıtılacak!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganlarının oldukça coşkulu atıldığı eyleme İHD de destek verdi. İHD adına yapılan konuşmada yaratılmaya çalışılan şovenist dalga mahkum edildi.

Açıklamaların ardından tekrar kortejler



oluşturularak sloganlarla R1'e kadar yürüyüş sürdürüldü. Burada yapılan konuşmayla eylem bitirildi.

Eylem sırasında çevik kuvvet ve sivil polisler okula yığılmak yaptı.

Yaşanan saldırıya rağmen üniversitemizde kitlesel bir eylem sürecinin örgütlenebilmiş olması oldukça anlamlıdır. Şovenist dalgaya ve faşist saldırılara karşı oluşan tepkinin bir örneğidir. Yaklaşan bir 6 Kasım süreci var. Şimdi bu dinamizm ve kitleselliğin 6 Kasım eylemlilikleriyle birbirine bağlanabilmesi, gençliğin geniş kesimlerine adım atılabilmesi gerekiyor.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

İnkâr ve imha politikası cezaevlerinde de sürüyor!

Artık cezaevlerinde görüşte ve telefon hakkı kullanımı sırasında "Türkçe dışında bir dille" konuşmak yasak! Bugüne kadar değil miydi? Yasal olarak değildi, ama 10 ay önce çıkan ve cezaevi idarelerine sınırsız bir keyfilik tanıyan genelge ile birlikte fiili olarak engelleniyordu. Şimdi ise sermaye düzeni, dışarıda kirli savaş nidaları eşliğinde yürüttüğü şovenist saldırganlığı cezaevlerine de taşımak için yeni bir genelge ile "Türkçe dışında bir dilin" kullanımını yasakladı.

Türkçe dışında bir dil: Kürtçe!

F tipi cezaevlerine tebliğ edilen yeni genelgeye göre, bundan böyle tutsaklar, aileleri ile Türkçe dışında başka bir dille konuşamayacak. Genelge Türkçe dışında kalan bütün diller dese de aslında yasaklananın Kürtçe olduğu biliniyor. Şovenist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı günlere denk gelen bu genelge; Kürt halkının dili, kimliği ve topyekûn varlığı ile inkarının cezaevlerindeki yansımından ibaret.

Genelgede "Türkçe bilmeyen" kişilere şartlı olarak ayrıcalık tanınıyor. Öncelikle tutsakların ya da ailelerinin Türkçe bilmedikleri "mahalinde yapılacak bir araştırma" ile tespit edilerek, belgelenecek. Yani Türkçe bilmeyenin Türkçe bilmediği ispatlanacak. Uygulama bununla da bitmiyor. Kişi Türkçe bilmediğini şayet ispatlamışsa, bu kez Türkçe bilmediği için cezalandırılacak. Cezalandırma yöntemi olarak da psikolojik saldırı araçları devreye sokulacak. Türkçe dışında bir dille yapılan bütün görüşmeler kayda alınacak... Bu kayıtlar incelenecek ve eğer suç teşkil etme "ihtimali" olan faaliyetler için kullanılmadığına kanaat getirilirse görüşmeler bu dilde sürdürülebilecek. Yok eğer, suç teşkil etme "ihtimali" olduğu kanaati oluşursa o dilde

konuşmalar ve ilgili kişi ile görüş yasaklanabilecek. Buradaki suç işleme ihtimalini tespit edecek olan ise cezaevi idareleri!

12 Eylül uygulamalarının üstü örtülü bir tekrarı!

Yeni olarak lanse edilen genelge esasında 12 Eylül'ün ardından cezaevlerinde uygulanan yasaklardan birinin yeniden ama sözde yumuşatılarak gündeme getirilmesi. 12 Eylül'ün ardından cezaevlerinde "Kürtçe" konuşmak yasaklanmıştı. Genelgenin 12 Eylül'ün ilgili genelgesinden tek farkı, bu kez bir istisna içermesi ve sözünü 12 Eylül'e göre daha yumuşak söylemesi. Yani doğrudan Kürtçe denilmemesi, bütün dilleri yasaklaması...

Sermaye düzeni geniş çaplı bir inkâr ve imha saldırısı başlatmış durumda. Bunun gerek içeride gerekse dışarıda yansımaları görülüyor. Bu saldırıların hedefinde ise başta Kürt halkı olmak üzere bütün devrimci ve demokrat güçler bulunuyor.

Dışarıda bu politikalar "Kürt öldürmenin meşrulaştırıldığı", "demokrat kurumların basılmasının teşvik edildiği", "halkların kardeşliğini isteyenlere azgınca saldırıldığı" bir zeminde yürürken, içeride de Kürtçe'nin yasaklanmasını, çok yakın zamanda cinayete yasal kılıf yaratılması izleyecek. Zira cezaevi idaresine tutsakları ikazsız "vurma hakkı" tanıyan yeni bir genelge kapıda. Söz konusu genelge kabul edilirse, "hücründen kaçma girişiminde" bulunan tutsaklara "ikazsız" ateş açılacak!

Sermaye düzeni içerisiyle-dışarıyla topyekûn bir savaşa hazırlanıyor. Sermaye düzeninin hesaplarını boşa çıkartma, bir kez daha oynanan bütün bu kirli oyunları bozma görevi önümüzde duruyor.

Ekim Devrimi'nin 90. yılında sosyalizm en güncel ve acil ihtiyaç olmaya devam ediyor!

Yeni Ekimler ihtiyacının bugün dünden daha fazla olduğunu söylerken, bir inancı, dolayısıyla "boş bir söz kalıbını" yinelemiş olmadığımız, her gün her saat ortaya çıkmaya devam ediyor. İster emperyalizm demeye devam edin, isterseniz "yeni dünya düzeni" deyin, sonuç değişmiyor. Kapitalist sistem güçlerini birleştirdikçe gericiliğini artırıyor. Öte yandan, emperyalist odaklar arası güç ve paylaşım rekabeti şiddetleniyor. Bunların herbiri birer savaş kundakçası olarak işlev görmeye devam ediyor.

Gericileşen emperyalizm, vahşi kapitalizm koşullarına da daha üst düzeyde dönmeye çalışıyor. Pek çok ülkede halen geçerli 8 saat yasasına rağmen, çalışma saatleri doğal sınırların üstüne çoktan çıkarılmış durumda. Aynı şekilde, ücretler de alabildiğine düşürülmüş bulunuyor.

Marks'ın neredeyse 200 yıl önceden görebildiği gibi, piyasa kuralları eskiden "kutsal" sayılan hiçbir mesleğin kutsallığını bırakmamıştır. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm "toplumsal hizmetler" özel sektörün kâr hırsına terk edilmiş, işçi ve emekçi kitleler için ulaşılması imkansız lüks tüketim malları kategorisine indirilmiştir.

Barış sosyalizmle gelecek!

Ekim Devrimi'nin öngünlerinde Lenin, işbaşındaki hükümetin kitlelerin en temel üç talebini, ekmek, barış ve toprak taleplerini yerine getirmediğini ve getiremeyeceğini belirterek, bu taleplerin karşılanabilmesinin tek koşulu olarak Sovyetleri iktidara çağırır. Üstelik Lenin'in sözünü ettiği hükümet, "koskoca" çarlığı alaşağı eden Şubat Devrimi'nin hükümetidir.

Bugünse, ülkemizde ve dünyada, kapitalist-emperyalist sistemin en gerici ve en saldırgan devletleri ve hükümetleri işbaşında bulunuyor. Bu devletler açısından sözkonusu olan işçi ve emekçi kitlelerin temel taleplerini yerine getirememek değil, tam tersine, kapitalist sınıf adına bu kitlelerin tüm haklarını gaspederek talepleri daha da çoğaltmak, büyütmektir. Lenin'in 90 yıl öncesinin Rusyası için sıraladığı taleplerde bugün farklılaşmalar olabilir. Ancak işin özünde değişiklik yoktur. İşçi ve emekçilerin en acil istemleri sermaye sistemi ve devleti tarafından yerine getirilmemektedir, getirilmeyecektir.

Bu taleplerin başında barış geliyor ki (son günlerde devlet eliyle kısırtılan şoven histeri rüzgarı bu talebi gölgelemiş olsa da bu böyledir), bu talep sermaye devleti tarafından sağlanamaz. Öncelikle, Kürt halkına karşı kirli savaşı ısrarla sürdüren devlettir. Daha da önemlisi, Kürt halkıyla barışın temel koşulu ulusal haklarının koşulsuz tanınmasıdır, ki bu da Kürt halkının inkarını temel felsefe haline getirmiş sermaye devleti açısından düşünülmesi bile imkansız bir konudur. Oysa, Kürt ulusal sorunu bu temelde çözülmeden, ülkede barışı sağlamak da mümkün değildir. Teslim alarak, ezerek, baş eğdirerek sağlanan "barış" dönemlerinin nasıl sürdüğünü ise cumhuriyetin 84 yıllık tarihinde görmek mümkündür.

Bu sistem ve bu devlet altında çözümü imkansız olan sadece Kürt halkının özgürlük talebi değildir. Milyonlarca işçi ve emekçi giderek derinleşen bir sefalet altında, yarı-aç çalışmaya mahkum edilmiştir. Milyonlarcası işsizlik ve açlığın pençesinde

Aslında Ekim Devrimi'nin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere getirdiği kazanımları sıralayıp dökmeye de fazla gerek yok. Ekim, işçi sınıfını iktidara taşımıştır. İktidar gücü ise neyi istiyorsa ve neye ihtiyacı bulunuyorsa hepsini yapabilme imkanı demektir. Sadece bugünün sorunlarını, kapitalist sistemin yarattığı sorunları çözmek değil, bugün aklımıza bile gelmeyecek yeni şeyler istemek ve yapmak için de imkandır iktidar gücü.

kıvrınmaktadır. Eğitim, sağlık gibi temel toplumsal hizmetler bir hak olmaktan çıkarılmış, ulaşılması giderek imkansızlaşan pahalı ürünler haline getirilmiştir. İşçi ve emekçilerin çocukları eğitimsizliğe, parası yetişmeyen herkes hastalandığında ölmeye mahkum hale getirilmiştir.

Sosyalizmde eğitim ve sağlık ücretsizdir, kalitelidir!

Bugün işçi ve emekçi kitlelerin temel taleplerinden biri haline gelmiş bulunan "parasız eğitim, parasız sağlık" artık sadece sosyalizm tarafından örgütlenebilir. Kapitalist dünyanın en "medeni" toplumlarında, bu hizmetler, kapitalizmin kâr mantığı sonucunda artık pazar malıdır. Kaldı ki, sosyalizmin zorladığı bir taktik adım olan "sosyal devlet" sürecinde dahi, sadece "parasız" kısmı uygulanabilmiştir. Oysa sosyalist Sovyetler'de söz konusu olan sadece ücretsiz değil, kaliteli hizmet üretimidir. Eğitimde, yeni insanı yetiştirme gibi bir hedefi önüne koyan bir sistemin, eğitimsiz tek insan bırakmama çabası çok doğal ve zorunludur. Sosyalist Sovyetler, sadece kendi halkının eğitim ihtiyacına yanıt vermekle de kalmamış, pek çok ülkeden pek çok genç Sovyet okullarında gördüğü eğitimle ülkesine dönüp temel hizmetlerde görev almış, pek çok Sovyet eğitimci veya teknik bilimci, başka ülkelere giderek eğitim vermiştir. Bunların sadece sosyalizme yönelmiş halk cumhuriyetleri olduğu da düşünülmemelidir. Örneğin genç Türkiye Cumhuriyeti de bu yönlü eğitim hizmeti alanlardan biridir. Bugün hurdaya çıkarılmaya çalışılan çelik fabrikalarının sadece kuruluşu değil, işletilmesi için gerekli insan gücünün eğitimi de Sovyetler tarafından gerçekleştirilmiştir.

Sosyalizmde kitleler sadece eğitime ve bilgiye değil, sağlıklı bir yaşama da teşvik edilir. Sağlık hizmeti öncelikle "önleyici" tabir edilen türden verilir. Ancak her türlü hastalığın tedavisi ve hastanın en iyi bakımı da sağlık sisteminin temelini oluşturur. Daha da önemlisi, bugün emperyalist dünyanın sadece ilaç firmalarının laboratuvarlarına hapsedilmiş bulunduğu tıp bilimi, sosyalist devlette, en fazla ödenek ayrılan ve gelişimi teşvik edilen bir bilim dalı, bir toplum hizmeti olarak görülür.

İşsizlik ancak sosyalizmde ortadan kaldırılabilir!

Bugün işçi ve emekçi kitlelerin sefaletinde başrolü oynayan işsizlik canavarını yenecek tek güç

sosyalizmdir. Kapitalist sistem işsizler ordusunun ücretleri ve sınıf mücadelesini dizginleyici rolünü keşfedeli, bu orduyu dağıtmak şöyle dursun, belirli bir seviyede tutmayı adeta program haline getirmiştir. Sosyalist Sovyetler'in 90 yıl öncesinin koşullarında çözdüğü bu sorunu, bugünün teknolojisiyle çözmeye yönünde önemli adımlar atmak, hafifletmek mümkündür. Türkiye'de, çok fazla çaba ve para harcamak bile gerekmeden, sadece çalışma saatlerinin düşürülmesi ve vardiya sistemine geçilmesiyle, var olan işsizler ordusunun istihdamı mümkündür. Üstelik bu yöntem, sadece işsizlik sorununu ilk elden çözmekle kalmaz, aşırı çalışmadan kaynaklanan sağlık sorunlarının çözümü, işçinin dinlenmek, eğlenmek ve eğitim için zaman kazanması anlamına gelir ki, bu da toplumsal gelişme ve ilerleme için olmazsa olmaz koşullardan biridir. Ama bu kapitalizmin doğasına aykırıdır. Kapitalizm işsizlik üretmeden varolamaz.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Sosyalist rejimin ilk elden gerçekleştirdiği hukuki dönüşümlerin başında kadına ikinci sınıf muamelesini ortadan kaldırmak gelir. Sınıflı toplumlar tarihinde ilk kez kadınla erkeğin eşitliği yasalarla belirlenir ve korunur. Ancak sosyalizmin yasal düzenleme ile yetinemeyeceği açıktır. Nitekim, binyılların alışkanlıklarını adım adım aşmak ve ortadan kaldırmak için temel alt yapının oluşturulmasına girişilir. Bütün bir sınıflı toplumlar süresince kadını ikinci sınıf derekesine indirmek, eve kapatmak ve köleleştirmek için oluşturulmuş tüm kurumsal ve düşünsel yapılar alt üst edilecektir. Kadının üretim ve yönetim süreçlerine katılarak özgürleşmesinin önündeki tüm engeller kaldırılacak, üzerine yıkılmış tüm "hizmetler" toplumsallaştırılacak, eğitiminin önu açılacaktır.

Ancak kadın sorununu toplumsal temeliyle ortadan kaldırabilmek için kadının eğitimi ve gelişmesi yeterli değildir. Ataerkinin izlerini erkek zihninden de silmek gerekir. Dolayısıyla ve anlaşılacağı gibi, kadın sorunu sosyalist devlette köklü yatırımlar ve uzun eğitim süreçleri gerektiren bir sorun olarak varlığını, bir süre daha ve fakat farklı biçimde sürdürmeye devam edecektir. Ancak artık sorun, sistemin çözmek için çaba harcadığı, bir eski sistem kalıntısıdır.

Aslında Ekim Devrimi'nin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere getirdiği kazanımları sıralayıp dökmeye de fazla gerek yok. Ekim, işçi sınıfını iktidara taşımıştır. İktidar gücü ise neyi istiyorsa ve neye ihtiyacı bulunuyorsa hepsini yapabilme imkanı demektir. Sadece bugünün sorunlarını, kapitalist sistemin yarattığı sorunları çözmek değil, bugün aklımıza bile gelmeyecek yeni şeyler istemek ve yapmak için de imkandır iktidar gücü.

Ancak verili koşullar, öncelikle kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı sorunların acilen çözülmesi için yeni Ekimler'i zorlamaktadır. Sadece dünya proletaryasının ve emekçi halklarının değil, aslında tüm insanlığın en acil ihtiyacıdır sosyalizm. Çünkü emperyalist haydutluğun koşulladığı küresel felaketler tüm insanlığı tehdit eder hale gelmiştir. Sosyalizm, sadece proletaryayı sefaletten, emekçi halkları esareten kurtarmayacak, üstünde yaşadığımız dünyayı da erken bir yok oluştan kurtaracaktır.

Kürtleri kırma ve katliam provaları...

M. Can Yüce

Özel savaş aygıtı düğmeye bastı, “genel seferberlik” başladı. Türkiye’nin birçok ilinde ırkçı-şoven ve linç güruhları saldırıya geçti. Kürtlere ait işyerleri yakıldı, sokakta Kürt olduğu düşünülen insanlar linç saldırılarına maruz kaldı. Futbol karşılaşmaları, bayramlar, en sıradan sosyal faaliyet ve ilişkiler ırkçı şoven gösterilere sahne yapıldı, kırım ve katliam provaları günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getirildi... Bu saldırılar Avrupa merkezlerine kadar uzandı...

Bu konuda tarihin derinliklerine uzanan deneyimleri var... Daha öncesi bir yana 1915 Ermeni Soykırımı ve Tehciri, 1925-1940 arasında gelişen Kürt direnişlerine karşı geliştirilen katliamlar, 6-7 Eylül olayları, Maraş, Çorum ve Sivas katliamları bir çırpıda sayılabilecek katliam ve kırım örnekleridir...

Peki, son günlerde günlük yaşamın bir parçası haline getirilen saldırılar, katliam ve linç girişimleri bir anda ve kendiliğinden patlayan “kitlesel infialin” dışavurumu mudur; yoksa çok büyük bir planın işaretleri, ayak sesleri ve askeri deyimle “yumuşatma hareketi” mi?

Büyük bir askeri harekete başlamadan önce ağır topçu ve diğer bombardıman silahlarıyla “düşman mevzileri” dövülür ve “yumuşatılır”. Ardından diğer saldırılar ve piyade taarruzuyla düşman hedefleri ele geçirilir. Savaşta daha karmaşık bir biçimde gelişen sürecin psikolojik boyutu çok önemli ve bu farklı araçlarla yürütülür...

Bütün bir Türkiye toplumunun ruhunu ve yüreğini teslim almaya ve karşı saldırı silahı haline getirme amacına dönük ırkçı şoven ve linç kampanyası, açık ki, büyük bir saldırı planının etkin bir parçasıdır ve işlevi salt psikolojik savaşla sınırlı değildir. Kuşkusuz bu da var, ama bu kampanya gerçek fiili savaşın da etkin bir parçası niteliğinde... İlk planda sindirme, korkutma ve teslim alma hedefine sahip. Ama salt bu da değil, aynı zamanda bu kampanya, iç ve dış politikanın da etkin bir unsuru haline getirildi. İçte özel savaş ve özel savaş aygıtını güçlendirmeyi, her kesimi bu doğrultuda hizaya sokmayı amaçlıyor; dışta ise yürütülen diplomatik baskının tezlerinin bir dayanağı haline getiriliyor, güney savaşının kaçınılmazlığını anlatmada bir bahane olarak kullanılıyor. Bu kampanya, aynı zamanda bütün bir

Bu kez hedef olarak Güney Kürdistan’ı koymuşlardır. Güneyi etkisizleştirme ve gündemden çıkarma ana hedefleridir. Bunu yaparlarken Kuzey’deki Kürtleri sindirmeyi, teslim almayı, kaçtırmayı ve giderek Kürdistan sorununu inkâr ve imha çizgisi doğrultusunda “çözmeyi” hedefledikleri çok açık... Güneye karşı askeri hareket, Kuzey Kürtleri’ni “sivil” katliam ve linç kampanyalarıyla etkisizleştirme planı, etkin bir biçimde yürürlüğe konulmuştur...

toplumu Kürtlere karşı, Güney Kürdistan hareketi için düşünsel ve ruhsal olarak hazırlamayı, bu noktada toplumsal desteği en üst düzeye çıkarmayı hedefliyor...

Bu kampanyanın hedef tahtasında kuşkusuz Kürt halkı, onun devrimci yurtsever güçleri, Türkiye devrimci ve sol hareketi ve giderek özel savaş karşıtı tüm muhalif çevre ve kişiler var. ırkçı şoven dalgaya karşı itiraz eden, bunun büyük felaketlere yol açabileceğini belirten liberal ve demokrat eğilimli çevre ve kişiler de var, ama bunların sesleri çok cılız ve etkileri sınırlı... Genel hava, genel seferberlik havasıdır, basın, yayın kuruluşları, internet sayfaları bunun somut örnekleri; “Apoletli medya”nın apoletsiz yazar-generalleri bu kampanyayı sınırsız ve akıl almaz bir pervasızlıkla yürütüyor...

Özel savaş aygıtı bu konuda engin bir deneyime sahiptir ve ilk planda sayılabilecek uygulamalarını kısaca yukarıda yazdık. Bu soykırım, tehcir, tedip ve tenkil, katliam hareketleri tek tek veya bütün olarak incelendiğinde, her katliam hareketine önemli bir politik hedef-program yüklendiğini görürüz. Kısaca hatırlamakta yarar var:

Ermeni soykırımı, İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin Osmanlı’da “ulus devlet” projesini hayata geçirmek için gerçekleştirdikleri bir harekettir. Bu, 1. Dünya Savaşı’nın “özel koşullarıyla” açıklanamayacak kadar planlı bir kırımdır. 1. Dünya Savaşı bu kırım hareketine sadece uygun ve elverişli koşullar sunmuş, İttihat ve Terakki de bunu ustaca değerlendirmiştir. Bu kırımın kanları ve acıları TC’nin mayasında olduğu için Ermeni Soykırımı lafi geçtiğinde bile TC yöneticilerinin kanları tepelerine sıçrayıverir.

1925-1940 yılları arası, Kürt halkının TC’nin işgal ve sömürgeciliğine karşı başkaldırı yıllarıdır. Bu yıllar,

aynı zamanda Kürt halkı için resmi adı “Tedip ve tenkil” olan harekâtların, göçertme, sürgün ve kitlesel katliamların gerçekleştiği yıllardır. Tedip ve tenkil, yani tepeleme ve şiddetle cezalandırma hareketleri sonucunda Kürdistan’da hemen hemen bütün direniş dinamikleri ezilmiş ve dağıtılmış, bunun üzerine pasifikasyon, sükûn inşa edilmiştir! Bu, iki Ağrı dağı arasını mezar olarak gösteren ve “Kürdistan hayali burada meftundur” sözlerinin yazıldığı karikatürle özetlenmiştir. Tedip ve tenkil hareketlerinde kendilerini başarılı gören TC, daha sonra bu politikasını bir çizgi biçiminde sürdürmüştür. General Büyükanıt, Kürt halkını “hayal edemeyecekleri” katliamlarla tehdit ederken, belli ki bu tarihi gerçekleri bir kez daha hatırlatıyordu...

6-7 Eylül olayları da belli bir politik hedefi gerçekleştirmeye dönüktür. Öncelikle Rumları kaçtırmaya, Ermenileri korkutarak sindirmeye dönük kitlesel bir kıyım, yıkım ve linç hareketidir. Yıllar sonra bu linç hareketini tetikleyen olayın özel savaş aygıtı tarafından gerçekleştirildiği, yine özel savaş elemanları tarafından itiraf edilmiştir. Evleri ve işyerleri başlarına yıkılan, sokak ortasında linç edilmek istenen, dövülen, hakarete maruz kalan Rumlar’ın önemli bir bölümü kaçmak durumunda kalmış, Ermeniler ise korkuları derinleşerek daha da kabuklarına çekilmişlerdir...

1978 Maraş katliamı, bilindiği gibi, 12 Eylül faşizminin yolunu açan bir katliamdır... Sonrası biliniyor...

Sivas’ta Madımak Oteli’nde gerçekleştirilen aydın katliamı, 1990’li yılların ortalarında gemi azağı alan topyekûn özel savaş sürecinin önemli işaretlerinden biri olmuştur...

Ana çizgileriyle özetlediğimiz gibi katliam, soykırım ve linç politikası bir devlet, bir özel savaş politikasıdır ve bu politika ile önemli bir politik hedef-program hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Bu çizgilerinde önemli ölçüde başarılı olmuşlardır. Ama bu, bundan sonra da başarılı olacaklarının garantisini değildir. Bu, bundan sonra da kazanacakları anlamına gelmez!

Bu kez hedef olarak Güney Kürdistan’ı koymuşlardır. Güneyi etkisizleştirme ve gündemden çıkarma ana hedefleridir. Bunu yaparlarken Kuzey’deki Kürtleri sindirmeyi, teslim almayı, kaçtırmayı ve giderek Kürdistan sorununu inkâr ve imha çizgisi doğrultusunda “çözmeyi” hedefledikleri çok açık... Güneye karşı askeri hareket, Kuzey Kürtleri’ni “sivil” katliam ve linç kampanyalarıyla etkisizleştirme planı, etkin bir biçimde yürürlüğe konulmuştur...

Özel savaş aygıtının planı bütün boyutlarıyla yürürlükte. Buna karşı Kürt halkı, kuzeyi ve güneyi ile hiç kuşku yok direnecektir. Ancak bu direniş kendi içinde sorunludur, özellikle Kuzey cephesi açısından bu böyledir. Bu konuyu da başka bir yazımızda değerlendirmeye çalışacağız! Ancak şu kadarını vurgulamak gerekiyor: Devlete ve düzene yalvarmak, kendisini düzene kabul ettirmeyi bir çizgi olarak uygulamak, en yumuşak yorumla, sadece sömürgeci planları kolaylaştırabilir. İnkâr ve imha sistemine karşı ancak emekçilerin devrimci çizgisi, halkların enternasyonalizm anlayışı direnişi başarıya ulaştırabilir... Reformist ve dar ulusal bakış açılarının ise kazanma ve dayatılan imha planlarını boşa çıkarma şansı yoktur!

30 Ekim 2007

İDE işçilerinden çağrı:

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için mücadele edelim!”

Sınır ötesi operasyon gündeme geldiğinden beri insanların milliyetçilik damarlarına basılarak Kürt-Türk ayrımcılığı yapılmaya başlandı. Fabrikamızda da insanlar birbirine artık “şu Kürt, bu Türk!” diye bakıyorlar. Şimdiye kadar böyle bir şeyi fabrikamızda bu düzeyde yaşamadık.

Bu tabloda biz işçilere düşen bazı sorumluluklar var. Beraber yaşadığımız tüm ırktan insanlarla kardeşçe yaşamamızın önünde hiçbir engel olmadığı, asıl düşmana yani patronlara ve bu tür savaşlardan rant sağlayanlara karşı olmamız gerektiğini

anlatabilmemiz gerekiyor. Bizler Kürdü, Türkü, Ermenisi, Lazı, Çerkezi insan onuruna yakışacak şekilde yaşamak istiyoruz. Hepimizin sorunları aynı, hepimiz sefalet koşullarını paylaşıyoruz. Kendimizi en iyi şekilde ifade edeceğimiz ülke koşulları için çalışmalıyız, mücadele etmeliyiz.

Bunu bize reva gören karanlık güçler var. Bunların en başında da ABD geliyor. Bizler İDE Tekstil’den işçiler olarak bu oyunlara gelmeyeceğimizi söylüyoruz. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için tüm sınıf kardeşlerimize de bu çağrıyla yapıyoruz.

İDE Tekstil’den işçiler

Telekom işçileriyle dayanışma eylemlerinden...**“Direnen Telekom işçisi kazanacak!”*****BDSP: “Sesiniz sesimizdir!”***

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu hem çalışma yürüttüğü sanayi havzalarında Telekom greviyle dayanışma çağrısı yaparken, hem de Telekom işçileriyle dayanışmak amacıyla grev ziyaretleri gerçekleştiriyor. BDSP, 28 Ekim günü Türk Telekom Avrupa Yakası Gayrettepe Müdürlüğü'nde grevlerine devam eden işçileri ziyaret etti.

“Direnen Telekom işçisi kazanacak!/BDSP” pankartını açan BDSP'liler müdürlük önüne yürüyerek geldiler. “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını atan BDSP'liler Telekom işçileri tarafından coşkuyla karşılandılar.

Karşılıklı sloganların atıldığı ziyaret sohbetle devam etti. BDSP temsilcisi, Telekom işçilerinin yükselttiği mücadelenin Türkiye işçi sınıfının mücadelesi olduğunu söyledi. BDSP olarak her alanda Telekom işçilerinin sesini duyuracaklarını ifade etti.

BDSP temsilcisinin ardından Baştemsilcisi Yener Ünal grev süreci hakkında bilgi verdi. Telekom grevinin Türkiye işçi sınıfı hareketi açısından taşıdığı öneme ve yaratacağı imkanlara değindi. 13 gündür %100 bir katılımı grevi sürdürdüklerini söyleyen Ünal, sermayenin tüm baskısına rağmen direndiklerini ifade etti. Telekom grevinde yaşanacak bir kazanımın işçi sınıfının diğer bölümlerine de moral kazandıracaklarını belirten Ünal, sınıf dayanışmasının büyütülmesi çağrısı yaptı. Grev sürecinde emek ve sermaye cephelerinin birbirinin karşısında olduğunu bir kez daha gördüklerini söyleyen Ünal, işyerlerinde polis tarafından gözaltına alındıklarını ifade etti. Hiçbir toplumsal gelişmenin haklı talepleri uğruna çıktıkları grevlerini gölgeleyemeyeceğinin altını çizdi.

Grev ziyareti atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara BDSP: “Zafer direnen işçilerin olacak!”

Sınıf devrimcileri olarak Telekom işçileri ile dayanışmayı yükseltmek amacıyla 25 Ekim günü bir eylem gerçekleştirdik. Ulus Telekom önünde saat 10.30'da “Telekom işçileri yalnız değildir! Zafer direnen işçilerin olacak!” şiarlı pankartımızı açarak grev yerine geldik. İlk olarak işyeri temsilcisi ile grevdeki son gelişmeler üzerine konuştuk. İşyeri temsilcisi haklarını kazanmak için direnmekte kararlı olduklarını vurguladı.

Daha sonra BDSP adına basın açıklaması okundu. Açıklamada sermayenin saldırılarına değinildi ve Telekom grevinin sendika hakkını savunmak açısından önemli bir direniş olduğu vurgulandı. BDSP olarak Telekom işçilerinin grevinin yanında olunacağı dile getirildi. Ardından grevdeki işçilerle birlikte “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Eyleme 50 Telekom işçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sendikacılar şovenizm kustu!

Grevdeki işçilerle dayanışmak ve estirilen şovenist dalga karşısında halkların kardeşliği şiarını işçilere taşıyabilmek için Adana'da biraraya gelen devrimci güçler Telekom işçilerini ziyaret ettiler. Öncesinde



içinde sendikaların, reformist çevrelerin ve demokratik kurumların da yer aldığı daha geniş bir bileşenle yapılması planlanan dayanışma eylemi, son süreçteki şovenist dalganın etkisiyle bu kurumların önemli bir kısmının çekilmesi üzerine devrimci güçler tarafından gerçekleştirildi.

27 Ekim günü İnönü Parkı'nda toplanan devrimci güçler “Telekom işçisi direniyor! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” pankartı açtılar. “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla Telekom İl Müdürlüğü önüne kadar yürüdüler.

Telekom önünde bir konuşma yapılarak sermayenin saldırıları karşısında Telekom işçilerinin başlattığı grevin önemi vurgulandı. Son dönemde kışkırtılan şovenizme karşı halkların kardeşliğinin önemi anlatıldı. Direniş destek çağrısı yapıldı.

Daha sonra Türk Haber İş Sendikası yöneticilerinin ve işçilerin katılacağı eyleme katılmak üzere Seyhan Telekom Müdürlüğü önüne gidildi. TEKEL Sigara Fabrikası önünde açılan pankartın arkasında çokkulu sloganlarla Telekom işçilerinin yanına kadar yüründü.

Sendikacılar Telekom önünde programlarına “şehitler” için saygı duruşu ve İstiklal marşı ile başladılar. Ardından işçiler ziyarete gelen devrimci güçlerle birlikte slogan atmaya başladılar. Bu sırada sendikacılar kürsüde söz almaya, sendika görevlileri ise ortak sloganları keserek kendi sloganlarını attırmaya başladılar. Kürsüye çıkan tüm sendikacılar konuşmalarını başından sonuna kadar faşizan söylemlerle sürdürdüler. Konuşmalar arasında sık sık “Kahrolsun PKK” sloganları atıldı. Söz alan sendikacılar sermayenin işçilerin bilincini bulandırmaya yönelik yalan kampanyasını arkalarına alarak işçilerin geri bilincini de kullanarak, “direndikleri için neredeyse PKK ile eş görülmeye başladıkları”nı ancak “gerekirse askere bile gidip askerlerin önünde mayınlar üzerine yürüyerek hayatlarını feda edecekleri”ni söyleyerek Genelkurmay Başkanı'na bu çağrıyı duymasın için seslendiler. Sendikacılar böyle bir süreçte grevin kendilerine zor geldiğini, bu nedenle anlaşmak için işverenle görüştiklerini ancak sonuç çıkmadığı için de

direneceklerini söylediler.

Destek ziyaretine gelen kurumlar adına konuşma yapma talebi sendika bürokratları tarafından reddedildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Belediye işçileri Telekom'u ziyaret etti

Çiğli Belediyesi'nde çalışan taşeron işçiler, grevdeki Çiğli Telekom işçilerini ziyaret etti. Telekom işçileri, 31 Ekim günü Organize yolu üzerinde bulunan Telekom işletmesine “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla gelen DİSK 5 No'lu Şube üyesi işçileri alkışlarla ve sloganlarla karşıladı. Ardından Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Telekom grevine sahip çıkılması, taşeronlaştırmaya ve sendikasızlaştırmaya karşı durulması gerektiğini belirten Şube Başkanı, “cumhuriyete sahip çıkmak Telekom'a sahip çıkmaktır” dedi. Ziyarete Haber-Sen adına da bir konuşma yapıldı.

“Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarının atıldığı ziyarete yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Telekom'da eyleme devam

Telekom işçileri 26 Ekim günü İzmir'de eylem yaptı. Cumhuriyet Meydanı'ndaki Telekom'un önünde saat 14.30'da toplanan grevdeki işçiler adına Haber-İş İzmir Şube Başkanı konuştu.

Eylem sırasında Telekom binasında halihazırda çalışan işçilere seslenilerek, “Kazanımlarımız 26 bin sendikalı çalışanı değil 36 bin çalışanı etkileyecek. Kazanımlardan onlar da faydalanacak” denildi. Dayanışma çağrısı yapıldı. Daha sonra Türk-İş bölge temsilciliği, Petrol-İş ve Harb-İş adına konuşmalar yapıldı.

Eylemde “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçi-memur elele, genel greve!”, “Yaşasın sendikal mücadelemiz!” sloganları atıldı. Yol-İş, Tes-İş, Harb-İş, Petrol-İş, Tümtis üye ve yöneticilerinin destek verdiği eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Telekom işçisi köle değildir!”

Telekom işçileri 25 Ekim günü Ulus'taki temsilcilik önünde eylem yaptı. Eyleme bini aşkın Telekom işçisi katıldı. Haber-İş'in düzenlediği eyleme Basın-İş ve Petrol-İş yöneticileri de katıldı.

Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan'ın konuşma yaptığı eylem coşkulu geçti. İşçiler sık sık “Haber-İş nerede biz oradayız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Telekom işçisi köle değildir!”, “Telekom işçisi hain değildir!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarını attılar. Eyleme genel gerici hava da yansıdı.

Akcan, Telekom'un “paraları kalmadı dayanamazlar” söylemlerine de yanıt verdi. Önümüzdeki haftadan itibaren işçilere destek sunulacağını ifade eden Akcan, bu konuda hiçbir sıkıntılarının olmadığını, bu dedikoduların moral bozmak ve birliği zayıflatmak amacıyla bilinçli bir şekilde yayıldığını söyledi. Konuşmaların ardından işçiler işyerlerine geri dönmeye, grev kırıcılara müsaade etmemeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Telekom'a KESK desteği

KESK İstanbul Şubeler Platformu 29 Ekim günü Türk Telekom Anadolu Yakası Acıbadem Müdürlüğü'nde grevdeki işçileri ziyaret etti.

Ziyarete KESK'e bağlı Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Yapı Yol-Sen, SES ve BES yöneticileri katıldı. Ziyarete konuşan Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Toprak, Telekom grevinde işverenin yanında yer alan valilik ve emniyeti eleştirdi. Aynı gün Ümraniye ve Beykoz'da grev kırıcılara müdahale eden Haber-İş üyelerine dönük baskılara dikkat çeken Toprak, saldırılara karşı Telekom işçisinin direndiğini ifade etti.

Daha sonra SES Anadolu Yakası Şube Başkanı Ümit Doğan söz aldı. Hava-İş'le başlayan hareketliliğin Haber-İş'le devam ettiğini söyleyerek valilik ve emniyetin işveren yanlısı tutumuna karşı Telekom işçisinin yanında olduklarını ifade etti.

Acıbadem Telekom İşyeri Baştemsilcisi Hüseyin Kepçe de söz alarak, işverenin grevi zayıflatmak için grev kırıcıları devreye soktuğunu, şebekedeki arızaların arttığını, bu durumdan da kendilerinin sorumlu olmadığını söyledi.

Ziyarete “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Grevle saldırılar püskürtülecek!”

25 Ekim günü GOP-Sultan Çiftliği'nde grev kırıcılarını engellemek isteyen işçiler polis tarafından “hepinizi tutuklarız” tehditleriyle müdahale edildi. Sendika şube temsilcisi ve bir işçi gözaltına alındı. İşçilere zorla tutanak imzalatılmaya çalışıldı. Grev kırıcıların işlerini bitirip çıkmaları üzerine işçiler serbest bırakıldı. 27 Ekim'de Bebek Telekom şube temsilcisi bildiri dağıtım sırasında gözaltına alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Son dönemde yaşanan bu gelişmeleri protesto etmek için Avrupa Yakası'nın hemen hemen bütün bölgelerinden gelen işçiler Bakırköy Telekom Müdürlüğü önünde toplanarak Özgürlük Meydanı'na kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca “Genel grev, genel direniş!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Türk-İş eyleme genel greve!” sloganları atıldı. Meydanda kısa bir açıklama yapıldı. Greve yönelik saldırılar teşhir edildi.

Açıklamanın ardından meydana kitlesel bildiri dağıtım gerçekleştirildi. Dağıtım sonrası işçiler tekrar sloganlar eşliğinde Telekom Müdürlüğü'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersane işçileri provokasyonlara, kışkırtmalara, şovenizme karşı mücadelenin safında...

Taksim'de coşku, öfke ve kararlılık!

Şovenist histeri dalgasının yükseltildiği, işçi ve emekçilerin sermaye düzenine yedeklenmeye çalışıldığı bir süreçte tersane işçileri hak ve taleplerini yükseltmek için bir kez daha Taksim'deydi. Tersane cehenneminin teşhir edildiği açıklamada, sınıf dayanışmasının anlamlı örnekleri sergilendi. “Yaşasın halkların kardeşliği” şiarı yükseltildi.

Tuzla tersaneler cehenneminde iş cinayetlerine, ücret gasplarına,

taşeronlaştırmaya, sigortasız çalışmaya karşı yürütülen hak alma mücadelesi tüm hızıyla sürüyor. Geçtiğimiz günlerde **Sadıkoğlu Tersanesi'**nde **Hasan Macar** isimli işçinin iş cinayetine kurban gitmesinin ardından **Sadıkoğlu Tersanesi'**ne protesto yürüyüşü gerçekleştiren **TİB-DER** öncesinde kamuoyuna duyurduğu eylem takvimini hayata geçirmeye devam ediyor.

Avrasya Maratonu nedeniyle İstanbul'da trafiğin durması, hemen hemen bütün işlek caddelerin ulaşımına kapatılması nedeniyle bir saat geç başlayan eylem, 28 Ekim günü saat 13.30'da Taksim Tramvay Durağı'nda başladı. Tersane işçileri **Taksim Tramvay Durağı'**ndan baretler ve sloganlarıyla toplanma yeri olan **Beyoğlu Emek Sineması'**na kadar pankartlarını açarak yürüdüler.

Beyoğlu Emek Sineması önünde tersane işçilerini, eyleme destek için gelen **GOP** ve **Topkapı** işçileri bekliyordu. “Tersane işçisi yalnız değildir!” pankartını açan **GOP** ve **Topkapı** işçileri tersane işçileri ile sınıf dayanışmasını yükselttiler. Eylem boyunca sınıf dayanışması en anlamlı vurgu oldu.

Eylemde en önde yerlerini alan işçiler tersaneler cehenneminde kaybettikleri işçi kardeşlerini anmak için taşıdıkları siyah tabutun arkasında “12 günde 5 ölüm... Artık ölmek istemiyoruz!” pankartıyla yürüdüler. Tersane işçilerinin taşıdığı “İş cinayetine kurban gitti, sorumlusu GİSBİR!” yazılı maket tabut çevredeki halk tarafından ilgiyle karşılandı.

Tuzla tersaneler havzasında işçi kaniyle beslenen **GİSBİR'**e savaş bayrağı açan işçiler, yürüyüş boyunca; “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Ücret haktır, gaspedilemez!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!” sloganlarını attılar.

Coşkulu sloganlarla **Galatasaray Postanesi'**ne gelen işçiler, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. **TİB-DER** üyesi bir tersane işçisi, kuralsız çalışmanın hüküm sürdüğü tersanelerde iş cinayetlerine, sigortasız ve düşük ücretle çalışmaya karşı mücadeleyi sürdürdüklerini söyledi.

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu yaptığı konuşmada yükseltelen şovenist histeri atmosferini teşhir etti.



İşçi sınıfının kirliliğe alet olmayacağını, bağımsız tutum alması gerektiğini vurguladı. Nihadioğlu, faşist beslemelerin, şovenist kudurganlığın kışkırtıldığı bir süreçte savaş düğmesine basılmasına alet olmayacaklarını söyledi. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltmeye devam edeceğiz!” diyen **TİB-DER** Başkanı **Telekom** grevini de selamladı. Telekom işçilerinin haklı ve meşru talepleri uğruna sürdürdükleri greve sonuna kadar destek vereceklerini ifade etti. Konuşma “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Telekom işçisi yalnız değildir!” sloganlarının ardından sona erdi.

Konuşmanın ardından basın açıklaması okundu.

Açıklamada tersanelerde yaşanan ölümlere karşı gerçekleştirilen eylemlerin basıncıyla “denetlemeler” gerçekleştiren Bakanlık yetkililerinin eksikliklerin giderilmesi noktasında patronlara karşı yaptırım uygulamadığı söylendi. “Devlet Bakanı Faruk Çelik; ‘iş kazaları gelişmekte olan her ülkede yaşanır’ diyerek ölümleri olağan karşılamıştır!” sözüne yer verilen açıklamada, GİSBİR ve Bakanlık'ın yaptıkları açıklamalarla işçi haklarının ve işçilerin yaşam haklarının gaspının süreceği mesajı verildiği vurgulandı.

Açıklama şu sözlerle son buldu: “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın ölümler durdurulsun!” şiarıyla gerçekleştirilen eylemde çalışma koşullarına dönük talepler de sıralandı.

Eylemin gerçekleştirildiği sırada Taksim'de faşistler tarafından “teröre lanet” ve “şehitler için saygı duruşu” başlıklı bildirimler dağıtılıyordu. Eylem sırasında ise çevreden birkaç kişi “Kahrolsun PKK!” sloganını atarak kitleyi provoke etmeye çalıştı. Faşist provokasyon söz konusu kişilerin meydana uzaklaştırılmasıyla sona erdi. Ancak eylemin bitmesinin ardından faşist provokasyonlar devam ettirilmek istendi.

Eylemin ardından otobüslerine binmek üzere yürüyen kitlenin peşine sivil faşist beslemeler takıldı. Takım elbiseleriyle beraber yürüyen bir grup faşist tersane işçilerine sözlü sataşmada bulundu ancak bu provokasyon da boşa çıktı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme **Çağdaş Hukukçular Derneği** de destek verdi.

Bir sonraki eylem **4 Kasım** günü yine Taksim'de gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Şovenizm cereyanının gölgesinde BMİS Genel Kurulları...

Gebze'de delegeler BMİS'i eleştirdi!

Birleşik Metal İşçileri Sendikası Gebze Şubesi'nin 11. Olağan Genel Kurulu 28 Ekim günü gerçekleşti. Divana Adnan Serdaroğlu'nun başkanlık ettiği Genel Kurul, Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer'in açılış konuşmasıyla başladı, saygı duruşu ve şube faaliyet raporunun oylanmasıyla devam etti. Daha sonra kürsüden misafirler selamlandı. Gebze Sendikalar Birliği bileşenlerinden Petrol-İş Şube Başkanı, Çelik-İş Şube Başkanı, BMİS İstanbul 1 ve 2 No'lu şubelerden temsilciler ve bazı yöneticiler, Sakarya Şubesi'nden bazı işyeri temsilcileri katılımcı konuklar arasındaydı.

Kurulda misafirlere konuşma yapan olmadı. Aynı gün Genel Kurulu'nu gerçekleştiren İzmir Şubesi'nin mesajı okundu. Mesaj alkışlarla karşılandı. Delege konuşmalarına ilgi yoğun oldu. Delegelerin konuşmalarına gerici atmosferin etkisiyle şovenist söylemler hakimdi.

Şahin Motor, Sarkuysan, Bosal Mimaysan, Kroman Çelik, Çayırova Boru, Yücel Boru, Ar Metal, Areva, Arfesan, Akkardan, Makina Takım'dan delegeler kürsüden konuşma yaptı. Delegeler fabrikada farklı, temsilci toplantılarında daha farklı konuşan temsilcileri eleştirdi, BMİS'in imzaladığı TİS'lerin metal işçilerinin çalışma ve yaşama koşullarında iyileştirme sağlamadığını, böylesi bir sözleşmenin neden imzalandığını sordu. İşyerlerinde sendikal demokratizmin işletilmemesi eleştirilen bir diğer konu oldu. Bazı delegeler, Çolakoğlu başta olmak üzere BMİS'in bazı fabrikalarda yetki kaybetmesi üzerine olağanüstü kurula gitmek isteyen üyelerin taleplerinin görmezden gelindiğini ifade etti. Sendikanın internet sitesinin yetersizliğini ifade eden bazı delegeler sitenin güncellenmesi gerektiğini dile getirdiler. Delegeler hem mevcut yönetimi hem de yönetime muhalif listeden aday olanları eleştirdi. Ancak herhangi bir sendikal mücadele programına dayanmayan anlayışların çekiştiği kurulda delegelerin her iki tarafa yönelik yoğun eleştirilerine rağmen seçimleri eski yönetimin listesi bir kişilik değişiklikle yeniden kazandı. Toplam 210 delegenin katıldığı kurulda mevcut yönetim 129 oy, muhalefet ise 77 oy aldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa'da gergin kurul...

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) Bursa-Eskişehir Şubesi 4. Olağan Genel Kurulu 28 Ekim günü gerçekleşti. Eskişehir'de BMİS'in şube açması nedeniyle Genel Kurula sadece Bursa Şubesi katıldı. Kurula Asil Çelik, Grammer, Prsmian, Çimtaş ve Asemat fabrikalarından işçilerin yanısıra Genel Merkez ve DİSK üyesi sendikaların temsilcileri de katıldı.

Divana BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş'ın aday olması üzerine taraf olduğu gerekçesiyle karşı çıktı. Tekrar yapılan divan seçiminde muhalif listenin sunduğu divan kurulu listesi 103'e 97 oyla seçimi kazandı. Selçuk Göktaş, Seyfettin Güleğül ve Hami Baltacı'dan oluşan divan, Genel Kurulu saygı duruşuyla başlattı. İşçi sınıfı mücadelesinde şehit



düşenlerin yanısıra işçilerin talebiyle "şehitler" için de yapılan saygı duruşunun ardından İstiklal Marşı okundu.

İşçilerin salonda muhalifler olmak üzere karşılıklı ve ayrı oturduğu Genel Kurul'da ilk önce Selçuk Göktaş konuşma yaptı. Göktaş, BMİS'in nicel olarak büyüdüğünü ve mücadeleyi büyüttüğünü, işçilerin birlik ve beraberlik içinde olması gerektiğini söyledi. Konuklardan sonra söz alan muhalif işçiler yönetimi sert bir şekilde eleştirdi. Şube Başkanı yanlısı işçilerse yönetime destek sundular. Daha sonra söz alan Şube Sekreteri, muhalif listeyi desteklediğini belirten duygulu bir veda konuşması gerçekleştirdi.

Şimdiki yönetimde yer alan muhalif listenin Şube Sekreteri aday Erol Bektaş ve muhalif listenin başkan aday Ayhan Ekinci yaptıkları konuşmalarda Şube Başkanı Mehmet Kılıç'ı sert bir şekilde eleştirerek işçileri satmakla, fabrikalara gitmemekle, yanlış ilişkilere girmekle, işçileri ve temsilcileri birbirine düşürmekle suçladılar.

Mehmet Kılıç ise konuşmasında aynı sertlikte cevap vererek suçlamaları reddetti.

Seçimlerin ardından Ayhan Ekinci'nin listesi Mehmet Kılıç'ın listesine karşı 109'a 99 oyla seçimi kazandı. Sonuçların açıklanmasının ardından iki başkan aday yaptıkları konuşmalarda birlik ve beraberlik vurgusu yaparak seçimi BMİS'in kazandığını ifade ettiler.

Kızıl Bayrak/Bursa

BMİS İzmir Şubesi'nin 10. Genel Kurulu yapıldı

28 Ekim günü Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi'nin 10. Genel Kurulu yapıldı. Açılış konuşmasını Şube Başkanı Ali Çeltak yaptı. Çeltak konuşmasında küreselleşmeye, Ortadoğu'daki savaşa değindi. Konuşmasını "Gelecek işçi sınıfının ellerindedir" sözleriyle bitirdi. Divan adına açılış konuşmasını Genel Merkez Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar yaptı. Atar konuşmasında BMİS'in bir önceki kuruldan bu yana ülke genelinde yaklaşık 60 fabrikada örgütlediğini, sendikanın %50 oranında büyüdüğünü vurguladı. İzmir Şube'nin %176'lık oranla bu büyümeye en fazla katkı yapan şube olduğunu ifade etti. 4 yıl içinde, Abanoğlu, Delphi,

FTB, Titan, HMS Makine, ZF Lemförder, Seri İş, Eren Balata'da örgütlenildiğini ifade etti.

Saygı duruşunun ardından Rıdvan Budak bir konuşma yaptı. Konuşmasında DİSK'in kötü bir dönemden geçtiğini, bir yenilenmeye ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Son süreçte yaşanan gelişmelere de değinen Budak, savaş tamtamlarının çalındığını, savaşa dahil olmanın kolay olmadığını, sendikaların da bu konuda söz söylemesi gerektiğini, Türk-İş ve Hak-İş'in iktidarla bütünleşmiş olduğunu, DİSK'in tek başına etki yapamadığını ifade etti. Ardından BMİS İzmir Şubesi'nin faaliyetlerinin yer aldığı bir belgesel gösterildi. Konuk konuşmacılar bölümünde İşçi Partisi ve TKP adına konuşmalar yapıldı. İşçi temsilcilerinden sadece Totomak ve Tariş bakım atölyesi temsilcileri birer konuşma yaptılar. Genel Kurul'da söz alan her konuşmacının sözleri son dönemlerde estirilen şovenist etkiden izler taşıdı. İşçi temsilcilerinin konuşmaları ise oldukça anlamlıydı.

Genel Kurul'da delegeler tarafından verilen 10 maddelik önerge oylamaya sunuldu. Önergede, "Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ilkelerine sahip çıkılması, birarada yaşamın ve toplumsal barışın sağlanması, temel hak ve özgürlüklerin yaygınlaştırılarak ILO vb. anlaşmaların gereklerine uyulması, çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi, sendikal hakların önündeki engellerin kaldırılması, İMF politikalarından vazgeçilmesi, sağlıkta ticarileşmeyle mücadele edilmesi, işsizlik sigortası kapsamının genişletilmesi, kıdem tazminatı hakkının korunması, özelleştirmelerin durdurulması, eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik alanlarının sermayenin kâr hırsına terk edilmemesi, emeklilerin insanca yaşam koşullarına kavuşturulması ve Emekli-Sen'in kapatılma girişimlerine karşı mücadele edilmesi" önerilerinin yer aldığı önerge oy birliğiyle kabul edildi. Önerge maddelerinin sonuç bildirgesinde yer alması önerildi.

Tek listeyle seçime gidildi. Yeni dönemde şube başkanlığına yine Ali Çeltak seçildi.

Yaklaşık 300 işçinin katıldığı Genel Kurul'da işçiler coşkulu sloganlar attılar. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları sıklıkla atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

"Yeni" feodalite, "yeni" toplum, "yeni" hayat

Yüksel Akkaya

Volkan Yaraşır'a...

Volkan Yaraşır'ın www.kizilbayrak.net sitesinde yer alan "Cemaatçi/hayırsever" kapitalizm kökleşiyor" yazısı aslında üniversite denilen kurumlarda çalışan pek çok akademisyen sıfatı taşıyan insanın yapması gereken analizlerdi. Üniversitenin bittiği bir yerde, orada çalışanları akademisyen olarak kabul etmek zor olsa da sıfatları itibari ile bir şeyler yapmalarını beklemek gerekiyor. Sevgili Volkan, çok yerinde önemli tespitlerde bulunuyor. Bu nedenle, akademiye yer alan, akademinin sıfatlarını taşıyan biri olarak bu yazı nedeni ile sevgili Volkan'ın bu önemli yazısını "kutsamak" gerekiyor. Akademik gelenekte, yazı "adamak" bu "kutsama" türlerinden biridir. Haddim olmayarak, pek beğendiğim bu önemli değerlendirmeden dolayı bu yazıyı Volkan Yaraşır'a adamanın bir değerbilirlik, bir hakkaniyetli davranış olarak algılanacağını umuyorum. İki yazının birlikte okunmasını diliyorum.

Sevgili Volkan ile benzer değerlendirmeleri yapıyoruz. Aradaki fark, benim "feodalite" üzerine kurgu yapmam, onun da kapitalizm üzerinden kurgu yapması. Ancak, o da bu kapitalizmin kapitalizme

benzemediğini düşünüyor olmalı ki kavramın önüne "cemaatçi/hayırsever" sıfatını koyuyor. Kuşkusuz, cemaatçilik ve "hayırseverlik" önemli ölçüde feodal topluma özgü. Bu nedenle sıfatlandırmalarımız farklı olsa da değerlendirmelerimiz birbirini besliyor/destekliyor.

Feodalite sadakat ve hizmet, ihsan ve biat, özgürlükten kaçış ve gönüllü teslimiyet üzerine kuruludur. Kapitalizm çok büyük ölçüde bu değerleri çözen, değiştiren bir düzen, sistem idi. Şimdi, ABD ve Türkiye üzerinden bakıldığında, yeni bir feodal toplumun kurulmaya başlandığı, buna bağlı olarak yeni bir hayatın oluşturulmak istendiği daha net görülüyor. Feodal toplumun önemli kurumlarından biri olan cemaatler, aynı anlama gelmek üzere tarikatlar ve bunların sıkışmış toplumu istikrarlı kılmak için başvurdukları "hayırseverlik" bugün çok daha açık olarak görülmektedir. ABD, son çeyrek yüzyıl boyunca böylesi bir toplumu oluşturmada bir hayli yol aldı. Öyle olduğu için de Bush gibi bir dangalağı "Başkan" yaptı. Bush ve onun dangalaklığı çok önemli değil. Önemli olan son çeyrek yüzyılda

ABD'de cemaatlerin sivil toplum ve sivil toplum örgütü adına beslenmesidir. Kurumsallaşmış sosyal güvenlik yapılarının çözdürülüp, onların yerine birer sivil toplum örgütü ilan edilerek meşrulaştırılan ve devletçe finanse edilen cemaatlerin "hayırseverliğinin" ikame edilmesi tam da yeni bir topluma, yeni bir düzene denk düşer, ki bu "yeni" feodalite olarak tanımlanabilir. Ya da sevgili Volkan'ın sıfatlandırması ile cemaatçi/"hayırsever" kapitalizm, farketmez.

ABD, kendisinde başarı ile hayata geçirdiği bu yeni düzeni, sistemi, arka bahçesi olarak kullandığı Latin Amerika'yı kaybettiği için orada uygulama olanağından yoksun kalmış görünmektedir. Ancak, daha önemli olanı, Ortadoğu'yu, aynı anlama gelmek üzere petrol kaynaklarını kontrol etmek isteyen ABD'nin kendisine yeni toplum için yeni bir arka bahçe aramasıdır. Türkiye, "ılımlı İslam" adı altında buna en uygun ülke olarak değerlendirilmiş görünüyor. 28 Şubat'a rağmen, bu projenin kendisini tahkim ederek gerçekleştirmesi ABD'nin arka bahçesinde, yeni laboratuvarında yaptığı deneylerin başarılı olduğunu gösteriyor.

Türkiye, "yeni" feodaliteye uygun, "yeni" bir toplum ve "yeni" bir hayat ile tanışıyor. Görüntüyü bırakıp öze bakıldığında, bu durum çok daha net görülüyor. Öyle anlaşılıyor ki, 12 Eylül'ü gerçekleştiren Amerikan çocuklarının yetmeleri olanlar bu kez de atalarının aşkın çocukları olarak işin hakkını veriyor. Evet, Türkiye, "Böyük Türkiye" olmasa da, "Güççük Amerika" olmuştur. Özal'ın Fak-Fuk-Fon olarak da bilinen "hayırseverlik" girişimi tutmuş, toplum, ihsan ve biat üzerine yeniden dizayn edilmiştir. Sadece seçim dönemlerine özgü olduğu düşünülen "hayırsever" yardım işleri kurumlaşmış, artık devletten çok bu işleri "Deniz Feneri" türü "sivil toplum örgütleri" yerine getirmeye başlamıştır. Kısacası, devletin göle çaldığı maya tutmuştur. Bu, bir çürütme operasyonudur. Bu, bir uyuşturma operasyonudur. Bu, bir sınıfsal sorunları, hayır işleri ile yumuşatma, çözme girişimidir.

ABD kadar, onun ajanlarından biri olan Dünya Bankası da bu projenin uygulayıcısıdır. Yoksulluğu ortadan kaldırmak yerine, yoksulları ihsan ve biat temelinde yönetmeyi tercih eden bu kurum cemaat toplumunun kuruluşunda çok önemli işlevler üstlenmektedir. Vatandaşlık geliri gibi ahlsız teklifler sınıf mücadelesinin keskinleşeceği uğrakları yumuşatmak üzere kurulmuş, yeni toplumun, yeni hayat tarzının gelir politikasıdır. Temel işlevi, kapitalizmin en gerici dönemini, "sosyal politika" adına tahkim etmektir.

ABD, Dünya Bankası, ILO, IMF yeni "feodalite"yi çürütülmüş bir toplum üzerine inşa etmek için oldukça planlı, programlı çalışıyor. Gonçarov'un önemli romanı Oblomov, yazıldığı tarihten çok daha büyük önem taşıyor bugün. 1857 yılında ilk kez yayınlanmış olan Oblomov'un üzerinden tam 150 yıl geçmiş olmasına rağmen, oblomovluk yeniden kurtarıcı bir kişilik olarak görülüyorsa, toplumu, düzeni, hayatı yeniden sorgulamak ve mücadeleyi bu temelde yeniden düşünmek gerekiyor olsa gerek.

Küçükçekmece İşçi Platformu çalışmalarından...

Yoğun bir pratik faaliyetle fabrikalara sesleneceğiz!

Sanayi siteleri ile yüzlerce işletmenin kurulu olduğu bölgemizde binlerce işçi sefalet ücreti karşılığında, sosyal haklardan mahrum kölece çalışıyor. Özellikle sirkülasyonun sık yaşandığı tekstil işletmelerinde asgari ücret uygulaması ve sigortasız çalışma yaygın durumda. Zorunlu mesailer, haftasonu çalışması tüm bu sorunların üzerine biniyor. Bu durum sayıca az olan örgütlü işyerleri için de geçerli.

Pervasız sömürü ve çalışma koşullarına karşı son bir yıl içerisinde hoşnutsuzluk dışı vurmaya başladı. Güven Elektrik, Oktaş, Net Civata, Hücek, Texim fabrikalarında yaşanan sorunlara, düşük ücretlere ve zorunlu mesailere karşı ortaya konulan tek tek eylemler işçilerin sömürü koşullarına tepki vermeye başladıklarını gösteren örnekler durumunda. Faaliyetimiz sırasında işçilerin sık kullandığı sözlerin arasında "bıçak kemiğe dayandı" ifadesinin yer alması yoksulluk ve sefaletle karşı işçilerin tepkisini göstermektedir. Bölgemizde açığa çıkan bu tepkinin sözkonusu işletmelerle sınırlı kalmayacağı açıktır.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak bölge örgülünde yürüttüğümüz hedefli çalışmanın yanısıra işçilerin yaşadığı sorunları daha özelden ele alan yoğunlaşmış bir faaliyet yürütüyoruz. Daha çok asgari ücret ile sigortasız, iş güvencesiz çalışmaya karşı işçileri bilgilendirmek, bu talepler üzerinden mücadeleyi yükseltmek hedefiyle Aralık ayı sonuna kadar işçi toplantıları yapacağız.

Geçen hafta İşçi Postası adlı gazetemizi hedeflediğimiz işletmelerle işçilerin yoğun olarak

bulunduğu merkezi yerlere astık. Bölgedeki işletmelerde yaşanan sorunların yanısıra tersane ve Telekom işçileriyle dayanışmaya çağırın KİP imzalı duvar gazetemizi kullandık. Gazetemiz işçilerin yoğun ilgisini çekti.

Başta "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret!", "Sigortasız, sağlıksız çalışma koşullarına son!", "Patronların sömürü düzenini ve saltanatını yıkacağız!", "İşyeri komitelerinde örgütlenelim!", "Kadın işçiler üzerindeki çifte baskı ve sömürüye son!", "Kreş hakkı için mücadeleyi yükseltelim!", "Çocuk işçi çalıştırılması yasaklansın, angaryaya hayır!", "Artık köle olmayacağız!", "Zorunlu mesailere hayır, pazar çalışmalarına son!" vb. şiarların yazılı olduğu onlarca ozalitimizi bu hafta içinde fabrika çevrelerine ve işçilerin kullandığı güzergahlara asacağız. Kasım ayı başında imza kampanyası ile yaygın bir bildiri çalışması örgütleyeceğiz. "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!", "Sigortasız, sağlıksız çalışma koşullarına son!" vb. şiarların yazılı olduğu afişlerimiz kasım ayı sonunda fabrika duvarlarını süslemiş olacak. Panel ve basın açıklamalarıyla, işçilerle ve sendika temsilcileri ile yapacağımız röportajlarla sürece yükleneceğiz. KİP olarak faaliyetimizi işyerlerinin örgütlenmesi seferberliğine dönüştüreceğiz. Aynı dönemde işçi toplantıları, seminerler vb. etkinliklerle birlikte fabrikalara "İşyeri komiteleri kur, sendikalarda örgütlen!" şiarıyla sesleneceğiz.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Cemaatçi/"Hayırsever" kapitalizm kökleşiyor:

Yoksulların kollektif yanılması

AKP, 22 Temmuz seçimleri sonucu % 46,7 oranında oy alarak, tek başına iktidara geldi. AKP iktidarı, Türkiye'de yeni bir dönemin başlangıcını işaret ediyor.

2007 yılında sert bir şekilde dışa vuran egemen klikler arası gerilimler yeni konjonktürün etkisiyle, kontrollü gerilim aşamasına geçti. 27 Nisan e-muhtırası ve Tandoğan, Çağlayan ve Konak'ta bayrak mitingleriyle asker-sivil bürokrasi atağa kalkmış, önemli bir inisiyatif elde etmişti.

Seçimler egemen klikler arasında yaşanan gerilimin en üst noktasını simgeledi. AKP, seçim başarısıyla önemli bir atak yaptı ve etkili bir inisiyatif alanı oluşturdu. Ne var ki bu durum gerilimin bittiği anlamına gelmiyor. Şimdi klikler arası gerilim düşük yoğunluklu bir şekilde sürüyor.

"Dolmabahçe mutabakatı" sermayenin ihtiyaçlarına uygun bir adım olarak gelişmişti. Asker-sivil bürokrasi sermayenin istikrar talebi karşısında ve patronaj ilişkilerini koruma güvencesi olarak geri çekildi. Taktik olarak kontrollü stres politikası izlemeye başladı (1). AKP aldığı oyla ve Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanlığı makamına getirmesiyle siyasi konumunu güçlendirdi.

Fakat 2007 yılında yaşanan iç gerilimler ve Dolmabahçe mutabakatı çerçevesinde atılan adımlar, AKP'nin bir dönüşüm içine girmesine neden oldu. Bu dönüşüm 28 Şubat sonrasında yaşandığı gibi siyasal İslam bünyesindeki radikal bir dönüşümü ifade etmeye de önemli bir aşamayı simgeliyor.

II. AKP hükümeti bir anlamda; II. ya da yeni AKP dönemi olacak. Partinin kadro yapısındaki önemli değişiklikler bunun göstergesi oldu. Merkezde "Milli Görüş"ten gelen kadrolar etkisizleştirildi. Partiyeye devşirilen yeni kimliklerle AKP'nin küresel sermayenin istemlerine adaptasyonu güçlendirildi. Daha şimdiden küresel sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmaya yönelik çalışmalar yoğunlaştırıldı. AKP bir merkez partisi görünümüyle hareket etmeye başladı ve kazandığı geniş meşruiyetle küresel sermayeyle derin ve sıkı ilişkilerin zeminleri örüldü.

AKP'nin yaşadığı dönüşüm küresel sermayenin ve tekelci burjuvazinin rasyonellerine göre şekillendi. Ayrıca başından itibaren AKP'nin ekonomik destekçisi olan Anadolu kökenli sermaye gruplarının küresel sermayeyle girdiği entegrasyon boyutu bu dönüşümü zorunlu kıldı.

AKP'nin yönetici elitinin küresel sermayeyle bütünleşme programını benimsemesi ve bu yönde yapılması gerekenleri tereddütsüz yerine getirme isteğinin, AKP'ye oy veren geniş yığınlarca nasıl karşılanacağı bugün açısından "muğlak" görünüyor.

Cemaatçi neo-liberalizm

28 Şubat post-modern darbesi, AKP'nin önünü açmıştı. AKP'nin doğuşu Milli Görüş'ten bir kopuşu ifade ediyordu. 2001 krizinin yarattığı yıkım, kitleleri yeni arayışlara itmişti. Merkez sağ çökmüş, sosyal demokrasi ise çürümüştü. AKP bu koşullarda geniş

AKP sosyal yıkım politikalarıyla halkı sistematik olarak yoksullaştırırken, "hayırseverlik" operasyonlarıyla onları kendine tabi kılmayı becerdi. Sosyal devletin sosyal yönü özelleştirilip, sosyal haklar metalaştırılırken, yerine "hayırseverlik" ilişkileri ikame edildi. Artık karşımızda yalnızlaştırılmış, değersizleştirilmiş, kendini hiç hissedemeyen insanlar vardı ve bu insanlar en temel yaşamsal ihtiyaçlarından mahrum bırakılmışlardı. Böylesine altüst oluşu yaratanların, dinsel motivasyonlarla "Hızır" gibi yetişmeleri de bu aşamada gündeme geldi.

kitlelerin desteğiyle iktidara geldi. AKP'ye oy verenler yoksullar, işsizler, işçiler, Anadolu sermayesi, küçük esnaf ve kadınlardı. Bu destek büyük sermayenin de AKP'ye yönelmesine yol açtı. AKP, emperyalizmin bölge projelerine uygun bir gelişme olarak da öne çıktı.

AKP, iktidara gelmesiyle son derece konsantre neo-liberal politikalar uyguladı. Sistematik özelleştirmelerle sınıfın örgütsel gücünü parçaladı. Sosyal yıkım politikalarıyla emekçi yığınları yalnızlaştırdı ve geleceksizleştirdi. Küresel kapitalizmin çıkarlarına hizmet etti. Siyasal İslam bu politikaların hayata geçirilmesinde ideolojik bir perde işlevi gördü. I. AKP dönemi böyle tamamlandı.

22 Temmuz seçimleri neo-liberal politikalarla hesaplaşmaktan öte yoksulların kollektif halüsinasyonunun göstergesi oldu.

II. dönem AKP iktidarı, neo-liberalizmin bir boyutu olan ve ona meşruiyet kazandıran, cemaatçi neo-liberalizmin militan uygulayıcısı olacak. AKP'nin I. dönemi bir altyapı çalışmasıydı, şimdi cemaatçi neo-liberalizm sistemleştirilecek ve derinleştirilecek.

AKP yürüttüğü politikalarla toplumun yoksullarını bencilleştirdi ve dilencileştirdi. İktisadi politikalarıyla kitleleri yozlaştırdı ve çürüttü. Ahlaki normlarıyla insanları kalıplara sokup, tek tipleştirmeye çalıştı.

AKP sistematik olarak izlediği neo-liberal politikalarla devlet/ toplum/ birey ilişkilerini altüst etti. Uyguladığı "sosyal" politikalarla kamusal yükümlülükleri parçaladı. Neo-liberal politikaların acımasızlığı altında ezilen yoksulları, işsizleri, işçileri ya da piyasa mağdurlarını çıplak bir çaresizlik içinde bıraktı. Siyasal ontolojisine bağlı olarak tam bu noktada kapitalist ilişkilerin çözdüğü cemaat ilişkilerini devreye soktu. Geniş yığınlar sosyal yıkım politikaları karşısında -alternatif örgütlenme çabalarının gerçekleştirilememesine bağlı olarak- yaşadığı çaresizlikten dolayı cemaatler üzerinden örgütlenme refleksi gösterdi. Kitleler yoksullaştıkça ve gelecekleri ellerinden alındıkça, kendilerine yardım edecek herkese tutunma ihtiyacı duydu. Artık siyasal İslam temelli örgütlenmeler görev başındaydı. Bu süreç bir yanıyla da bilinçli olarak devlet tarafından rıza ve onay mekanizmalarının hayata geçirilmesi olarak işledi ya da rıza ve onay imal eden organizasyonlara girişildi. Hak ve kamusal yükümlülük anlayışı terk edilip, yoksulluğun

kanıksanması yönünde adımlar atıldı. Ama aynı yoksulların öfkelerini ve arayışlarını massedecek, onları bir nebze de olsa rahatlatacak, nefes almalarını sağlayacak organizasyonların hayata geçirilmesi ihmal edilmedi. Belediyelerin ve sosyal vakıfların yardım ve "hayırseverlikleri" sosyal politika gibi sunuldu.

AKP sosyal yıkım politikalarıyla halkı sistematik olarak yoksullaştırırken, "hayırseverlik" operasyonlarıyla onları kendine tabi kılmayı becerdi. Sosyal devletin sosyal yönü özelleştirilip, sosyal haklar metalaştırılırken, yerine "hayırseverlik" ilişkileri ikame edildi. Artık karşımızda yalnızlaştırılmış, değersizleştirilmiş, kendini hiç hissedemeyen insanlar vardı ve bu insanlar en temel yaşamsal ihtiyaçlarından mahrum bırakılmışlardı. Böylesine altüst oluşu yaratanların, dinsel motivasyonlarla "Hızır" gibi yetişmeleri de bu aşamada gündeme geldi.

Yaşamsal muhtaçlık hali, tutunabilecek bir dal bulma ihtiyacını zorunlu kıldı. AKP yakıcı şekilde hissedilen, muhtaç olunan konulara sahici "çözümler" getirerek müdahale etti. Bir boyutta yoksulların ihtiyaçlarına cevap üretti ve bu yön yoksulların kollektif yanılmasının zeminlerini ördü.

Zaten "yurttaş" ve kamusal hak sahibi olma özelliğini yitirmiş insanlar, neo-liberal politikaların doğal sonucu olarak, bir yandan hiçleştirilirken, diğer yandan yaşamın her alanında (eğitim, sağlık, sosyal güvenlik sistemi içinde) müşteri konumuna getirilmişti. Bu son 25 yıldır izlenen iktisadi politikaların doğal bir sonucuydu. 24 Ocak kararları ve 12 Eylül darbesiyle faşist diktatörlüğün ekonomi politiği hayata geçirilmeye başlanmıştı. Çıplak zoru, ideolojik ve ekonomik zor takip etmişti. Buradan başlayan ve bugüne kadar gelen neo-liberal politikalar iki dalga halinde kendini dışa vurdu.

I. neo-liberal dalga 1990'ların ortalarına kadar acımasızca sürdürüldü ve bu süreç bir altyapı oluşturma dönemi olarak işledi. Bu tarihten günümüze kadar II. neo-liberal dalga hayata geçirildi. 2000'ler sonrası süreç ya da AKP hükümeti dönemi, neo-liberal politikaların oturduğu ve derinleştiği dönem oldu. Bu sürecin bütünü zaten devlet/ toplum/ birey ilişkilerini paramparça etti ve yeniden biçimlendirdi.

Kapitalizmin yeniden yapılanmasına ve yeni sermaye birikim rejiminin sonuçlarına bağlı olarak hayatın her alanının metalaştırılması yönünde adımlar

İranda Çin çalışma rejimine

Volkan Yaraşır



Ölümcül tehlike: Türkiye Ortadoğu'da gurkallığa sıvanıyor

Yeni AKP, bir dizi uluslararası ve ulusal düzeyde siyasi, ekonomik vektörün iç içe geçtiği bir konjonktürde iktidara geldi. Hatta bu entegral, AKP'yi iktidara taşıdı. AKP, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik egemenliğini yayma ve pekiştirme projelerine ve yeni saldırı planlarına uyumlu olacağını gösterdi. Bugün Irak'ta batağa saplanmış ABD'nin bölgede kendinin taşeronu gibi hareket edecek "etkili" bir güce ihtiyacı var. ABD ordusunun Irak'tan kademeli olarak (Türkiye topraklarını kullanarak) çekilmesi gündemde. Irak'ta ABD ordusunun bıraktığı boşluğun Türkiye tarafından doldurulması tartışılıyor. Büyük sermayenin bu süreçten önemli beklentileri var ve bölgesel kazançtan iştahı kabarmış durumda. Daha şimdiden "bölgesel" açılımların önemi üzerinde duruluyor. ABD yönetimi, AKP'nin başarısı için destek verdiklerini söyledi ve AKP'den yeni dönemde ciddi beklentilerinin olduğu açıkladı. Bunlardan biri Türkiye'nin bir gurka gücü olarak Irak'ta rol almasıdır, diğeri ise İran'a yönelik olası emperyalist saldırıda aktif devreye girmesidir. Fransa ve Almanya, bu askeri operasyona yakın zamana kadar mesafeliydi ama bugün ABD'yle aynı çizgiye geldi, hatta Fransa açıkça İran'ı tehdit etmeye başladı. Gelişmeler, İran'a yönelik emperyalist müdahale ihtimalini güçlendiriyor.

İsrail'in Suriye'ye yönelik yaptığı saldırıda Türkiye topraklarını kullanması, Türkiye'nin hızla Ortadoğu cehennemine içine çekildiğinin göstergelerinden biri oldu. Büyük medyada son günlerde özellikle İran'a yönelik dezenformasyon faaliyetleri yoğunlaştı. 2008 yılı bu anlamda kritik bir yıl olacağı benziyor. Son günlerde ABD'yle olan diplomasi trafiğinin artması bu sürecin hazırlanması ve son pazarlıklar olarak değerlendirilebilir.

Bu gelişmelerin bütünü, egemen klikler arası ilişkilerde yeni dengelerin ve yeni gerilimlerin oluşacağını habercisidir. Yeni konjonktürde, hele Türkiye'nin Ortadoğu'ya yönelik askeri müdahalenin ya da işgal politikalarının bir parçası olması durumunda ordu ile AKP arasında yaşanan gerilimlerin dondurulacağı ya da yeni dengeler üzerinden ilişkilerin kurulacağı, yürütüleceği ortadadır. Çünkü sermayenin kendini büyütme yönelik hamleleri, yeni rasyonelleri ve ihtiyaçları bunu gerekli kılmaktadır. OYAK'ın zorun sermayesi ve teknelci burjuvazinin organik parçalarından biri olduğu düşünülürse, sermayenin rasyonelleri bunu dayatmaktadır (2).

Dış politikada agresyonun iç politikadaki yansımaları şiddetli gericilik ve militarizasyonun süreci olacaktır.

AKP hükümetinin iç gericiliğin mimarı olarak çalışacağı ve küresel sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda pervasızca hareket edeceği ortadadır.

Siyasal iktidar, işte bu noktada gelişebilecek her türlü muhalefete karşı tahammülsüz olacaktır. Türkiye

atıldı. Toplumsal, insani ihtiyaçların tümü metalaştırıldı. Çünkü "yurttaşın", kendini müşteri gibi hissetmesi sağlandı. Aynı müşteri ya da muhtaç kişi kamusal yükümlülükler yerine "hayırseverlik" yaklaşımlarına uyumlulaştırıldı. Kömür dağıtılması, ihtiyaç fişleri verilmesi, parasal yardım yapılması "muhtaç kişinin" minnettarlığını beraberinde getirdi ve kitleler "hayırseverlik" yaklaşımlarını bir sosyal politika gibi algılamaya başladı.

Neo-liberalizmin sosyal yıkım politikaları, sermayenin yeni birikim alanlarıydı. Bu sürecin sarsıcı etkileriyle kitlelerin ayağa kalkmasını engellemek, rıza göstermesini sağlamak ve uyumlulaştırmak için ve bütün bu yaşananlar karşısında öfkenin devlete dönmesini engellemek ve devletin meşruluğunu kaybetmemesi için "hayırsever" kapitalizmin ya da cemaatçi neo-liberalizmin devreye sokulması gerekiyordu. AKP bu anlamıyla cemaatçi neo-liberalizmin kurucu ögesi olarak misyon yüklendi.

AKP'nin ülke çapında belediyeleri elinde bulundurması böylesi bir atağa imkanlar sağladı. Ağırlıklı informal biçimde örgütlenen ilişkiler ağıyla "hayırseverlik" bir parti politikasına dönüştürüldü. Belediyeleri, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Fonu'nun (FakFukFon) çalışmaları izledi. Ayrıca özel sektör, bir dizi gönüllü kuruluş ve son derece yaygın bir örgütlenme ağı olan vakıflar ve dernekler devreye girdi.

Özellikle belediyeler, birimler oluşturarak "muhtaçlara" yardımın organizeli yürütülmesini sağladı. AKP'nin elinde olan Büyükşehir belediyelerinin tümünde benzer örgütlenmelere gidildi. Bu yardımların kaynakları belediye bütçeleri tarafından karşılanmadı. Belediyelerle iş yapan şirketlerden alınan bağış ve yardımların bir havuzda toplanmasıyla kaynaklar yaratıldı. İstanbul'da Bağcılar Belediyesi'nin sadece 2006 yılında 20 bin

aileye yakacak, gıda, barınma ve sağlık yardımında bulunması, Gaziosmanpaşa Belediyesi'nin de 50 bin aileye benzer yardımları yapması belediyelerin hangi düzeyde "hayırseverlik" esaslı politikaların içinde olduğunu göstermektedir.

AKP'nin bu yöndeki ciddi organizasyonlarından biri de Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Fonu oldu. İl ve ilçelerde mülki amirlerin yönetimlerinde yer aldığı vakıflar aracılığıyla oluşturulan bu fon, cemaatçi neo-liberalizmin en büyük organizasyonlarından biri gibi çalıştı. Bu fon aracılığıyla 2 milyon kişiye yakacak, eğitim, sosyal yardım ve bayram yardımları yapıldı. 2006 yılında fonun yaptığı yardım 585 milyon YTL gibi ciddi bir rakama yükseldi.

Ayrıca özel sektör ve Deniz Feneri gibi gönüllü kuruluşlar da azımsanamayacak ölçüde yardımlarda bulundu ve cemaatçi liberalizmin yaygınlaşmasında önemli katkıları oldu.

Türkiye'de siyasal İslam cemaatler üzerinde şekillendi ve cemaatler siyasal İslam'ın yapıtaşı işlevini gördü. Cemaatlerin kurduğu vakıf örgütlenmeleri, bir yandan cemaat üyeleri arasında sosyal dayanışma ilişkileri ördü, öte yandan nüfuzunu yaydı. Buralardan beslenen cemaatçi neo-liberalizm, kolayca hayırseverlik ve himmet esasına dayalı bir sistem oluşturabildi.

Yoksulluğun yaygınlaşması, eşitsizliğin derinleşmesi, umudun ortadan kalkması ve gelecek korkusunun bir virüs gibi yayılması bu sistemi daha da güçlendirdi. Kolektif haklar sahibi olan toplum dönüşerek, hızla sadaka toplumu haline gelmeye başladı. AKP, bilfiil kendinin gerçekleştirdiği sosyal tahribat ve yıkımdan paradoksi olarak beslenerek 22 Temmuz'da çok yüksek bir oy oranıyla tek başına iktidara yeniden geldi. Yoksulların kolektif yanılması, AKP'yi iktidara taşıdı.

kapitalizminin içine girdiği transformasyon süreci, bir yanıyla da militarize olmuş kapitalizm sürecidir. Zaten kapitalist gelişmeye ya da yeniden yapılanmaya içkin olan bu süreç, önümüzdeki dönemde daha dominant bir özellik kazanacaktır. Türkiye kapitalizmi; Çin, Rusya ve ABD kapitalizmlerinden görüldüğü gibi, kendi özgünlüğünde ciddi oranda askeri-endüstriyel komplekse sahiptir. Bu durum sermayenin karakterinin önemli bir yönüdür.

Militarize olmuş kapitalizm iç gericilikle beslediği ölçüde, kitleleri mobilize etmesi daha kolaydır ve kitleler kolayca işlenebilecek insanlık suçlarına ortak olabilir. Kolektif korkular ve umutsuzluklar halkları birbirinin celladı haline dönüştürebilir. Tarih bunun birçok örneğiyle doludur: Nazi Almanyası, Tito sonrası Yugoslavya...

AKP, Türkiye kapitalizminin bugün yaşadığı transformasyonun ürünü ve onun konjonktürel güvencesidir. AKP'nin "hayırsever" kapitalizmi bir yanıyla küresel sermayenin ihtiyaçlarının ürünüdür, diğer yanıyla kitlelerin tahammül etmesini sağlayan, ruhlarını çürüten, onları değersizleştiren, onursuzlaştıran, kolektif rıza ve riayet üreten ideolojik ve sosyal bir saldırdır.

Emperyalizmin taşeronu olan Türkiye kapitalizmi, "cemaatçi", "hayırsever" neo-liberal politikalarla her türlü saldırısını kolayca gizleyebilecek, hatta olası büyük insanlık suçlarına herkesi ortak edebilecektir.

Yeni püritanizm ya da kalvinizm

AKP, kapitalizmin ruhu olan püritanizmin yerli versiyonudur.

AKP kitlelerin ruhunu çürütürken, onları "küçük insan"a dönüştürerek, sadaka toplumunun parçası haline getirmektedir.

Cemaatçi, hayırsever kapitalizmin işçi sınıfı içindeki etkisi olağanüstü yıkıcıdır. Çünkü hayırsever kapitalizm yıkıcılığının gücünü, kitlelerde yeni bir zihniyet yaratmasından almaktadır. Bu zihniyet dünyasında açlık ve yoksulluk kadri mutlak, değiştirilemez. Bazı insanlar dünyaya böyle gelmiştir. Hatta onlar günahları çok olduğundan dolayı eziyet çekmektedir. Zenginler ise günahları az olduğundan dolayı zengindir. Buna itiraz kadere itirazdır ve büyük bir günahdır. Yapılması gereken kaderine razı olmak ve boyun eğmektir. Allah herkesin rızasını verir, zaten hayırsever kurumlar, belediyeler, vakıflar, fonlar, cemaatler imdada yetişmektedir. Yani yoksulluğun, açlığın, işsizliğin ortadan kaldırılması mümkün değildir. Hatta bunların tartışılması bile sakıncalıdır. Muhtaçlık hali sürmelidir. Sürmelidir ki "hayırseverlik" manalı olsun. Çünkü hayırseverlik/himmet aslolandır.

Böylesi bir zihniyet dünyası yıkıcıdır. Sınıfın aklını ve ruhunu kaybetmesine yol açar. Sınıfı kötürüm eder. O artık tarihi yapan, değiştiren bir güç değil, korporatist (3) ilişkilerin ya da kliyentalist (4) ilişkilerin parçası haline gelmiş, nesnel yığımdır. Bu aşamadan sonra işçi sınıfı kimliğini ve bilincini kaybettiği gibi, ruhu da kadavra döndürür.

AKP iktidarının en tehlikeli boyutu da burasıdır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi yığınlarının dilencileştirilmesi, onursuzlaştırılması, değersizleştirilmesi ve muhtaç yığınlar, nesnel haline dönüştürülmesi cemaatçi neo-liberalizmin politikalarına içkindir ve AKP bunu son derece rafine hayata geçirmiştir ve geçirecektir.

AKP'nin yeni dönemde işçi sınıfına yönelik saldırılarının artacağı ortadadır. Öncelikle kamusal alanın bütünüyle tasfiyesi gündemdedir. Emeklilik, sağlık, eğitim ve ulaşım gibi alanlar hızla metalaştırılacak ve tasfiye edilecektir. İşçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesi sonucu kazandığı temel haklarının gaspına yönelik projeler yapılmaktadır. Başta yakacak, giyecek, çocuk yardımı, ikramiye gibi

sosyal ve ekonomik haklara el konulması (maaşa ya da ücrete dahil edilmesi) yönünde adımlar atılırken (5), hükümet programında esnek üretimin genişletilmesi, çalışma saatlerinin uzatılması, taşeronlaştırma, sigortasız çalıştırılma, bölgesel asgari ücret uygulamalarının hızla yaygınlaştırılması yer almaktadır. AKP aktüel olarak sistemli sendikasılaştırma taktikleri uyguluyor ve klerikal sendikacılığı (6) dayatıyor. AKP sendikal alana yönelerek, anti-sendikal politikaları yoğunlaştırarak ve sendikaların bir sınıf örgütü olma özelliğini kaybettirerek, onları bir nevi klerikal yapılara ya da hayırsever organizasyonlara dönüştürmeyi hedefliyor. Zaten bugün sendikal yapılara hakim olan bürokratism ve korporatist ilişkiler, özellikle bu metamorfozu kolaylaştıracak zeminler hazırlamaktadır.

Hak-İş daha şimdiden böylesi bir yönelim içine girdi. İşverenlerle özel olarak imzaladığı sosyal konsensüs, Hak-İş'in hızla yapısal bir değişiklik içinde olduğunu gösteriyor. Hak-İş geçen beş yıllık zamanda hükümetle son derece "uyumlu" ilişkiler kurdu. Kamu çalışanlarının içinde siyaset İslam yönelimli sendikal oluşumların da klerikalizme uygun biçim alması beklenmelidir. AKP'nin Türk-İş içinde atak yapması boşuna değildir. Hatta Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların altını boşaltarak, Hak-İş'e yöneltmesi siyaset bir programın yansımasıdır.

Althusser'in belirttiği tanımla sendikaların devletin ideolojik aygıtları (din, hukuk, siyaset, eğitim kurumları, medya, aile) gibi hareket etmesi, bu yönde hızlı yapı değişikliği içine girmesi, AKP'nin toplum modeline uygundur. Benzer gelişmelerin diğer ideolojik aygıtlarda da hızlanması beklenmelidir. Burada şu ek yapılabilir: İdeolojik aygıtlar, cemaat ilişkilerinin parçası, hatta cemaat ilişkilerinin kökleşmesini sağlayan içeriğe bürünmektedir. Çünkü "hayırsever" kapitalizm vahşiliğini ancak bu aygıtlarla perdeleyebilir ya da uygulamalarını ancak bu aygıtları devreye sokarak gerçekleştirebilir. Bu anlamda toplumsal muhalefetin taşıyıcı gücü olan işçi sınıfına ve onun örgütlenmelerine yönelik kliyentalist operasyonlar gündemdedir. Sendikaların konfesyonal (7) yapılara dönüştürülmesi hedeflenmektedir. Bu, sendikaların bir sınıf örgütü olma özelliğini kaybetmesi ve cemaatleşme yönünde düzenlemelerdir ya da sendikaların sınıflar dışı bir organizasyona dönüştürülmesidir.

Kamuda son toplu sözleşme süreci sendikal harekete yönelik açık bir saldırı niteliği taşıdı. Sistemli sendikasılaştırma, kazanılmış en temel hakların gaspı (ikramiyelerin kaldırılması ya da azaltılması), yeni işe giren işçilerin toplu sözleşme haklarından yararlanmaması ve sıfır zammın dayatılması gibi... Hava-İş sendikasının haklarını koruma ve geliştirme ısrarı, işverenin ve siyasal iktidarın bütün baskısına ve yasadışı uygulamalarına rağmen grev kararı alması, sermaye ve yandaşları tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Grev anayasal bir hak olmaktan çıkarıldı. Başta sermayenin "entelektüel" tetikçileri tırnak içindeki aydınlar, bazı öğretim üyeleri ve siyasal iktidarın temsilcileri grevi bir suç olarak ilan ettiler. Hatta toplu sözleşmelerin bireysel özgürlükleri sınırladığı ve arkaik bir şey olduğu yönünde yaygın propaganda yapıldı. Hava-İş'in grev kararı vatan hainliğiyle özdeş tutuldu. Teksif Sendikası'nın tabanının baskısıyla sıfır zammı reddetmesi, Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı'nın Halit Narin tarafından öfkeyle karşılandı. Narin, sendikayla aralarındaki kırk yıllık "centilmenlik" anlaşmasının bozulduğunu ilan etti ve bir daha toplu sözleşme masasına oturmayaacağını açıkladı. Bu tavır anayasal bir hakkın reddedilmesi anlamında yasadışıdır (!) ve işçi sınıfına yönelik açık bir savaş ilanıdır. 12 Eylül darbesini "dün işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" diye büyük bir sevinçle karşılayan Halit Narin, aslında yeni dönemde sermayenin izleyeceği yol haritasını

açıkça dile getirdi. Sermayenin artık bürokratik ve korporatist sendikalara bile tahammülü yok. Sınıfın her türlü hakkına ve kazanımına göz dikmiş durumda. En başta işçi sınıfının bir nebze de olsa gelecek güvencesi olan kıdem ve ihbar tazminatlarının kaldırılması gündemdedir. Toplusözleşmelerin fiilen işlevsizleştirilmesi yönünde adımlar atılmaktadır. Temel ekonomik ve sosyal kazanımların gaspı hedeflenmektedir. Sermaye, küresel rekabetin acımasızlığından dem vurarak, bu rekabetle baş etmenin ancak her düzeyde işçi maliyetlerinin hafifletilmesiyle mümkün olacağını ileri sürüyor. İşçilerin bir anlamda iş bulmalarının mucize olduğu ve buna şükretmeleri yönünde vurgular yapıyor.

Türkiye'de 18 milyon ücretlinin bulunduğu ve bunun da ancak % 8'inin sendikal olduğu düşünülürse, sınıfın ana gövdesini örgütsüzler ve güvencesiz işçiler oluşturmaktadır.

Sermaye hiçbir güvencesi ve geleceği olmayan bu işçilere asgari ücreti bile çok görüyor. Güvencesizler olağanüstü ağır koşullarda, günde ortalama 10-12 saat çalışıyor. Bu işçiler, yeni işçi cehennemleri olan organize sanayi bölgelerinde, atölyelerde, KOBİ'lerde hayatlarını tüketiyor. Çok büyük bir oranı gençlerden oluşan, güvencesiz işçiler sistematik bir deformasyon yaşıyor. Bundan dolayı bilinç ve kimlikleri oturmuş değil. Geçmiş işçi kuşaklarıyla ilişkileri ve bağları yok. Ne yeterli sınıfsal ne de sendikal deneyimlere sahipler. Güvencesiz işçilerde formel eğitim düzeyi son derece düşük, lümpen eğilimler hakim ve kültürel dejenerasyon yaygındır. Geleneksel değer yargıları reflekslerini belirliyor. İşçi olma üst kimlikleri oturmadığından alt kimlikleri öne çıkıyor. Metropolün cangılında ayakta kalmak ve tutunmak için özellikle hemşericiliğe, milliyetçiliğe ve dinsel eğilimlere sarılıyorlar.

Sınıfın bu genel tablosunun yanında 12 milyon işsiz bulunuyor. Bu ülkede işsizlik ölümle eşdeğer olduğundan, işsizler kendilerini "hiç" hissediyor ve işçi sınıfının organik parçası olarak görmüyor. Bugüne kadar işsizlere yönelik ciddi bir örgütlülüğün yaratılmaması da bu durumu kronikleştiriyor. İşsizler vahşi kapitalizmin yok edici şartları içinde her gün eziliyorlar. Sendikal hareketin giderek bir çıkar örgütüne dönüşmesi, statükosunu koruma arzusu bu kesime yönelik hiçbir adım atılmamasını beraberinde getiriyor. Umutsuzluk, geleceksizlik, kolektif kaygılar ve tedirginlikler, işsiz yığınlar üzerinde etkin olduğu kadar, özellikle güvencesiz işçiler içinde de etkindir. Somut bir çözüm ve adım atma takati olmayan bu işçiler, mecalsiz ve kaderine razı bir konumdadır. Sermayenin değersizleştirme taktikleri karşısında çaresizlik içindedir. İşte bu kolektif ruhali, Durkheim'in kavramıyla anomi durumu, hayırsever kapitalizmin mayalandığı zeminleri yaratmaktadır.

Çin çalışma rejimi, sınıfın amorf ve atomize oluşu

AKP hükümeti Türkiye'yi küresel kapitalizmin ihtiyaçlarına uygun şekilde, ucuz işgücü cennetine dönüştürmeyi hedefliyor. "Türkiye Avrupa'nın Çin'i olacak" sözleriyle, aslında yeni rota deklare edildi.

AKP işçi sınıfına yönelik açık saldırılarını, yeni çalışma rejimini gündemine getirerek pekiştiriyor. Bugün zaten özellikle organize sanayi bölgelerinde; metal ve tekstil sektöründe yaşanan Çin çalışma rejiminin, Türkiye sathında uygulanması yönünde hem yasal, hem de fiili adımlar atılıyor.

Çin çalışma rejimi sermayenin yönelimlerine bağlı şekilleniyor. Uluslararası işbölümü içinde Türkiye, sendikasılaştırma ve taşeronlaştırmanın yoğun görüldüğü sektörlerden (ya da ücret malları diye tanımlanan alanlardan) pay almaya başladı. Çin

çalışma rejimi, hem sermayenin birikim politikalarına, hem de küresel sermayenin yönelimlerine uygun biçim alıyor. AB gibi bir emperyalist bloğun hinterlandında yer alan Türkiye, hinterland olmanın "avantajını" kullanmaya çalışıyor. Büyük sermaye bu yönelimlerle atılımlar yapmak istiyor.

Çin kapitalizmi düşük ücret, "beleş" demek daha doğru ve köylü emeği üzerinde şekillendi.

Bugün Çin'de 10 bin özel ekonomi bölgesi bulunuyor ve bu bölgeler yabancı sermayenin çekim alanı olarak işlev görüyor. Sermaye için dünyevi bir cennet olan bu bölgeler, işçi sınıfı için gerçek bir cehennem özelliği taşıyor.

Çin, küresel tekstil piyasasının % 60'ını, oyuncak ticaretinin % 70'ini elinde bulunduruyor. Sadece tekstil sanayinde çalışan işçi sayısı 19 milyona ulaşmış durumda. Çin'in bu ve benzer sektörlerdeki atağında ve global ekonomik kalkınma hızında ve ülkenin son 20 yıllık süreçte dünyanın en önemli ekonomik gücüne dönüşmesinde, çalışma rejimi belirleyici bir rol oynadı.

Çin'de asgari ücret 650 Yuan. Bu 65 Avro'ya yani 100 YTL'den biraz fazlasına tekabül ediyor. Saat ücreti ise 40 ya da 50 Ykr. Çin'de tam bir vahşi sömürü düzeni sürüyor. Çin, iş kazalarında "dünya lideri". Yılda 120 bin işçi iş kazaları sonucu ölüyor, her yıl 728 bin işçi iş kazaları sonucu yaralanıyor.

Çin'de uygulanan Hukou sistemi, "bedava" ve "göçmen işçiliği"ni yaygınlaştırıyor. Kırsal apartheid anlamına da gelen bu sistem, ikametgah kaydı ve özel izni olmaksızın bir köylünün, bir şehirde çalışmasını ve oturmasını engelliyor. Sistem, köylü emeğinin en vahşi ve acımasızca sanayide kullanılmasına olanak sağlıyor. Böylece işçi maliyeti, en asgari düzeyde tutuluyor. Çalışma rejiminin bu "olağanüstü" avantajları, Çin'i çokuluslu şirketler için cazibe merkezine dönüştürüyor. Son dönemde işçi sınıfıyla başı dertte olan Güney Kore şirketlerinin Çin'e yönelmesi boşuna değil.

Çin çalışma rejimi öz olarak; ucuz emek ve olağanüstü düşük ücret sarmalını ifade ediyor. Tabii ki, anti-sendikal politikalar sistematik olarak hayata geçiriliyor. Taşeronlaşma, esnekleşme, ağır çalışma koşulları rejimin karakteristiğini oluşturuyor. Bu uygulamalar işçi sınıfının her türlü ekonomik, demokratik hakkının gaspı anlamına geliyor. Hatta bu uygulamalar yasal düzenlemeye tabi tutularak, küresel sermayenin ülkeye yönelmesi ve uluslararası rekabette "önemli" avantajlar sağlanması amaçlanıyor.

Türkiye kapitalizminin içine girdiği transformasyon süreci, Çin çalışma rejimiyle bütünleştiriliyor. Bu süreç işçi sınıfı için tam anlamıyla bir karşı devrim sürecidir. Cemaatçi neo-liberal politikalar, sınıfın ontolojisine yönelik sistematik saldırı anlamını taşımaktadır. Çin çalışma rejimi, sınıfa cehennem dayatılmasıdır. Adını aldığı ülkede olduğu gibi taşeronluk sistemi, kuralsızlık çalışma yaşamının bütününe hakim olacak, çalışma saatleri yükseltilecek, ücretler en aşağı çekilecek, yoğun işsizlik sınıfı açıkça bir silah olarak kullanılacaktır. Sınıfın her düzeydeki örgütlülüğü şiddetle bastırılacaktır. Bu rejim, işçi sınıfının olağanüstü derecede sömürülmesini ve riayeti esas almaktadır.

Sermaye Çin çalışma rejimiyle hem kâr oranlarını artırmayı, hem de sınıfı amorf ederek, atomize etmeyi amaçlamaktadır.

İşçi sınıfı, sınıf mücadelesi açısından son derece tehlikeli bir momente giriyor. İşçi sınıfına "hayirseverlik" kılığında, dilencilik dayatılıyor. Sınıfın kaderine razı olması isteniyor. İşçi sınıfı, sermayenin militarizm ve şovenizm anafonunda kimliğini kaybederek, "gönüllü kulluğa" zorlanıyor.

İşçi sınıfının cemaatçi/ hayirsever kapitalizm uygulamalarıyla, kolektif halüsinasyon içine

Bütün bu gelişmeler karşısında işçi sınıfının kendi kaderini ellerine almaktan başka çaresi yok. Sermayenin son derece konsantre ve kompleks saldırılarına karşı kendi bağımsız çıkarlarını koruması ve bağımsız örgütlenmelerini yaratması acil bir görev olarak önünde duruyor. Bunun için her eylem, her direniş bir birikimdir. Her örgütlenme çabası ve adımı bir başkaldırıdır. Bugün kopuk ve lokal düzeyde yaşanan mücadeleleri birleştirmek, günün temel görevidir. Görev her eylemi, her direnişi ve her örgütlenme çabasını anti kapitalist mücadelenin mecrasına taşımaktır. Her alanda, her pratikte sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkartmaktır.

sokularak, kimliğini yitirmesi, hayallerinin ve ütopyalarının zehirlenmesi amaçlanıyor.

Sermaye, işçi sınıfına patron-kliyet (yani işçilerin sermayeye tabi olması ve bu tabiyetten ve himayeden hoşnut olma hali, hatta bu ilişkiyi bir görev olarak algılaması) ilişkisini dayatıyor. Bunun zeminlerini hayirsever kapitalizm uygulamalarıyla ve yeni çalışma rejimiyle oluşturuyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında işçi sınıfının kendi kaderini ellerine almaktan başka çaresi yok.

Sermayenin son derece konsantre ve kompleks saldırılarına karşı kendi bağımsız çıkarlarını koruması ve bağımsız örgütlenmelerini yaratması acil bir görev olarak önünde duruyor. Bunun için her eylem, her direniş bir birikimdir. Her örgütlenme çabası ve adımı bir başkaldırıdır. Bugün kopuk ve lokal düzeyde yaşanan mücadeleleri birleştirmek, günün temel görevidir. Görev her eylemi, her direnişi ve her örgütlenme çabasını anti kapitalist mücadelenin mecrasına taşımaktır. Her alanda, her pratikte sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkartmaktır.

Bugün sınıfı değersizleştiren bütün uygulamalara karşı net tavır alınmalı ve açık mücadele edilmelidir. Sınıfın onuruyla asla oynanamayacağını dosta, düşmana göstermek gerekir. İşçi sınıfı ne sadaka toplumunun bir parçası, ne de muhtaçlar yığıdır. O bugünü yıkan, geleceği kuran muazzam bir güçtür.

İşçi sınıfının her düzeydeki birleşik gücünü yaratma çabası, aynı zamanda onun yıkıcı gücünü açığa çıkartma çabası olacaktır. Bundan dolayı her çaba anlamlıdır ve inanılmaz önem taşımaktadır.

İşçi sınıfı özgürlüğün kardeşi, eşitliğin kurucusu, kardeşliğin kendisidir. O yıkan ve yeniden yaratan bir güçtür.

Dipnotlar:

(1) Son gelişmelere paralel olarak, ülkede estirilen faşist, şoven dalga ve bu yöndeki kitle mobilizasyonu, özellikle Kuzey Irak'a müdahale hamleleri 22 Temmuz seçimleri sonrası "geri çekilmiş" ve beklemede olan kanadın bir atağı olarak değerlendirilebilir. Kontrollü stres taktiğiyle, "kaybedilen" inisiyatif bu sefer kolektif histeri ortamı yaratılarak yeniden kazanıldı.

(2) Yaşanan süreç ve özellikle Kuzey Irak'a girme girişimi, egemen klikler arasındaki çatışmanın bir dışavurumu olarak okunabilir ya da Türkiye kapitalizminin transformasyonunda bir "eşiği" göstermektedir. Asker-sivil bürokrat kanat, askeri-endüstriyel kompleks ve devletin olanaklarıyla beslenen ve onun gücüne dayanarak büyüyen inşaat, demir-çelik, petrol gibi sektörleri elinde bulunduran "yeni" burjuvazi bu atağıyla, yarı emperyal arzularını da dışa vurmaktadır. Özal döneminde Adriyatik'ten Çin'e kadar olan coğrafya, Türk coğrafyası ilan edilmiş Pan-Türkist argümantasyonlar ileri sürülmüştü. Şimdi "yeni Osmanlılık" anlayışı devletin dış politikasının parametrelerini oluşturuyor. Bu tanımlamalar özünde alt emperyalist bir devlet olma eğilimlerinin dışavurumudur. Askeri kapitalizm adı da verilebilecek bu yönelimler, dün egemen sınıflar için hüsrarla sonuçlanmıştı. Bugün özellikle ABD'nin Ortadoğu'da yaşadığı zaafiyetler ve sıkışmışlık hali askeri-endüstriyel kompleksin ve "yeni" burjuvazinin arzularını kamçulamaktadır. Bu yönelim TC'nin ABD hegemonyasından ve bağımlılık ilişkilerinden çıkması

anlamına gelmemektedir, bağımlılık ilişkilerinin devam etmesine (ama yeni konjonktürün yarattığı bir dizi iç gerilime) rağmen, egemen sınıfların çıkarlarının ve bu çıkarlarının yarattığı eğilimlerin gereği ABD'ye göreceli bir "bağımsız" tutum alınması ve emperyal isteklerin açığa vurulmasıdır. Türkiye kapitalizminin önemli özelliklerinden biri askeri-endüstriyel kompleksin gelişmişliği ve ekonomide etki gücüdür. AB'yle ilişkilerin gerilimli tutulmasından yana olan bu egemen klik, bir yandan Soğuk Savaş döneminden bu yana elde ettiği statükosunu korumayı, öte yandan özellikle Ortadoğu'ya yönelerek buradaki büyük kapışmadan pay almayı amaçlamaktadır. Ama Ortadoğu muazzam bir anafora ve bataklığa dönüşmüştür ve korkunç bir yıkıcılığı içinde taşımaktadır. Kısaca bu kliğin Ortadoğu'ya müdahale atakları, son derece tehlikeli sonuçlar yaratabilir. Çünkü bu atağın bir yönü iç savaş ve Balkanlaşma sürecidir, halkların birbirinin kasaplığına sıvanmasıdır, diğer bir yönü ise sürekli savaş halidir ve faşizmin derinleşmesidir. Egemen kliğin öteki kanadı için küresel sermayenin ihtiyaçlarına ve yönelimlerine uygun bir kapitalist transformasyon içinde olmak tercih edilmektedir. Bugüne kadar zaten ontolojisi de buna göre şekillenmiştir. Bu kanat için AB süreci halen önemlidir. Ortadoğu'ya yönelik agresyon politikaları her ne kadar reddedilmese de, istikrarlı ve güvenli ortam tercihleridir. Agresyonun ABD güdümlü (yani hegemon devletin rasyonellerine uygun) biçimlenmesi eğilimindedirler.

(3) Korporasyonlar mesleki, ticari çıkarlar esaslı üzerinde birleşmiş kişilerin oluşturduğu birliklerdir. Kapalı bir grup karakteri taşırlar ve halkın değişik kesimlerinin, devlet organlarının kontrolü altında oluşturduğu "sınıflardışı" organizasyonlardır.

(4) En genel anlamıyla himayecilik sistemidir. Kendini patron ve kliyet ilişkilerinde dışa vurmaktadır. Var olan eşitsiz ilişki "cömertlik", "destek olma", "yardım etme" görünümünde altında perdelenmektedir. Güçlü bir sömürü kaynağıdır. Patron-kliyet ilişkisi ağırlıkta feodal döneme ya da toprak mülkiyeti sistemlerine has bir ilişki olmasına rağmen, günümüzde yani "modern ortaçağ"da bu ilişkiler farklı bir biçimde kendini üretmektedir.

(5) Bu hakların her biri işçi hareketinin uzun mücadeleler sonucu ve ağır bedeller ödeyerek kazanılmıştır. Sınıf mücadelesinin geri olduğu koşullarda bu haklar etkisiz olabilir, işçilere ekonomik olarak küçük bir katkı gibi görülebilir ama sınıf mücadelesinin diri ve gelişkin olduğu koşullarda ise sınıfın sömürsünü sınırlayan ve onun onurlu bir insan gibi yaşamasına olanak sağlayan kazanımlardır. Türkiye'de yakın döneme kadar bu haklar, birçok işyerinde alınan ücretle denk olabiliyordu ve son derece önemli kazanımlardı. Her şeyden önce bu hakların korunmasının sınıfın ekonomik ve demokratik mücadelesinin gereği olduğu unutulmamalıdır.

(6) Burjuvazinin egemenliğini pekiştirmeye, sosyal hayatın değişik alanlarında dinin pozisyonunu güçlendirmeye çalışan sosyo-politik akım. İşçi sınıfının devrimci aksiyonunu çürütmeyi, emekçi halkı demoralize etmeyi ve kendi sınıf örgütleri içinde birleşmesini engellemeyi amaçlar. Kapitalist sömürüyü, sosyal barış gibi argümantasyonlarla ideolojik bakımdan meşrulaştırmaya çalışır.

(7) Dinsel, ruhani yapılara ait olan.

Sovenizmin yalanlarına ortak olma!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Son bir haftadır yaşanan gelişmeler kampanya çalışmamızın kapsamını genişletmeyi bir zorunluluk olarak karşımıza çıkartmış bulunuyor.

Kampanya çalışmamızın başlangıcında “yalanlarınızı da alın gidin” başlığı ile düzenin bizi kendi politikaları çerçevesinde taraflaştırma çabasını etkili bir teşhire konu edeceğimizi söylemiştik. Bugün düzen açık bir biçimde ve tüm kurumları ile gençliğin ve emekçilerin bilincini dumura uğratma hedefiyle hareket ediyor, yaygın bir şovenist propaganda ile karşımıza çıkıyor.

Yıllardır bir arada yaşadığımız kardeş Kürt halkının karşısına kin ve nefret ile çıkmak... Şovenist histerinin alanlarda kin ve nefret sloganlarıyla dışa vurması... Kardeş bir halkın özgürlük talebinin faşist naralar altında boğulmaya çalışılması... Tüm bunlar bugün şoven dalganın sürüklediği kesimlerin durumunu tanımlamaktadır.

Bugün başlattığımız kampanya kapsamında düzenin şovenist saldırganlığının karşısına çıkmak, halkların kardeşliğini ve Kürt halkının özgürlüğünü haykırmak ertelenemez bir sorumluluktur. Kampanya çalışmamız bu yeni durumu gündemine almak, düzenin tırmandırdığı şoven saldırganlığın karşısına halkların kardeşliği şiarı ile çıkmak sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Gençlik kirli savaşa alet olmamalıdır!

İçinden geçmekte olduğumuz süreçte sömürgeci kirli savaşın geçmiş yıllarla karşılaştırılmayacak bir kapsamda yaygınlaştığına tanık olmaktadır. Yılları bulan inkâr ve imha saldırısı bugün, ülkemizin dört bir yanına yayılmış tüm Kürt emekçilerini hedefleyecek bir tarzda genişletilmeye çalışılıyor. Bununla kalınmıyor, saldırı Güney Kürtlerini de hedef alan bir kapsama ve genişliğe ulaştırılmaya çalışılıyor.

Burjuvazi tam bir çıkar birliği ve ortak tutum ekseninde faşist saldırı dalgasında Kürt halkının karşısında taraftır. Zira sömürgeci kimlik ve şovenizm burjuva cumhuriyetinin kuruluşuna damgasını vurmaktadır. Her dönem Kürt halkı temel bir tehlike olarak algılanmış, tek dil vatan ve ırk nidaları ile yeri gelmiş topraklarından sürülmüş, yeri gelmiş tüm hak ve özgürlükleri gasp edilmiş ve katliamlara, işkencelere maruz bırakılmıştır. Bu süreç boyunca tüm ulusal hak ve istemleri yok sayılan Kürt halkının karşısına burjuva düzen tüm ideolojik kurumları ve baskı mekanizmaları ile çıkmıştır ve halen çıkmaktadır.

Bugün yaşanan sürecin nedenlerini yalnızca emperyalizmin ülkemize yönelik politikalarında aramak, yılları bulan bu kirli savaşı görmemek, Kürt halkının haklı taleplerini yok sayan sömürgeciliğin bu saldırıdaki asli sorumluluğuna gözleri kapamak anlamına gelecektir. Bugün yaşanan tek yönlü bir ABD oyunu değil, Türk sermaye devletinin bütün kurumları ile medyasıyla kışkırttığı çok yönlü bir kirli savaş çığırkanlığıdır. Bölgede yaşanabilecek bir savaş, Kürt ve Türk emekçilerini yılları bulanacak bir acıya ve düşmanlaşmaya sürükleyecek, kazanan kim olursa olsun, kaybeden Türk ve Kürt emekçileri ve gençliği olacaktır.

Kardeş bir halka yönelen namluların önüne geçmek!

Bugün Türk burjuvazisi namlularını kardeş Kürt halkına döndürmüş durumdadır. İnkâr politikası coğrafyanın bütününe yayılacak bir imha saldırısına

dönüştürülmek istenmektedir. Toplumda dizginlerinden boşanırçasına yaygınlaştırılmaya çalışılan şovenizmin ve linç kültürünün geldiği nokta gelecek açısından kaygıları arttırmaktadır. Bugün için faşist gürhün başını çektiği saldırganlık, hızla tüm topluma yayılma tehlikesi taşımaktadır. Böyle bir gelişme Kürt ve Türk gençliğini, emekçilerini karşı karşıya getirecektir. Geçmişte Yahudileri katliama, işkenceye ve soykırıma maruz bırakan Alman devletiydi, ancak bu akıl almaz vahşete tepkisiz kalan Alman emekçileri de tarih karşısında sorumludurlar. Yine Filistin’de gencecik çocukların üzerine yağın kurşunları seyreden Yahudi halkı tarih karşısında sorumludur. Irak’ta milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olan tek başına politikaların uygulayıcısı ABD tekelleri ve hükümeti değil, bu politikalara sessiz bir destek sunan Amerikan halkıdır da aynı zamanda... Zira ortaya çıkan kirlilik topluma da sirayet etmekte, onları da işlenen suçların ortağı haline getirmektedir.

Bugün enjekte edilmekte olan şoven zehir bizim toplumumuzda da büyük bir kirlenme yaratmaya başlamış bulunmaktadır. Sorun, kardeş bir halkın yıllardır katledilmesi, yok edilmeye çalışılması, ulusal taleplerinin ve özgürlüğünün hiçe sayılmasının çok daha ötesindedir. Bugün ve geçmişte Kürt halkı işkenceler ve katliamlardan geçirilirken, öte yandan da Türk halkı kirletilmeye çalışılmaktadır. Yani başımızda yıllardır kardeşçe yaşadığımız insanlara düşmanlaşmak... Onların özgürlüğünü yok saymak.... Yıllardır yaşadıkları tüm sorunlara karşın “kardeş Türk halkı” diyenlerin karşısına kin ve nefretle çıkmak... Bu, şovenizm zehriyle zehirlenmektir. Sonuçları, bu süreçte ortak olsun olmasın, bir halkı tarih karşısında sorumlu hale getirmektedir.

Düşünün, bilinci dumura uğratılmış, şovenizmle zehirlenmiş bir halk kendi sorunlarına sahip çıkabilir mi? Geleceksizlik ve özgürlük yoksunluğu bugün sadece Kürt halkının değil, bir o kadar da Türk halkının sorunudur. Ancak geniş kesimler bu sorunlardan uzaklaştırılmakta, sahte bir karşıtlık ve nefretle düzenin kirli siyasetinin ve savaşının bir parçası haline getirilmektedir. Bu açıdan düzen bir taşla iki kuş vurmaktadır. Hem “tek dil, vatan, millet” söylemi ile Kürt halkına saldırılmakta, hem de geniş kesimler sahte bir kutuplaşma ile sosyal sorunlardan uzaklaştırılmaktadır.

Kardeş bir halka yönelen namluların önüne geçmek! Bugün bu görev sadece ilerici devrimci güçlerin değil, kirlenmek ve yok olmak istemeyen herkesin temel görevi olmak zorundadır.

Kürt ve Türk gençliğinin birleşik mücadelesi için!

Bugün şoven saldırganlığın karşısına çıkmak, bir tercih değil zorunluluktur. Ve bu zorunluluğu öncelikle bilince çıkartması gereken kesim Türk gençliği olmalıdır. Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük talebini hiçbir dönem olmadığı kadar güçlü bir biçimde dillendirmek, halklar arasında kardeşleşmenin örülmesinin başlıca adımıdır.

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesine destek vermeyen bir halkın özgürleşmesi mümkün olabilir mi? Türk emekçi gençliği Kürt gençleri ile aynı sorunları yaşıyorken, burjuva şovenist kudurganlığın parçası veya suskun destekleyicisi haline gelerek kendi ayağına da kurşun sıkmaktadır. Bu açıdan öncelikli talep “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, kardeşlik” olmak zorundadır.

Bugün Kürt halkı yılları bulan bir çözümsüzlüğün ve çıkışsızlığın sonuçları ile karşı karşıya bulunmaktadır. Bu çıkışsızlığın gerisindeki temel etkenlerden biri, Türk ve Kürt emekçilerinin ve gençliğinin birleşik mücadelesinin örülmemiş, bu çerçevede Kürt halkının mücadelesine gereken desteğin sunulamamış olmasıdır.

Önümüzdeki süreç, çözümsüzlüğün karşısında Kürt emekçilerinin haklı ve meşru taleplerine destek olacağımız, bunun pratik gereklerini yerine getirmeye çalışacağımız bir süreç olmalıdır. Ancak bu çerçevede “halkların kardeşliği” sağlanabilir ve emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin kirli oyunları püstürtülebilir.

Elbette süreç oldukça sancılı ve zor bir süreç olarak yaşanacaktır. Ancak unutmamak gerekir ki, bazen yüz binlerin karşısına dikilen tek bir onurlu ses bile, rüzgârın yönünü değiştirmenin bir adımı olabilir. Bugün bölgemiz halklarının ve gençliğinin birleşik mücadele dışında bir çıkış yolu kalmamıştır. Öyleyse bu onurlu sesi her geçen gün güçlendirerek yükseltmek için adımlarımızı sıklaştıralım.

**Şovenizmin yalanlarına ortak olma!
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!**

Bulduğumuz tüm alanlarda “halkların kardeşliği” şiarını önplana çıkartacağımız bir kampanya sürecini örme sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Yaşanan saldırganlık ve düşmanlık hızla öyle bir noktaya ilerlemektedir ki, bu bir tercih olmanın ötesinde bir zorunluluktur. Kampanyamız düzenin gençliği taraflaştırma çabasının karşısına her zamankinden daha gür bir sesle ve yaygın bir kitle çalışması ile çıkabilmek durumundadır.

Başlamış bulunan kampanya çalışmamızı “Şovenizmin yalanlarına ortak olma! Yaşasın halkların kardeşliği” başlıklı yaygın bir propaganda çalışması ile birlikte sürdüreceğiz. Kampanya çalışması boyunca çalışmamızın ağırlık merkezini bu gündeme kaydıracağız. Geniş gençlik yığınlarının sahte bir taraflaşma ekseninde şovenist histeriye yedeklenmemesine karşı açık bir tutum geliştireceğiz.

Bugün devletin resmi söylemi dışındaki her sözün yaygın bir devlet terörü ile karşılanacağı açıktır. Ancak Kürt ve Türk gençliğinin kardeşliği savunmak, tırmandırılan ırkçı-şoven propagandanın karşısına çıkmak, devrimci siyasal bir faaliyetin ertelenemez bir yükümlülüğüdür.

Bu sürecin bir diğer halkası, Kürt ve Türk gençliğinin sermayenin politikaları karşısında ezildiğinin, sorunlarının ve çözümlerinin hiç olmadığı kadar ortak olduğunun yaygın bir biçimde anlatılabilmesidir. Kampanya çalışmamızın bu zamana kadar ortaya koyduğu kapsam bu konuda yeterli bir açıklık oluşturmuş durumdadır. Mevcut düzen bizleri sahte bir karşıtlık içine sokarken, aynı zamanda gelecek ve özgürlük özlemimizi de yok etmektedir. Bu çerçevede yaşanan sorunlarda Kürt ve Türk gençliği ortak düşmana sahiptir. Gençliğin öne çıkan taleplerini daha güçlü bir biçimde Kürt ve Türk gençliğinin ortak sorunları olarak vurgulamak, sürecin bir diğer önemli yanını tanımlamak olacaktır.

Kampanya çalışmamızı gençliğin genel ve yerel sorunları ekseninde yaygınlaştırırken, halkların kardeşliği ve birleşik mücadelesinin de zeminini oluşturmayı hedeflemeliyiz. Bu çerçevede atılan her adım, yükseltelen her ses halklar arasında gerçek bir kardeşleşmenin yaratılabilmesi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Genç Komünistler

Şoven saldırganlık ve gençlik mücadelesi...

Şovenizme karşı birleşik bir gençlik mücadelesi için!

Şoven bir histeri ve saldırganlık dalgasının toplumun üzerine çöktüğü bir süreçten geçiyoruz. Ülkenin dört bir yanında burjuvazi tüm kurumları ile Kürt halkına karşı kirli savaşı tırmandırma peşinde. Yaratılan şoven histerinin küçümsenemeyecek bir kesimi etkisi altına aldığını söyleyebiliriz. Zira ortada öylesine kapsamlı bir ideolojik saldırı ve psikolojik harekât var ki, insanların neredeyse durup düşünmesine dahi izin verilmiyor. Televizyonlarda ölen asker haberleri, operasyon görüntüleri ile her saat tırmandırılan şoven saldırganlık, sokaklarda faşist çetelerin salınması ile linç ve fiili saldırganlığa dönüşüyor. “Savaş” çanları düzenin tüm kurumlarının eşgüdümü ile çalınıyor. Bu yalan çukurunu teşhir eden her söz ise “terörist”, “hain” damgasını yemeye yetiyor. Böyle bir süreçte ortak mücadele bir tercih değil, zorunluluktur. Bu atmosferde eldeki sınırlı olanaklarla verilecek olan mücadelenin yöntemi ve önemi üzerine bir takım başlıkları tanımlamaya çalışacağız.



Faşist saldırganlığın üniversitelerdeki iki yürütücüsü: Üniversite yönetimleri ve “ulusalci” örgütlenmeler

Bugün eğitim sistemi gericiğin hâkimiyetinde çürüyüşünü sürdürüyor. Düzene uygun beyinler yetiştirme çabası, insanları beyinsizleştiren bir düzeye ulaşmış durumda. Elbette bunda şaşılacak bir yan yok. Zira eğitim, egemen ideolojinin yaygınlaşması ve yeniden üretilmesi için sistemin elindeki en etkili araç. Yaratılan eşgüdüm halindeki şoven saldırganlığın ve savaş çıkırtkanlığının gerisinde eğitim kurumlarını görmek bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Üniversite senatolarının dersleri iptal ederek yaptıkları yürüyüşlerle, düzen, üniversiteleri bu yeni dönemde hareketli kılmak çabasıdır. Ancak sürecin sistemin eline dolanan yanı, gençlik içinde kendi elleri ile yarattıkları apolitizmdir. Tüm çabalarına rağmen ortaya çıkan sonuç düzenin beklentilerinin çok gerisindedir. Ancak süreç bu biçimi ile devam eder, farklı bir ses ve taraflaşma ortaya çıkmazsa, bu sınırlarda kalacağını söylemek güçtür. Şoven zehir gençliğin kanında yayılmaktadır, panzehiri ise halkların kardeşliği mücadelesini büyütmek olacaktır.

CHP ve ordu eksenli politikaların yılmaz savunucusu durumundaki üniversiteler ve YÖK’ün üstlendiği rol “emredin komutanım”ın ötesine geçmeyecektir. Bu açıdan üniversiteler faşist saldırganlığın ve şovenist kudurganlığın, Kürt halkına

dönük saldırgan politikaların yılmaz savunucusu konumdadır ve bu konumun gerektirdiği tüm görevleri süreç içinde yerine getireceklerinden kuşku duyulmamalıdır.

Yakın zamana kadar Cumhuriyet mitingleri ile birbirini boğazlama noktasına gelen “laik” ve “dinci gerici” taraflar, söz konusu Kürt halkı olunca kol kola bir saldırganlık içindedirler. Bugün düzen içi çatışma ve taraflaşmalar halen sürmekle beraber konjonktürel olarak geriye çekilmiş, öne geçen birleşik faşist saldırganlık olmuştur.

Bugün gençliğin ilerici kesimlerinde de yaratılan şoven havanın izlerini görebiliyoruz. Burada durumun tanımlarken, birkaç önemli noktanın altını çizmek gerekiyor. Kendini demokrat hatta solcu olarak tanımlayan bir kesim (ki bu kesim içinde geçmişte akademik demokratik sürece katılmış insanlar da bulunmaktadır) ordu eksenli şoven propagandanın dolaysız etkisi altındadır. Ve bu kesimler gitgide “Şehitler ölmez, vatan bölünmez” sloganıyla ifade edilen “ya sev, ya terk et” hezeyanları ile ortaya konulan faşist saldırganlığın etkisine girmektedir.

Ancak tanımladığımız kesimin önemli bir kısmı bugün için bu faşist ideolojik eksenin pratik bir parçası olmakla beraber, genel siyasal kabullenişte faşist-gerici örgütlenme ve sloganlarla arasında mesafe bulunmaktadır. Tam da bu noktada sosyal demokrat ve “ulusalci” siyasal örgütlenmeler rollerini oynamakta ve bu açığı kapatmaktadırlar. Yakın dönemin demokrat gençlik unsurları ile faşist saldırganlık arasındaki köprü, ulusalci, sosyal demokrat örgütler tarafından kurulmaktadır.

Bugün üniversitelerde faşist atmosferi körükleyen, üç-beş faşist besleme değil, tam da bu “sosyal demokrat-ulusalci” örgütlenmelerin kendisidir. Son süreçte özellikle faşist örgütlenmelerin gerçekleştirdiği eylemler ipi kaçmış bir şiddet gösterisine dönüşmüşken, sürecin kitlesel tabanını besleyen, bu faşist odakların dışında “ulusalci-sosyal demokrat” örgütler olmuştur.

Gençliğin geniş kesimlerini şovenizme ve faşist

eylem dalgasına yedekleyen ise, etkin bir propaganda ile sürdürülen “anti Amerikancı/ulusalci” söylemin kendisidir. Bugün gençliğin sahip olduğu anti-empyralist duyarlılıklar, sahte bir Amerikan karşıtlığı ile düzenin faşist saldırganlığında ve Kürt halkının inkâr politikasında etkili bir araç olarak kullanılmaktadır.

Önümüzdeki siyasal süreçte bu durumu değiştirmek için çok yönlü bir ideolojik-politik mücadele zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Düzenin “anti-Amerikancı” yalan kampanyasının karşısına ikna edici bir toklukla ve devrimci gerçeklerle çıkmak, bunu geniş kesimlere anlatmak zorundayız.

Anti-empyralist mücadele, gerçek temellerde, yani Kürt ve Türk emekçilerinin ve gençliğinin birleşik devrimci mücadelesi ekseninde kurulmak zorundadır. Bu başarısızlığı koşullarda anti-empyralist duyarlılık faşist ve gerici örgütlenmelerin elinde çürüyecek, bize ve Kürt halkına karşı bir silaha dönüşecektir.

Reformist sol ve hezeyan halindeki ilk açıklamalardan yansıyanlar

Bugün tırmandırılan şoven saldırganlığın temel bir yönünü düzen ideolojisinin yaygınlık kazanması oluşturmaktadır. Geri bilincin düzene yedeklenmesi kadar reformist akımların sarsılarak düzen politikalarına yedeklenmesi sözkonusudur. Yaratılan şoven atmosfer ve saldırganlık çılgınlıkları özellikle reformist örgütlenmeler üzerinde etkili olmaktadır. Zira bunlar, siyasal varoluşları gereği düzenle cepheden karşı karşıya gelecek tutum ve davranışlardan özellikle kaçınan akımlardır. İdeolojik ekseni düzenin dışına çıkamayan her akım bugün yaratılan atmosferden dolaysız bir biçimde etkileneyecektir. Süreç daha çetrefilli ve saldırgan bir hal aldığı anda bugünkü konumlarını bile korumada zorlanacakları, bu reformist örgütlenmeler yaptıkları açıklamalar üzerinden görülmektedir.

Bu süreçte ilk çıkış bekleneceği üzere TKP’den geldi. “Ülkemizi böldürmeyeceğiz, ABD bizi bataklığa çekmeye çalışıyor, Kürt işbirlikçileri vb” tanımlamalarının oldukça rahat yapıldığı açıklamalar ardı ardına yayımlandı. Bu, yukarıda bahsettiğimiz sosyal demokrat-ulusalci söylemin biraz daha sol bir görünümüdür sadece. Neredeyse her açıklamasında “biz ordu karşıtı değiliz” ifadesini kullanan TKP, yaşanan saldırı dalgasında ordunun bu süreçteki faşist-gerici rolünü tanımlayan tek bir açıklamada bile bulunmadı. Bunlar yapılmadan sürece dair “gerçekler” başlıklı açıklamalar yapmak tam bir ikiyüzlülüktür.

Reformist solun diğer bir kesimi ise, düzenin bu süreçteki kirli savaş çılgınlıklarının üstünü örtercesine açıklamalarda bulunmakta, ne idüğü belirsiz bir barış ekseninde PKK’ye “silah bırak” çağrılarını tekrarlamaktadır. Saldırıları kınıyoruz açıklamaları, bugün Kürt halkının karşı karşıya bulunduğu kirli savaş gerçeğini görmezden gelen bir nitelik taşımaktadır. Zira yaşanan süreçte Kürt halkına dönük

yılları bulan inkar ve imha politikasını tanımlamayan, bu politikanın uygulayıcılarına karşı Kürt halkına açık bir destek sunmayan her açıklama, düzen sularında siyaset tutumunu ifade etmektedir.

Tanımladığımız bu tutumlar, gelişen süreç içinde bu örgütlenmelerin gençlik uzantıları şahsında da belirgin bir biçimde kendini gösterecektir. Reformist örgütlenmelerin en azından bir kısmının sürecin zorlu bir süreç olması nedeni ile Kürt gençliği ile yan yana gelmekten dahi çekinen bir yaklaşım içine sürüklenmesi olasıdır. Böyle bir gelişmeye karşı bugünden açık ve kararlı bir tutum almak, devrimci gençlik grupları açısından temel bir zorunluluktur. Zira kardeşleşmenin tek yolu Kürt halkının taleplerine sahip çıkmaktan, Kürt halkına ulusal özgürlük çağrısını tüm ülkeye ve gençliğe taşımaktan geçmektedir. Bunun dışında bir yaklaşımın, şoven histerinin karşısında halklar arası gerçek bir kardeşleşmeyi başarabilme şansı bulunmamaktadır.

Kürt gençliği ile birleşik mücadele ertelenemez bir zorunluluktur!

Kürt gençliği ile birleşik mücadelenin olanaklarını yaratmak güncel ve temel önemde bir görevdir. Şovenizmin saldırıları ve tehditleri karşısında Kürt halkının kendini yalnız hissetmesi, halklar arasında kardeşleşmenin olanaklarını Kürt gençliği adına da zayıflatacaktır. Zira bugün Kürt halkının yaşadığı çözümsüzlüğün ve arayışlarının gerisinde aynı

zamanda Türk emekçilerinin desteğini alamaması vardır.

Bu gerçek Kürt halkının ve gençliğinin nesnel durumunu tanımlamakla beraber bize düşen sorumluluklara da işaret etmektedir. Bugün birleşik bir gençlik mücadelesi ancak ve ancak Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talebinin etkin savunusu ile gerçekleşebilir. Sorun “demokrasi”, “barış” ve “karşılıklı ateşkes” eksenine sığamayacak bir kapsama sahiptir. Şovenist saldırganlık bu gerçeğin bilincinde olarak Kürt halkına imhayı dayatmaktadır.

Öyleyse Kürt gençliği ile buluşmak için öncelikli olarak yapılması gereken, Kürt halkına açık bir destektir. Onunla eşitlik ve özgürlük temelinde bir kardeşleşmedir. Bu etkin bir söylemle sağlanabildiği koşullarda Kürt ve Türk gençliğinin birleşik mücadelesinin olanaklarının artacağından şüphe duyulmamalıdır.

Yurtsever Gençlik'in bu süreçte oynayacağı rol sorunun diğer bir tarafına işaret etmektedir. Zira gençlik mücadelesinin birleşik bir hatta gelişmesi ancak ve ancak Kürt gençliğinin toplumsal sorunlar üzerinden hareketlenmesi ile mümkün olacaktır. Yurtsever Gençlik yıllardır bu açıdan derin bir kayıtsızlık içindedir. Gençliğin akademik demokratik mücadelesinin önemli ölçüde dışında bulunmaktadır. Bugün halen geniş Kürt gençlik kesimlerini etkileyen Yurtsever Gençlik'in bu tutumu Kürt gençliği ile birleşmenin önüne geçmekte, gençliğin düzenden kaynaklanan sorunları ile Kürt ulusal sorununun

birleşik bir biçimde işlenebilmesini engellemektedir.

Bu kayıtsızlık devam ettiği sürece birleşik mücadelenin olanaklarının güçlenemeyeceği açıktır. Zira Kürt gençliği Türk gençliğinin desteğine hiç olmadığı kadar ihtiyaç duymaktadır. Bugün daralan gençlik mücadelesi içinde ve Kürt gençliğini yalnızlaştıran şoven basınç karşısında, ilerici devrimci güçlerle ortak mücadelenin olanaklarını güçlendirmek, saldırganlığın karşısına daha etkili çıkabilmek için zorunludur. Bugün sayı hesabı üzerinden birleşik bir mücadeleyi küçümsemek, doğru bir politik eksenin ve mücadelenin ortaya çıkaracağı dinamik bir gençlik mücadelesine gözleri kapamak anlamına gelecektir. Zira gençlik mücadelesi mahalle bakkalı hesaplarına sığmayacak denli diyalektik bir gelişme potansiyeline sahiptir.

Ancak İstanbul 6 Kasım tartışmaları, Yurtsever Gençlik'in bu gerçeği ve birleşik mücadelenin önemini kavrayan bir yaklaşımla hareket etmediğini göstermiştir. Yurtsever Gençlik 6 Kasım sürecinin önemli ölçüde dışında kalmıştır ve eyleme katılıp katılmayacağı halen belirsizliğini korumaktadır. Yurtsever Gençlik sürecin gerektirdiği bir ortak tutum ve davranış bütünlüğü oluşturmadığı, ulusal talepleri ve sorunları gençliğin akademik-demokratik mücadelesi ile bütünleştirmede koşullarda sürece yanıt oluşturabilecek bir olanağa sahip olamayacak, daha da kötüsü etkisi altındaki hareketli ve dinamik Kürt gençliğini yalnızlaştırmış olacaktır.

6 Kasım'da halkların kardeşliği şiarını gür bir biçimde yükseltelim!

Gençlik içerisinde birleşik bir mücadele hattı örnek ertelenemez bir sorumluluktur. Gençliğin şovenist histeri dalgası karşısında durabilmesi, gerçek bir özgürlük ve gelecek mücadelesi yürütübilmesi buna bağlıdır. Bu sorumluluğun gençlik alanındaki tüm ilerici devrimci güçleri kestiğinin bilincinde olarak önümüzdeki süreçte birleşik bir mücadelenin ve çalışmanın olanaklarını geliştirmeye çalışmalıyız.

Bu çerçevede 6 Kasım eylemleri özel bir önem taşımaktadır. 6 Kasım gösterileri, gençliğin son süreçte çeşitli alanlar üzerinden seslendirdiği halkların kardeşliği vurgusunun en güçlü bir biçimde haykırılacağı eylemler olabilmelidir. Üniversitelerde yaygınlaşan şoven atmosferin karşısına birleşik bir mücadeleden alacağımız güçle çıkmayı başarabildiğimizde, rüzgarı sermaye ve şoven güçlere karşı çevirmede önemli bir adım atmış olacağız.

Üniversitelerde varolan atmosfer ancak alanlarda etkili bir kitle çalışması ve bunun ürünü bir eylemsel süreç ile dağıtılabilir. Bu çerçevede üniversite içinde tüm zorluklara karşı devrimci bir kitle çalışmasını birleşik ve çok yönlü bir biçimde örnek gerekiyor.

6 Kasım'la beraber bir dizi alanda başlatılan ortak çalışmaların 6 Kasım'la sınırlı kalmaması, tüm bir döneme yayılan hedefli bir kitle faaliyetine dönüşmesi, 6 Kasım'ın ise bu hedefli kitle faaliyetinin, birleşik kampanya çalışmasının bir ilk adımı olması için bulunduğumuz tüm alanlarda etkin bir çaba ortaya koyacağız.

Bu süreç iki temel başlık çerçevesinde örgütlenilmelidir. “Kürt halkına özgürlük, yaşasın halkların kardeşliği!” ve “Ticari eğitime ve geleceksizliğe hayır!” şiarları bugün gençliğin öne çıkan iki temel gündeminin özlü ifadeleridir. Bu iki gündem üzerinden kitlesel bir gençlik mücadelesi geliştirme hedefi ile birleşik bir süreç örülebilir.

Genç komünistler bu süreçte üzerlerine düşen sorumlulukların bilinciyle hareket edecekler, ticari eğitime ve Kürt halkına dönük saldırılara karşı birleşik bir mücadele ve eylemsel süreç örnek için etkin bir çaba ortaya koyacaklardır.

Genç Komünistler

İLGP'den yalanlara karşı mücadele çağrısı!

27 Ekim günü, Anadolu ve Avrupa Yakası'ndan birçok okul ve dersaneden liselinin katıldığı etkinliğimiz başarıyla gerçekleşti.

Saygı duruşu ile başlayan etkinlik bir arkadaşımızın yaptığı açılış konuşmasıyla devam etti. Konuşmada yeni dönemin birçok yeni sorunla açıldığı ve İLGP'nin bu sorunlara karşı mücadele edeceği ifade edildi. İLGP'nin 4 yıllık mücadelesi anlatıldı. Yeni dönemle birlikte başlayan kampanya sürecinin 4 yılın tecrübesiyle örgütlenmesi gerektiği vurgulandı. Düzenin laik-şeriatçı vb. sahte taraflaşmasına gençliğin alet olmaması gerektiği, kendi aralarında çıkar çatışması yaşayan sermaye kliklerinin işçi ve emekçilerin, gençliğin, Kürt halkının hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılar, emperyalizmle işbirliği sözkonusu olduğunda bir sorunları olmadığı, bu tür konularda ortak davrandıkları ifade edildi.

Ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyonda son dönemde tırmandırılan şovenizme karşı “yaşasın halkların kardeşliği” şiarı işlendi.

Daha sonra çeşitli okullardan arkadaşlarımız yaşadıkları sorunları anlatan konuşmalar yaptılar. Tırmandırılan şovenizme ve faşist saldırılara değindiler. Konuşmaların ağırlık noktasını eğitimde fırsat eşitsizliği oluşturdu. Okullarında gördükleri eğitimin hiçbir şekilde yeterli olmadığı, işçi ve emekçi çocuklarının ÖSS'ye hazırlanırken büyük bir eşitsizlikle karşı karşıya kaldıkları birçok arkadaşımızın ortak vurgusuydu. İkinci bir vurgu da okul önlendiren bekleyen sivil polisler ve ÖGB'ler oldu. Bunların devletin iddia ettiği gibi gençlerin güvenliği için değil tersine gençliğin üzerinde baskı aracı olarak konumlandırıldığı ifade edildi. Sermaye düzenine karşı beraber ve örgütlü bir mücadele ile bu saldırıların



püskürtülebileceği dile getirildi.

Etkinlik bir arkadaşımızın hazırladığı şiir dinletisiyle devam etti.

Aranın ardından üniversiteli bir arkadaşımız 6 Kasım çağrısı yaptı. Liselerde yaşanan sorunların farklı görünümünün üniversitelerde de yaşandığını, paralı eğitim saldırısının ve baskı koşullarının öğrenci gençliğin ortak sorunu olduğunu söyledi. YÖK'ün üniversitelerin piyasaya açılmasında altyapıyı oluşturduğunu, öğrencilerin düşüncelerini ifade edebilmelerinin önünün baskı aygıtlarıyla kesildiğini dile getirdi. Bu saldırıları püskürtebilmenin tek yolunun topyekün saldırılara karşı topyekün mücadele olduğunu vurguladı. Konuşma “Paralı eğitime karşı ve halkların kardeşliği şiarını yükseltmek için 6 Kasım'da Beyazıt'ta beraber olmalıyız” sözleriyle sona erdi.

Etkinlik müzik dinletisiyle devam etti. Türkü ve marşlardan oluşan program boyunca halaylar çekildi.

Mücadele çağrısının yapıldığı kapanış konuşmasıyla son bulan etkinliğe 40 liseli katıldı.

İLGP

Ekim Gençliği'nin kampanya çalışmalarından...**“Yalanlarınızı da alın gidin!”*****Eskişehir'de kampanya çalışmaları...***

Eskişehir Ekim Gençliği olarak “Yalanlarınızı da alın gidin!” başlıklı kampanyamızın faaliyetine başlamış bulunuyoruz. Afişlerimizi Anadolu ve Osmangazi Üniversitelerinde yaygın bir şekilde kullandık. Kampüs dışına da afişlerimizi yaptık. Afişlerimiz uzun yıllar sonra yapılan ilk afiş olması nedeniyle öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı.

Özellikle OGÜ gibi baskıcı bir üniversitede ve hiçbir çalışmanın olmadığı bir dönemde, kampanya faaliyetimizi bu üniversiteye taşıyabilmemiz oldukça anlamlı oldu.

Yürüteceğimiz pratik faaliyet her iki kampüste de yoğunlaşarak devam edecek.

Ekim Gençliği/Eskişehir

EÜ: “Yalanlarınızı alın gidin!”

Şovenist dalga üniversitelerimizi sarmadan iki hafta önce, “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyasını çeşitli araçlarla örmeye başlamıştık.

Kampanyamızı 6 Kasım sürecinin ardından referandumla sürdüreceğiz. “Müşteri değiliz, parasız eğitim istiyoruz!”, “Kağıt parçası değil, iş ve gelecek istiyoruz!”, “İrkçılığın, yozlaşmanın ve gericiğin değil bilimin üretildiği bir eğitim istiyoruz!”, “Köle değiliz, söz, yetki ve karar hakkı istiyoruz!” taleplerimizi anketle işlemeye çalışacağız. Böylelikle gençliği kendi tarafını seçmede aktif bir role yönlendirirken en geniş öğrenci kesimlerin gündemine kendi sorunlarını taşımayı ve tartışmalarını sağlamayı amaçlıyoruz. Referandumu önceleyen böyle bir çalışmanın ardından geniş bileşenle kampanya toplantısı yaparak 6 Kasım'a ve kampanyamızın hedeflerine daha hızlı adımlarla yürüyeceğiz.

Hazırlık binasında açtığımız Ekim Gençliği masası ve militan satışlarla dergimizi öğrencilere ulaştırdık. “YÖK, MGK, TÜSİAD, AKP yalanlarınızı da alın gidin!” şiarlı afişlerimizi öğrenci çarşısına ve fakültelelere yaptık. “Gençlik geleceğin ve özgürlüğün tarafı olacak, yalanların değil!” başlıklı duvar gazetelerimizle şiarımızı gerekçelendirdik.

25 Ekim günü de duvar gazetemizi Edebiyat Fakültesi girişine astık ve militan dergi satışı gerçekleştirdik. Önümüzdeki hafta halkların kardeşliği vurgusunu kampanyamızda işleyerek gençliği zehirlemeye çalışan şoven dalgayı göğüsleyeceğiz!

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

YTÜ'de kampanya faaliyeti

Toplumda yaratılan kutuplaşmayı teşhir eden ve gençliği düzen içi çatışmada taraf olmamaya çağıran kampanyamız propaganda çalışmasıyla devam ediyor.

Kimi zaman çıkar çatışmasına giren sermaye kliklerinin emekçilere ve gençliğe saldırılar sözkonusu olduğunda nasıl kenetlendiğini teşhir edebilmek için bir duvar gazetesi hazırladık. Duvar gazetesinin bir bölümünü, rektörlerin, TÜSİAD'ın, Dünya Bankası'nın, hükümetin ve YÖK'ün, yükseköğrenimin paralı olması gerektiğini ifade eden röportajları ve sözleri oluşturdu. Diğer bir bölümünü ise “YÖK'ün rektörleri” başlığıyla hazırladık. Bu bölümde farklı üniversitelerdeki rektörlerin yolsuzluklarını, hak gasplarını ve baskıcı uygulamalarını haber derlemelerini kullanarak işledik. Duvar gazetemiz hocaların ve öğrencilerin ilgisini çekti. Geçiş noktasında sergilediğimiz materyaller yoğun bir şekilde okundu.

Diğer yandan Ekim Gençliği'nin yeni sayısının satışını sürdürüyoruz. Düzenli açmaya çalıştığımız masa ile birçok öğrenciye yayını ulaştırdık. Bu sayede 6 Kasım, kampanyamız, ülke ve dünya gündemleri üzerine birçok öğrenciyle sohbet etme fırsatını yakalamış olduk.

Ayrıca kampanyamızın merkezi afişlerinin yanında “Aralarındaki fark ne?” başlıklı 3 çeşit afiş hazırlayarak kampüsün birçok yerinde yoğun olarak kullandık. Karikatürlerden oluşan afişlerde YÖK-AKP, AKP-TÜSİAD, AKP-MGK taraflaşmasının sahte olduğunu, eğitim sistemine yönelik bakışlarının aynı olduğunu vurgulamaya çalıştık.

Mimarlık, Şehir ve Bölge Planlama bölümlerindeki öğrenciler şehir dışına veya şehir içi teknik gezilere gitmek ve masraflarını kendileri karşılamak zorundalar. Bu konuyu gündemleştiren bir çalışma planladık. Hazırladığımız duvar gazetesini fakültenin katlarında kullanıyoruz. Yine bu konu ile ilgili bir bildiri hazırladık. Çalışmamıza kitle toplantıları yaparak ve konuyla ilgili dilekçe toplayarak devam etmeyi düşünüyoruz.

YTÜ/Ekim Gençliği

Kampanyamızı TÜYAP'a taşıdık

28 ve 29 Ekim günlerinde TÜYAP'ta Ekim Gençliği satışı gerçekleştirdik. Dergi satışı ile “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyamızı tanıtmış olduk. Liseli ve üniversitelilerin yoğun katıldığı fuarda satış sırasında birçok kişi ile dergimiz ve kampanyamız üzerine konuştuk.

Birçok öğrenci ile ÖSS'nin yarattığı eşitsizlik, geleceksizlik, üniversitelerde yaşanan baskılar üzerine konuşma fırsatı bulduk. İki günde 85 Ekim Gençliği sattık.

İstanbul Ekim Gençliği

6 Kasım hazırlıklarından...***Trabzon'da 6 Kasım faaliyeti***

Sermaye devletin gençliğe yönelik saldırıları devam ederken dağınık bir gençlik hareketiyle karşı karşıyayız. 6 Kasım süreci, hareketin yaşadığı tıkanıklığı aşmanın, gençlik mücadelesini geliştirmenin bir adımı olarak ele alınmalıdır. 6 Kasım süreci iyi değerlendirilmeli, güçlü ve kararlı bir irade ortaya konmalıdır.

Bu sorumluluk bilinciyle Trabzon'da 6 Kasım çalışmalarına başladık. Hareketin ihtiyaçları doğrultusunda Trabzon'daki devrimci ve demokrat güçlerle birlikte hareket etme kararı aldık. 6 Kasım tartışmaları yapıldıktan sonra ön hazırlık sürecine başlandı. Çalışmanın hedefleri ortaya konuldu. Ancak tartışmalarda ve pratik süreçte bileşenin ortaya koyduğu iradesiz tutum süreci yeniden gözden geçirmemize neden oldu.

Yaptığımız değerlendirme sonucunda Trabzon Ekim Gençliği olarak bileşenden ayrılmak durumunda kaldık. 6 Kasım sürecini kendi öz gücümüzle örgütlemeye karar verdik. Önümüze bir dizi hedef koyduk. 6 Kasım'ı “Yalanlarınızı da alın gidin!” kampanyamız ekseninde üniversite içerisinde örgütlemeye başladık. Önümüzdeki günlerde “YÖK'e mektup” ve “Nasıl bir üniversite isterdiniz?” sorularıyla öğrencilerin taleplerini işlemeye çalışacağız. Üniversitede yaygın bir çalışmayla topladığımız mektupları 6 Kasım günü kitlesel bir katılımıla KTÜ Postanesi'nden YÖK'e postalayacağız. Çalışma boyunca ulaştığımız öğrencilerle geniş katılımı ve düzenli toplantılar örgütleyeceğiz. 6 Kasım sürecini geleceği kazanma perspektifiyle örgütleyeceğiz.

Trabzon/Ekim Gençliği

Eskişehir'de 6 Kasım'a doğru...

Eskişehir'de 6 Kasım tartışmaları Ekim ayının ilk haftasında başladı. Uzun tartışmalar sonucunda birleşik, kitlesel bir 6 Kasım eylemi örgütlemek noktasında karar alındı. Bu yılki 6 Kasım tartışmalarında, geçen yıllardan farklı olarak, içeriğe dönük tartışmalar yapıldı ve kararlar alındı. 6

Kasımlar'ı tek bir güne sıkışan bir eylem olarak değil toplam sürecin parçası olarak örgütleyebilmenin anlamlı olacağı, bu tarzda örgütlenecek bir 6 Kasım'ın üniversitelerde yeni mevziler açmak için olanak sağlayacağı vurgulandı.

Tüm bu tartışmalar sonucunda kampüs içinde ve şehir merkezinde iki ayrı eylem örgütlenebileceği, hazırlık sürecinin güçlü bir çalışmaya konu edilmesi gerektiği ifade edildi. Öğrenci gençliğin temel gündemleriyle siyasal gelişmeleri birleştirebilmenin ve bunu 6 Kasım vesilesiyle geniş gençlik kesimlerine taşıyabilmenin önemli olduğu vurgulandı.

Eskişehir'de gerçekleştirilecek eylem programı şöyle:

1 Kasım'da eylemliliklere çağrı yapan bir etkinlik örgütlenecek. 7 Kasım'da Anadolu Üniversitesi'nde YÖK protestosu ve şehir merkezindeki eyleme çağrı yapan bir eylem gerçekleştirilecek. 8 Kasım'da şehir merkezinde demokratik kitle örgütleri ve sendikaların da katılımıyla bir eylem gerçekleştirilecek.

Eylem ve etkinliklerden önce taleplerimizin yer aldığı el ilanları, afiş ve broşürler ile sınıf, kantin ve yemekhane konuşmalarıyla eylem ve etkinliklere çağrı yapılacak.

Eylem ve etkinlikleri Ekim Gençliği, Eskişehir Gençlik Derneği, DPG, Eskişehir Öğrenci Kolektifi, SGD, Mücadele Birliği, SDG, ÖDP Gençliği ve ODAK örgütleyecek. TKP ve Emek Gençliği çeşitli gerekçelerle bu sürece dahil olamayacaklarını ifade ederek çekildiler. EHP Gençliği ise toplantıların başından itibaren tartışma süreçlerinde bulunmasına, bir takım görevler almasına rağmen son toplantıda eylemden çekileceğini açıkladı. EHP Gençliği son dönemde yükselen şovenist dalgayı gerekçe göstererek ve 11 Kasım'da Ankara'da yapılacak YÖK mitingine katılacaklarını ifade ederek bu sürece dahil olmayacaklarını söyledi. Bu süreçte Eskişehir'de herhangi bir eylem yapılmamasının daha uygun olacağını, şehrin durumunun buna elverişli olmadığını dile getirdi ve saldırı olasılığına vurgu yaptı. Bu tutum toplantıda eleştirildi ve süreci birlikte örgütlemek isteyen gençlik örgütleriyle aynı gün başka bir toplantı yapıldı.

Eskişehir/Ekim Gençliği

Emekçi Kadın Komisyonları'nın çağrısı...

Özgürlük ve eşitlik için, emekçi kadınlar “bir adım ileri!”

Sömürü, eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu kapitalist sistemde, emekçi kadınlar ezilenin ezileni olarak yaşamaya mahkum ediliyorlar. Özellikle sınıfın bir parçası olan işçi kadınlar her türlü eşitsizliği, çifte sömürüyü ve baskıyı yaşamının her alanında iliklerine kadar hissediyorlar. İşçi kadınlar, hem sınıf kimliklerinden dolayı, hem de ezilen bir cins oldukları için birçok özgül sorun yaşıyorlar.

Bu sorunlar karşısında emekçi kadınların sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenmesi, mücadeleye katılması, işçi sınıfının iktidar mücadelesindeki yerini alması temel bir görev olarak önümüzde duruyor.

Emekçi kadınların örgütlenmesini ve mücadelesini esas alan Emekçi Kadın Komisyonları, önümüzdeki dönem yürütecekleri yoğunlaştırılmış çalışma ile çifte sömürüye, baskıya ve ezilmişliğe karşı mücadele çağrısını yükseltiyorlar. “Özgürlüğü ve eşitliği” için emekçi kadınları “bir adım ileriye” çağıran Emekçi Kadın Komisyonları, bugünden başlattıkları kampanyalarını, Şubat ayında gerçekleştirecekleri Emekçi Kadın Kurultayı ile taçlandırmayı hedefliyorlar.

Kadınların mücadelede yer almasının önemi!

Kadınlar toplumsal yaşamda ve çalışma yaşamında her türden eşitsizliği yaşamaktadır. Eğitimde geride bırakılmakta, her türlü cinsel baskı ve şiddete maruz kalmaktadırlar. Aynı zamanda ev işlerinin boğucu ve bıktırıcı yüklerini omuzlamaktadırlar. Kadınların ikinci cins konumları burjuvazinin yasalarıyla pekiştirilmektedir. Çifte ezilmişliğin bir sonucu olarak kadın işçiler, daha bilinçsiz ve örgütsüz bırakılmaktadırlar.

Ancak kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı özgül sorunların çözümü, kadınların erkek işçilerle birlikte verecekleri mücadele ile olanaklıdır. Bugüne kadar emekçi kadınların kazanılmış bir takım hakları, kadın işçiler ile erkek işçilerin yükselttiği sınıf mücadelesi sayesinde elde edilmiştir. Ve elbette bu mücadele içinde kadın işçilere özel bir sorumluluk düşmektedir.

Yaşamın yarısını, sınıfın yarısını oluşturan işçi kadınlar ne yazık ki, toplumsal yaşamda ve mücadelede çok az bir yer tutmaktadır.

Oysa kadın işçiler mücadeleye katıldığında, ezilmişliğinin, baskı altına alınmışlığının, hor görülüşlüğünün nasıl büyük bir devrimci enerjiyi açığa çıkardığını sınıf mücadeleleri tarihinden ve devrim deneyimlerinden biliyoruz. Dolayısıyla, kadın işçilerin örgütlenmesi, sınıfın gücünü büyütecek, örgütlülüğünün güçlenmesini sağlayacaktır.

**Emekçi kadın çalışmasında
anlamli bir adım:
Emekçi Kadın Komisyonları**

Emekçi Kadın Komisyonları, emekçi kadınları mücadele saflarına katma, bu mücadele içinde ezilmişlikten, baskıdan ve sömürüden kaynaklı devrimci enerjisini açığa çıkarma bilinciyle, emekçi



kadınlar arasında çalışma başlatılabilir.

Geçtiğimiz yıldan itibaren yerel çalışma alanlarında emekçi kadınlara yönelik anlamlı çalışmalar yürüttüler. Gerek güçlerini henüz bulamamaları, gerekse işçi kadınlar arasında politika üretmede yaşanan zorlanmalar çalışmanın yer yer kesintiye uğraması sonucunu yarattı. Emekçi Kadın Komisyonları, son olarak 22 Temmuz seçimleri sürecinde sınıfın devrimci programını emekçi kadınlara taşıdılar, onları düzene karşı devrim saflarına çağırdılar.

Emekçi Kadın Komisyonları, genel seçim sürecinin ardından, emekçi kadın çalışmasının kapsamlı bir değerlendirmesini yaparak çalışmanın sorunlarını tartıştı. Emekçi kadınlar içinde yürütecekleri faaliyeti yeniden şekillendirdiler ve sınıf zeminine dayalı bir çalışma üzerinden yeni hedefler belirlediler. Emekçi Kadın Komisyonları, yeni bir çalışma programına dayanarak, emekçi kadın çalışmasını güçlendirme iddiasındadır. Önümüzdeki süreç, emekçi kadın çalışmasında bugüne kadar yaşanan kimi kesintilerin geride bırakılacağı, çalışmada ısrarın ve sürekliliğin sağlanacağı bir süreç olacaktır.

Her taktik politika sınıf çalışmamıza hizmet etmeli, onu besleyen ve büyüten bir işlevi yerine getirebilmelidir. Hazırlıklarına başlanan Emekçi Kadın Kurultayı da, kadın işçi çalışmasında yoğunlaşma, bu alanda güç ve olanak yaratma hedefiyle hareket edecektir.

Kurultay, Emekçi Kadın Komisyonları'nın yerel çalışma alanlarında kök salması, kalıcı mevziler

yaratması, fabrikalardaki kadın işçilerle güçlü bağlar kurması ve kadın işçilerin sorunları karşısında harekete geçmesini hedefleyecek, bu bakışla örgütlenecektir.

Kadın işçilerin sorunları ve talepleri

Bugün kadın işçiler birçok sorunla karşı karşıyalar. Hem sınıfsal kimliklerinden hem de cinsel kimliklerinden dolayı baskı, sömürü ve eşitsizlik yaşıyorlar. Kadın işçilerin daha düşük ücret, ödenmeyen sigorta primleri, karşılanmayan sosyal haklar gibi sorunlarına patronların ve yordakçılarının cinsel baskısı, tacizi ve hakaretleri ekleniyor.

İşçi sınıfının yılları bulan mücadelelerle kazandığı haklar bir bir tırpanlanırken, kadın işçilerin kazanımları da yok sayılmaktadır. Örneğin kreş hakkı, doğum izni, emzirme odaları vb. haklar mevcut yasalarda güdük bir şekilde yer alsada uygulanmamakta, ya da budanmaktadır. Gece çalışması, kadının analık hakları gözetilmeden ve bunun gerektirdiği sorumlulukların üzerinden atılarak yaygın bir şekilde uygulanmaktadır.

Üretimin parçalanması sonucu emekçi semtleri ev işçiliğinin yaygın olduğu atölyelere dönüşmektedir. Kadınlar, evlerinde çok düşük ücretle, güvencesiz bir şekilde parçabaşı işler yapmakta, böylelikle sermayedarlara devasa kârlar kazandırmaktadırlar.

Tüm bunlara emekçi kadınların, bin yıllardır toplumsal yaşamın her hücrelerine nüfuz etmiş erkek egemen anlayışı ekleyebiliriz.

Kadın işçiler örgütlenmeye, mücadeleye!

Daha da uzatabileceğimiz sorunlar karşısında, kadın işçilerin diğer sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenmesi acil bir ihtiyaçtır.

Kadın işçilerin sorunlarının, güncel taleplerinin, bu talepler uğruna yürütülecek mücadelenin geleceğe sonuçlar bırakması da büyük bir önem taşımaktadır. Artık sınıftan tümüyle kopmuş, bürokratların denetiminde olan sendikalar kadın işçilerin sorunları konusunda en ufak bir adım atmamakta, dahası böyle bir niyet taşımamaktadırlar. Kendilerini kadınların örgütü olarak tanımlayan kurumların da kadın işçileri örgütlemek gibi bir bakışları, çizgileri ve pratikleri bulunmamaktadır. Kadın işçilerin sorunlarının ele alınması ve talepleri doğrultusunda mücadelenin örgütlenmesi alanında büyük bir boşluk yaşanmaktadır.

Kurultay tam da bu ihtiyacın üzerinden şekillenmektedir. Kurultayımız, esas olarak kadın işçi ve emekçilerin özgül sorunlarının tartışılacağı, güncel sorunlarının ele alınacağı, deneyimlerin paylaşılacağı ve mücadele talepleri ile programının

oluşturulacağı bir kurultay olacaktır. Emekçi Kadın Komisyonları, kurultayda güncel sorunları tanımlayacak, çözüm önerilerini tartışarak kadının gerçek kurtuluşuna işaret edecektir. Kadın işçilerin örgütlenmesinin nasıl olması gerektiğini ortaya koyacaktır.

Kurultay aynı zamanda, bugüne kadar geri bırakılan, susturulan kadınların "bir adım ileri" çıktığı, sorunlarını, taleplerini ve deneyimlerini taşıdığı özgür kürsüsü olacaktır.

Başarılı bir kurultay süreci kazanmaktan geçiyor!

Kurultayı bir süreç olarak planlıyor, yoğunlaştırılmış bir çalışma programını hayata geçirmeyi hedefliyoruz. Kurultayı kazanmak da kurultay gününe kadar olan süreci ve sonrasını kazanmaktan geçiyor.

Bunun asli güvencesi Emekçi Kadın Komisyonları'nın kendisidir. Emekçi Kadın Komisyonları yeniden şekillenmiş, yerelde bulunan kadın işçilerin sorunlarına odaklanan ve kurultay

hedefine kilitlenen temelde çalışmalarına yön vermiş durumdadır.

Bir süredir kurultay sürecinin kendisini ve gündemlerini tartışan Emekçi Kadın Komisyonları, bugünden İstanbul'un farklı sanayi bölgelerinde, Esenyurt'ta, Küçükçekmece'de, GOP'da, Ümraniye'de, Kartal-Pendik-Maltepe'de ve kamu emekçileri alanında çalışmalarının startını vermiş bulunuyorlar.

Emekçi Kadın Komisyonları kurultaya giderken, yerel çalışma alanlarında, kadın işçilerin karşılaştığı özgül sorunlardan yola çıkacaklar, kadın işçilerin talepleri ekseninde bir faaliyet yürütecekler. Sorunlarını, taleplerini, mücadele deneyimlerini ve geleceğe dair önerilerini kurultaya taşıyacaklar. Planlanan faaliyeti örgütlenme çalışmaları ile birleştirecekler. Kurultayın asıl başarısı da, taleplerin ve kurultay gündemlerinin kadın işçiler arasında ne oranda işlendiği, bu doğrultuda ne kadar kadın işçiyle ve kadınların çalıştığı fabrika ile buluşulduğu, kadın işçilerle ne kadar toplantı yapıldığı, buradan yola çıkarak ne kadar mevzi yaratıldığıyla bağlantılı olacaktır.

Önümüzdeki dönem kampanya çalışması, bir yandan geniş emekçi kitlelerle buluşmayı hedeflerken, aynı zamanda Emekçi Kadın Komisyonları bileşenleriyle komisyonların etrafında biriken kadın güçlerinin eğitimini de esas alacaktır. Kadın sorunundan emekçi kadın mücadelesinin tarihsel süreci ve deneyimlerine kadar bir dizi konu eğitim çalışmaları ile komisyonları ve güçlerini eğitecektir. Yaklaşık bir aydır kurultay örgütlenme komitesi ile yürütülen eğitim çalışmaları da kurultay hazırlıkları kapsamında gerçekleştirilmiştir.

Kurultay hazırlığında bir adım: 25 Kasım

Kurultayın gündemleri arasında, emekçi kadın mücadelesinde tarihsel günlerden biri olan 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü de yer alıyor. Komisyonlarımız, 25 Kasım'ın tarihsel önemine değinen, kadına yönelik şiddeti devrimci sınıf bakışıyla ele alan bir çalışma yürütecekler. Tüm çalışma alanlarında şiddetin kökeninin, kadınlar üzerindeki etkisinin ele alınacağı etkinlikler düzenleyecekler. Emekçi kadınları şiddete ve şiddetin kaynağı olan sermaye düzenine karşı mücadeleye çağıracaklar. Kadına yönelik şiddet üzerinden yürütülen tüm çalışmalar, 25 Kasım Pazar günü gerçekleştirilecek eylemle ve ardından gerçekleştirilecek forumla birleştirilecek.

Kampanya sürecinde karşılaştığımız sorunlar, araçların etkin kullanımı, yerel alanlarda yürütülecek özgün çalışmalar ve bu çerçevede yaşanan zorlanmalar, güçlerimizin eğitimi, kurultayın organizasyonu vb. gündemler, kampanya örgütlenme süreci boyunca değerlendirmelere konu edilecek.

Cüret, kararlılık ve inisiyatifle kurultaya!

Emekçi kadın çalışmamız, yer yer yaşanan aksamalara rağmen belli bir birikim ve güce dayanarak ilerliyor. Bu çalışmaya yoğunlaştığımız günden itibaren yüzümüz emekçi kadın kitlelerine dönük oldu. Gücümüzü, farklı alanlarda yarattığımız etkiyi değil, tümüyle emekçi kadın kitleleri içinde varolma çabamızdan aldık ve almaya devam ediyoruz. Geline aşamada kampanya süreci ile mevcut etkimizi büyütme, güce dönüştürme, kalıcı mevziler yaratma sorunu ile karşı karşıyayız. Hedefli, istikrarlı, planlı bir çalışma sürecinin bu sonuçları yaratacağından kuşku duymuyoruz. Hedeflerimize ulaşabilmek, en başta sürecin öznesi olan güçler tarafından sergilenen cüret, inisiyatif ve kararlılıktan geçiyor!

Emekçi Kadın Komisyonları:

Emekçi kadınlar "bir adım ileri!"



Emekçi kadınların sorunlarını işleyen, talepleri doğrultusunda kadınları mücadeleye çağıran **Emekçi Kadın Komisyonları** yoğunlaştırılmış çalışma temposuyla yeni bir döneme giriyor. Bu yeni dönemde işçi kadınlar arasında mücadeleyi örgütlenme hedefiyle hareket eden **Emekçi Kadın Komisyonları** 27 Ekim günü gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla emekçi kadınlara özgürlük ve eşitlik için "bir adım ileri" çağrısı yaptı. GOP, Ümraniye, Pendik-Maltepe-Kartal, Küçükçekmece, Esenyurt ve İstanbul'un farklı sanayi bölgelerinden komisyon temsilcilerinin katıldığı basın açıklaması İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleşti.

Basın açıklamasından önce emekçi kadınların toplumsal yaşamdaki yerini ve komisyonların amaçlarını anlatan **E. Duygu Çağlar** farklı bölgelerden emekçi kadınlar olarak biraraya geldiklerini söyledi.

Komisyonlar adına basın açıklamasını **Ayten Özdoğan** okudu. Emekçi kadınların toplumsal yaşamda her türden baskıyla karşı karşıya kaldıkları, kadının ezilmişliğinin burjuva yasalarıyla daha da katmerlendiği söylendi. Yeni

bir çalışma programıyla emekçi kadın çalışmalarının güçlendirildiği ve Şubat ayı içerisinde "Emekçi Kadın Kurultayı" düzenleneceği duyuruldu.

Açıklamada şunlar söylendi: "Kurultayımız, esas olarak kadın işçi ve emekçilerin özgül sorunlarının tartışılacağı, güncel sorunlarının ele alınacağı, deneyimlerin paylaşılacağı ve mücadele talepleri ile programının oluşturulacağı bir kurultay olacaktır. **Emekçi Kadın Komisyonları** olarak kurultayda güncel sorunları tanımlayacak, çözüm önerilerini tartışarak kadının gerçek kurtuluşuna işaret edecek, kadın işçilerin örgütlenmesinin nasıl olması gerektiğini ortaya koyacağız.

Kurultayımız aynı zamanda bugüne kadar, geri bırakılan, susturulan emekçi kadınların "bir adım ileri" çıktığı, sorunlarını, taleplerini ve deneyimlerini taşıdığı özgür kürsüsü olacaktır."

Kurultayın çerçevesinin ve hedeflerinin özetlendiği açıklamanın son bölümünde işçi ve emekçiler, ilerici, devrimci güçler mücadeleye ve kurultaya destek olmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dünyadan...

Köln'de şoven faşist gösteri!

Faşist Türk devleti tarafından "teröre karşı mücadele" demagojisi eşliğinde Kürt halkına karşı yürütülen faşist-şovenist saldırılar, şimdi de sermaye medyası ve konsoloslukların dolaysız kışkırtması ile Avrupa'da yaşayan Türkler'e sıçratılıyor. Belçika, Hollanda, Almanya ve Avusturya'nın birçok kentinde onlarca faşist gösteri organize edildi. Bu ırkçı gösteriler yer yer fiili saldırılarla da sonuçlandı.

Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'daki saldırıların da ilk hedefi Kürt kişi, kurum ve esnafları oldu. Ancak saldırılar bunlarla sınırlı kalmadı. Devrimci, ilerici tüm güçleri de hedef aldı.

28 Ekim Pazar günü Köln'de Dom Kilisesi önünde, Türk ve MHP bayraklarının taşındığı, PKK ve Kürtler aleyhine sloganların atıldığı faşist bir miting yapıldı. Hemen tamamı gençlerden oluşan yaklaşık 500 kişilik faşist topluluğun içerisinde 150-200 kişilik bir grup miting sona erdikten sonra alandan ayrılarak "Mala Kurda" (Kürt Evi)'nin bulunduğu Mülheim semtine yöneldi. Burada da önlü ve arkalı iki polis arabası eşliğinde, MHP bayrakları ve sloganlarla yürüyerek, Kürt derneğinin bulunduğu sokağa kadar geldiler. Bu sırada dernekte, çoğu kadınlardan oluşan 10 kişi bulunuyordu. Dernekte bulunanlar faşistlerin geldiğini haber alınca, ellerine sopalar alarak faşistleri sokağın başında karşıladılar. Olayı duyan Kürtler'in hızla dernekte toplanmaya başladıklarını gören, ellerinde bıçaklar, hatta silah olduğu söylenen faşistler dağılıp geri kaçtılar.

Yaşananları baştan itibaren takip eden Alman polislerinin olaylara hiçbir müdahalede bulunmaması dikkat çekti. Polis, ancak bir saat sonra caddeyi trafiğe kapattı ve Kürt derneğinin önünde "önlem" alabildi. İlerleyen saatlerde olayı duyan yüzlerce Kürt derneğe akın etti. Burada herkesi birlik ve dayanışmaya çağıran konuşmalar yapıldı ve sık sık "Biji serok Apo" sloganları atıldı.

Faşistlerin, Kürtler'in yoğun olarak yaşadığı Mülheim semtinde böylesi bir saldırıya yeltenmeleri, şovenist histerinin ve kudurganlığın geldiği boyutu göstermektedir. Bu olay aynı zamanda, Kürt, Türk ve her ulustan devrimci ve ilericilerin faşist-şovenist saldırılara karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği ekseninde mücadeleyi yükseltme sorumluluğuna da işaret etmektedir.

Bir-Kar/Köln

Berlin: "Türk ordusu Kürdistan'dan defol!"

Sermaye devletinin Güney Kürdistan'a yönelik tehditleri ve işgal yönündeki hazırlıkları 28 Ekim günü Berlin'de gerçekleştirilen bir yürüyüşle protesto edildi.

"Türk ordusu Kürdistan'dan defol!", "Avrupa Kürt sorunuyla yüzleşmelidir!" pankartlarının taşındığı yürüyüşte polisin yığınak yapması dikkat çekti.

Yürüyüşte sık sık "Türk ordusu Kürdistan'dan defol!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Biji serok Apo!", "Terörist Türkiye!" sloganları atıldı.

Berlin'in merkezi Kudamm'da tarihi yıkık kilisenin yanında saat 14:00'te başlayan yürüyüş Türk Konsolosluk önünde saat 17:00'de yapılan mitingle sona erdi.

Eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Berlin



ABD'de savaş karşıtı eylemler

Savaş karşıtları ABD'de çeşitli kentlerde eş zamanlı eylemler düzenledi. 'Birleşik Barış ve Adalet Koalisyonu' tarafından organize edilen eylemlerde, Irak'taki işgalin sona erdirilmesi için Bush yönetimine çağrıda bulunuldu.

Binlerce ABD'li, Amerikan Senatosu'nun Irak'ın işgalini onaylamasının beşinci yıldönümünde işgalin sona erdirilmesi için bir kez daha meydanlardaydı.

New York'taki eylemde protestocular, "Savaşı şimdi bitirin!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" yazılı pankartlar taşıdılar, George Bush'u savaş suçlusu ilan ettiler.

Eylemde "Halk bu yağmurlu günde Bush'a ve Kongre'ye Amerikan birliklerini Irak'tan çekmemiz gerektiği yönünde güçlü bir çağrı yapmak için toplandı. Amerikan birliklerinin İran'a girmesini durdurmalıyız ve askerlerimizin evlerine dönmelerini sağlamalıyız" denildi.

Protestocular, Demokratlar'ın ağırlıkta olduğu Kongre'yi de savaş konusunda yeterli çabayı göstermemekle suçladı.

Protesto gösterileri ABD'nin Seattle, San Francisco gibi çeşitli kentlerinde de düzenlendi.

San Francisco'da binlerce kişi, Irak'ta savaşın sona erdirilmesi çağrısıyla gösteri yaptı. Belediye önünde toplanan sendika üyeleri ve savaş karşıtı eylemciler, "Wall Street zenginleşiyor, Iraklılar ölüyor!" sloganı atarak Dolares Parkı'na doğru yürüdü.

Gösteriye 30 bin kişi katıldı.

Chicago'daki savaş karşıtı gösteriye 5 bin kişi katıldı.

Seattle'da gösteri yapan binlerce kişiye Irak'ta savaşmış bir grup asker de katıldı.

Bush'tan Küba kaçınlarına teşvik!

Dünyaya tehditler savuran Bush, Kübalılar'a "rejimi değiştirme" çağrısı yaptı. Kübalı rejim karşıtlarının ailelerinin yanında yaptığı konuşmada Bush, Havana'daki yönetim ve zihniyet değişmediği, komünist rejime son verilmediği sürece, bu ülkeye

yönelik ticari ambargoyu kaldırmayacaklarını söyledi. Küba'nın bir değişim sürecinde olduğunu iddia eden Bush, dünyanın da bu değişimi desteklemesi gerektiğini ve bugünün muhaliflerinin yarının liderleri olacağını iddia etti.

Üstü kapalı bir dille Kübalılar'a ayaklanma, Kübalı rejim kaçınlarına Küba aleyhtarı faaliyetlerini artırma çağrısı yapan Bush, Küba ordu ve polisine de ülke rejimine karşı çıkan Kübalılar'a güç kullanmaması çağrısını yaptı.

Küba'da bir ayaklanma atmosferi varmış gibi bir edayla konuşan Bush'a en iyi yanıt ise geçen gün yapılan seçimler aracılığıyla verilmişti aslında. Küba'da seçimlere katılım %95 oranında gerçekleşmiş ve Kübalılar demokratik haklarını kullanmakta tereddüt etmemişlerdi. ABD arka bahçesinde her türlü ambargoya ve tehdide rağmen, bir şekilde ayakta kalmayı başaran Küba rejimine öfke kusarken, Castro'nun ölümünü ipe çektiklerini de dışavurmuş oldu.

Küba Dışişleri Bakanı, Bush'un sözlerinin ve politikasının Küba rejimini hedef aldığını belirterek, ülkesinin ABD'ye 100 yıl daha direneceğini vurguladı. Kübalı Bakan, Bush'a hitaben "Siz özgürlük getiren bir kişi değilsiniz. Zalim bir kişisiniz. Rejiminiz de özgürlük adına ülkeleri işgal etti, insanlara işkence yaptı, onları katletti" dedi.

Dünya halkları ABD'ye karşı!

Gallup tarafından yapılan bir araştırma, dünya nüfusunun %40'ının ABD'nin dünya üzerindeki rolünden rahatsızlık duyduğunu açığa çıkardı. Londra'da bulunan Avrupa Dış İlişkiler Konseyi'nin işbirliği ile yapılan "2007 Halkın Sesi Anketi"ne göre 52 ülkedeki 57 bin kişinin %40'ı ABD'nin süper güç olmasına karşı çıkıyor. ABD'ye tepkinin en yüksek olduğu ülke %80 ile Bosna Hersek. Bosna Hersek'i %74 ile Lüksemburg, %73 ile Yunanistan izliyor. Sıralar %71 ve Finlandiyalılar da %70'lik oranla onları takip ediyor.

ABD'ye oluşan tepkinin AB'ye verilen desteği de görece artırdığı gözlemleniyor. AB'nin dünya ölçeğinde gelişen süreçlerde daha etkili olmasını isteyenlerin oranı %35. Türkiye'de ise AB'nin etkinliğinin "azalmasını" isteyenler %45'leri buluyor.

İrkçı-siyonistler Gazzelileri boğma saldırısını ağırlaştırıyor!

Soykırımcı zihniyet bir kez daha işbaşında!



Ortadoğu'dan...

Barzani: "Hedef Kürt bölgesidir!"

Barzani Erbil'de İngiliz *The Times* gazetesi ile yaptığı bir röportajda Türkiye'nin sınır ötesi operasyona kapı aralayan tezkeresini değerlendirdi. Barzani; "Ankara, PKK ile sorununu mazeret göstererek her gün biraz daha refah içerisinde ve bağımsız olan Iraklı Kürtler'i durdurmak istiyor" dedi. Türkiye'nin gerçekleştireceği herhangi bir işgal yahut hücum adımını savaş olarak algılayacaklarını açıklayan Barzani, PKK'nin Türkiye için yeni bir sorun olmadığını, bugünkü tutumun gerisinde başka kaygıların olmasının muhtemel olduğunu belirtti.

Barzani; "Ben PKK'nin sadece bir mazeret olduğuna inanmak üzereyim. Türkiye'nin Kürt bölgesine yönelik sürekli ve doğrudan tehditleri ve bu konuda takındığı tavır bize asıl amacın farklı olduğunu düşündürüyor. Hedef Kürt bölgesidir, aksi taktirde biz Türkiye ile PKK arasındaki bir kavgaya neden karışalım ki?" dedi.

Blackwater istifaya neden oldu!

Blackwater skandalı ABD'de istifaya yol açtı. Blackwater şirketinin adı Irak'ta 17 sivilin katledilmesi ile duyulmuştu. Amerika Dışişleri Bakanlığı'nın güvenlikten sorumlu yetkilisi Richard Griffin, Blackwater şirketi üzerinden



gelişen tablo sonucunda istifa ederek, görevinden ayrıldı. Griffin'in istifasına Dışişleri Bakanlığı'nın Irak'ta güvenlik ve denetim eksikliklerine dikkat çeken raporunun yol açtığı söyleniyor.

Griffin en nihayetinde eli kanlı haydutbaşının kurmaylarından biridir. Ancak istifası Blackwater'ın katliamlarından tek başına onu sorumlu tutmaya yetmez. Zira Blackwater skandalı ile beraber ABD'nin Irak'ta sivilleri hedef alan tehdit ve baskısının çarpıcı bir biçimde açığa çıkması sonucu, bir günah keçisi bulmak şart olmuş, Griffin de bir kurmay olarak bu kez "günah keçisi" rolüne soyunmuştur. Zira, Blackwater'ın sivilleri katletmekteki pervasızlığının gerisinde ABD Güvenlik birimlerinin denetim mekanizmasının zayıflığı değil, yılları bulan işgal süreci boyunca ABD'nin katliamlar yoluyla Irak'ı denetimi altında tutması vardır. Blackwater aslında sıradışı bir şey yapmamıştır. Onu diğerlerinden farklı kılan yalnızca suçüstü yakalanmış olmasıdır.

İsrail devleti kurulduğu günden bu yana, genelde üniformasını çıkarıp "sivil"leşen generaller tarafından yönetiliyor. "En iyi Arap ölü Arap'tır" zihniyetini temsil eden bu kast için "en büyük tehlike" Filistinli çocuklardır. Zira böyleleri, her Filistinli çocukta yakın geleceğin direnişçisini görmektedir. Bundan dolayı Filistinli çocuklar, İsrail ordusunun, "öncelikli hedef" listesinin başında yer almaktadır. Birinci intifadının 20 yıl önce patlak vermesinden bu yana binlerce Filistinli çocuğun İsrail ordusu tarafından katledilmesi rastlantı değildir.

Bir süre önce Gazze Şeridi'ne "düşman toprağı" yaftası asan ırkçı-siyonistlerin ilk işi, bir kez daha süt, süt tozu, mama, yoğurt gibi çocukların beslenmesinde önemli yer tutan gıda maddelerinin bölgeye girişini engellemek oldu. Bu gıdaların yanısıra sigara, pil, kumaş, ayakkabı ve benzeri birçok madde uzun süredir Gazze'de bulunamıyor.

Bu kısıtlamalarla birlikte Gazze Şeridi'nin dünyayla bağlantısını alt sınıra çeken İsrail'in, Filistinliler'in iradesini kırma girişimi bir kez daha fiyaskoyla sonuçlandı. Zira boğucu iç sorunlara rağmen Gazze, yine işgal karşıtı direnişin merkezi olmaya devam etti. Acz içine düşen siyonist şefler, kuşatmayı daha boğucu hale getirmeye karar verdiklerini ilan ettiler. Açıklanan plana göre İsrail, Gazze kentinin elektrik, su, akaryakıt ve gıda kaynaklarını kesecek.

İsrail Savunma Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, "Gazze'ye yönelik yakıt sevkiyatının geçen pazardan itibaren kesildiği" ifade edilirken, "Yakıt kaynaklarındaki düşüş, pazar gününden itibaren hissedilmeye başlanacak ve elektriği de ilerleyen günlerde keseceğiz" denildi. İsrail Savunma Bakanı Yardımcısı ve Gazze'ye yönelik ambargonun ağırlaştırılması planının mimarı Matan Vilnai ise, "Gazze altyapısını felç edeceğiz ve uzun vadede Gazze'nin her şekilde ve tamamen bölgeden koparılmasını sağlayacağız" diye konuştu.

İrkçı-siyonistlerin bu soykırımcı planına İsrail başsavcısı bile itiraz etti. Bu itiraz, Gazze'yi boğma planının niteliğini değiştirmese de, siyonist devletin pervasızlığını ortaya koyuyor.

Bu arada bir itiraz sesi de BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon tarafından yükseltildi. Moon, İsrail'in Gazze'ye karşı cezalandırıcı önlemler almasının kabul edilemez olduğunu söyleyerek, İsrail'i bu konuda atacağı adımlar konusunda uyardı. Ancak ne başsavcının ne de BM Genel Sekreteri'nin uyarılarının işe yaraması bekleniyor. Zira onlar ırkçı-siyonizmin destekçileridir. İtirazları, pervasızlığın bu kadar kaba ve vahşi bir noktaya taşınmasınadır.

Bu saldırı bir bütün olarak Filistin halkını hedef almakla birlikte, asıl hedef, yine "zayıf halka" olan çocuklardır. Yani Gazze'yi boğma planı, gerçekte soykırımcı zihniyetin yeni bir görünümünden başka bir şey değildir. Bu tür kuşatmaların Filistin halkının direnme kararlılığını kırmasının mümkün olmadığını artık siyonist şefler de çok iyi biliyor.

İsrail bu pervasız planını dünyaya ilan ederken, ABD ile batılı müttefikleri bir kez daha ırkçı-siyonistlerin arkasındaydı. Bölgedeki gerici Arap rejimleri ise, her zamanki utanç verici suskunluklarını sürdürüyorlar. Filistin yönetiminin başındaki Mahmut Abbas ise, İsrail Başbakanı Ehud Olmert ve diğer siyonist şeflerle görüşerek "çözüm" arıyor. İsrail'in pervasızlığına rağmen, Ehud Olmert'in çözüm konusunda samimi olduğunu sayıklayıp duruyor. Bununla yetinmeyen Abbas, Hamas'la çalışan bankaları tehdit ederek, Gazze'ye giden para akışını kesmeye çalışıyor.

Gazze Şeridi'nde tablo bu kadar vahimken iç çatışmalar devam ediyor. Hamas, El Fetih, kimi zaman ise İslami Cihad'ın taraf olduğu çatışmaların bitirilmesi henüz başarılabilmiş değil. Akıl almaz boyutlara varan bu sorunun çözümü için çaba harcayan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ile Demokratik Cephe'nin ancak kısmi başarı sağladığı bildiriliyor.

Filistin halkının direnişi devrimci önderliğini geliştirene kadar bu tür sorunları aşmak mümkün görünmüyor. Oysa asıl düşman işgalci siyonistlerle onları koruyan emperyalistlerdir. Filistin davasının zaferi için samimiyetle mücadele edenler, tüm güçleriyle bu "aslı düşmanlar"ı karşı savaşmakla yükümlüdürler.

Fado, Fiesta... Vatan, Millet, Sakarya!..

“Bir pazar günü futbol maçı varken devrim yapmak mümkün mü?.. Futbol günümüzün en yaygın batıl inancıdır. Futbol halkın afyonudur...”
(Umberto Eco)

Yükselen şovenizm toplumun tüm kesimlerine sirayet ederken, hemen her yer şovenizmin boy gösterdiği alanlara dönüştürülüyor. Sanal alemde sokaklara, düğünlerden futbol maçlarına kadar her yer birden bire “vatanını seven” insanlarla doluyor, dolduruluyor. Hemen hepsi tuhaf bir histerinin şursuz bir biçimi olarak tezahür eden “tepkiler” çok büyük kitlesellik arz etmese de yaygın ve arkasına büyük destek olarak gerçekleşiyor.

Toplumun “tüm kesimlerinin” bir şekilde müdahil olma çabası, iğreti duran kampanyalara, kimseyi inandırmayı başaramayan yalanların havada uçuşmasına yol açmaktadır. Örneğin ASO (Ankara Ticaret Odası) Başkanı esip gürleyerek Irak’a ambargo için hazır olduğunu söylerken, memleket bütçesinin üçte birinden fazlasını gaspeden orduya yardım kampanyası düzenlemek için “medyanın vitrine” koydukları birbirlerini eziyor. Son olarak şovenizmin kol gezdiği futbol sektörünün de “milli maç” vesilesiyle müdahil olduğu bu yardım furyası “milli takımın” Yunanistan’a yenilmesiyle büyük oranda gündemden düştü. Ancak açılış seremonisine asker selamı verip “vatan için” maç yapan bu kof kahraman yığınının yarattığı atmosfer zaten düzenin kalitesi haline gelmiş stadları “Estergon Kalesi” kıvamına getirdi. Cumhurbaşkanı’nın Cumhuriyet Bayramı vesilesiyle verdiği resepsiyona katılan A Milli Takım Futbol takımı oyuncusu Fettullah’ın kral taşeronu Hakan Şükür, “PKK’nin saldırılarını lanetledikten” sonra Başbakan Erdoğan’a, “Askerliği gelen futbolcu arkadaşlar askere alınmak istiyor” dedi. Erdoğan, Şükür’ün sözlerine, “Bu işleri ayak üstü konuşamayız, sonra değerlendirelim” karşılığını verdi.

Son dönem stadlarda yaşanan “tek yumruk” olmuş şovenist histeriyi ve futbolun tanınan yüzlerinin “bizi de askere alın” çağrılarını varan şovlarını daha iyi okumak için, örneğin büyük her maçta oyuncularını adeta Mohaç meydan muharebesine hazırlayan “vatanpenver” Fatih Terim’in aylık 200 milyara yakın net maaş aldığını söylemek yeterli olacaktır. Yine benzer şekilde yıllık birkaç milyon doların altında maaş almayan futbolcuların bu vatani sevmeleri hem de herkesten çok sevmeleri için “milyonlarca” nedeni olduğunu söylemek yeterli olacaktır.

Milli maç ile başlayan ve lig maçları ile tüm yurt sathına yayılan şoven propaganda, stadları adeta birer arenaya dönüştürürken, Portekiz’i yıllarca ‘3F’ ile, yani fado (arabesk), fiesta (eğlence) ve **futbol** ile yönettiğini saklamayan Salazar’ın ruhu bir kez daha şad oldu. Takımlar ellerinde “terörü kınayan” pankartlarla maça çıkarken, dünün futbol teröristleri birden melek kesilerek basın açıklamaları düzenlediler. “Solcu” bilinen ve amblemine anarşizmin simgesi “A” harfini işleyen Çarşı tribünleri, “132 desibellik” şovenizm şovuyla bir yandan rekor kırarken, diğer yandan faşizmin propagandasını omuzlayarak, “gollerle bile ilgilenmediler bütün maç PKK’yi lanetlediler” sözleriyle burjuva medyanın da alkışını almış oldular. Türkiye futbol endüstrisinin üçlü oligarkı Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş’ın amigolarının yayınladığı “aşığınız renklerimiz, ama bu vatan hepimizin” ibaresiyle başlayan açıklaması da burjuva medyanın Kürt halkına savaş ilan eden satılık gazetelerinde, “3



kulübün taraftarları ülke bütünlüğünü tehdit eden terör olaylarına karşı birlikte hareket etme kararı aldı” biçiminde yayınlandı. *Hürriyet* gazetesi, haberi, “vatan sevgisinde 3 büyükler tek yürek, tek bilek” sözleriyle verdi. Daha dünün medya tarafından hedef tahtasına çakılmış fanatikleri, birden medyanın şefkatli kolları arasında ikiyüzlü bir ittifaka yelken açmış oldular. Bizzat medya tarafından kilit altında tutulması emredilen bu amigolar Kürt halkına nefret, devlete sadakat gösterince birden aynı medyanın övgüsünü alabildiler. Oysa bugün “vatan, millet, Sakarya” diyen bu adamlar, tribünleri “esrarı da çekeriz...” diye başlayan tezahüratlarla inletip mafya ilişkiler ağı içerisinde yöneticilerle kolkola girenlerdi. Hırsız, yolsuzluk yapana, uyuşturucuya, mafyaya kafa sallayıp hatta el pençe divan hazırda bekleyenler şimdi peşlerine taktıkları futbol seyircileri ile Kürt halkına ve onun haklı mücadelesine karşı antlar içerek şoven propagandanın tetikçiliğini yapıyorlar.

Futbolu koskoca bir sektöre dönüştüren, milyonlarca insanı peşinden sürükleyen burjuvazi, bir yandan futbolun kitleleri esir eden o müthiş çekim

gücünü kullanırken, diğer yandan da bu esareti kendi isteği doğrultusunda kullanmayı adet edinmiştir. Sessizleştirilen ve baskı altına alınmış bir toplumda kendini ifade edemeyenler toplu bir intikam akti içerisinde saldırgan ve tepkisel karakteriyle varolurlar. Örneğin “ölmeye gelmiştir” çoğu, ama kastettikleri aslında öldürmek, saldırmaktır, yani amaç yenmek, yoketmektir. Ancak bu saldırganlık kaba bir tedirginlik içinde kendine yer bulur. Toplu hareket etmek dışında kendini herşeye kapatmış tribün müdavimlerinin kendi şiddet eğilimlerini ifade etmeleri için bir anda her kesim için düşman gösterilen Kürt halkına saldırmak eşi bulunmaz bir fırsattır. Ancak onları bu ruh haline iten ve dönem dönem de bundan büyük bir keyifle istifade eden sermaye devletidir. Futbol maçları bugün için düzenin şoven şovlarının ev sahipliğini yapmaktadır. Devlet hiçbir yerde yakalayamadığı kitlesel eylemlere buralarda ulaşabilmektedir.

Genel olarak spor özel olarak da futbolun tarihi sınıflı toplumlarla başlar. Köleci toplumun “sporcuları” bu işi avcılık ve toplayıcılıkla doğada var olma savaşı için yapıyorlardı. Futbol da tüm diğer spor dalları gibi sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla kendine varlık zemini bulmuştur. Yani spor/futbol hep bir efendi eliyle, boş vakit sahipleri eliyle varolmuş ve onların hizmetinde olmuştur. Bunu değiştirecek tek şey ise sınıfsız toplum olacaktır. Bugün için sermayenin mabetleri konumuna dönüşen stadların bu koskoca hipnozdan kurtulabileceğini Alman faşizmi karşısında boyun eğmeyen Dinamokievli futbolcular ve taraftarlar ve endüstriyel futbola karşı ısrarla direnen İtalya’nın Livorno takımı ve taraftarları kanıtlamışlardır. Tıpkı sınıflı toplumun yarattığı boş vakit sahipleri eliyle kendine hayat bulan sanat ve kültür gibi sporu/futbolu da kapitalizmin elinden almak bir görevdir.

Tüm Bel-Sen 1 No’lu Şube Sekreteri ile ırkçı-şoven saldırganlık üzerine konuştuk...

“Birleşik mücadeleyi örgütlemek gerekiyor”

- Mecliste çıkarılan tezkere ile Türkiye “sınır ötesi” bir operasyona hazırlanıyor. Komşu bir halka savaş anlamına gelen tezkereyi meşru göstermek için sermaye iktidarı şovenizmi kışkırtıyor. Diğer yandan işçi ve emekçilere yönelik saldırıları bu atmosferden faydalanarak hayata geçiriyor. İrkçiliğin ve şovenizmin tırmandırıldığı, linçlerin kışkırtıldığı, gericiğin hakim kılındığı böylesi bir ortamda ne yazık ki emek güçleri ortaya çıkmış, işçi sınıfı alması gereken tutumu almış değil.

Türk-İş’ten Hak-İş’e, DISK’ten KESK’e kadar sendikaların bir kısmı gerici bir tutum alırken, kimisi ise net bir tutum almış değil. Oysa böylesi bir ortamda tüm ilerici, devrimci güçlerle emek güçlerinin yükseltmesi gereken şiar “İrkçiliğe, şovenizme ve gericiğe karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” olmalıdır. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Kadri Kılıncı (Tüm Bel-Sen 1 No’lu Şube Sekreteri): Emek, demokrasi, demokratik anayasa ile ilgili çalışmalarımız var. IMF ile yapılan saldırı yasaları var. Bu dönemde 2008 bütçesi ile ilgili eylem programımız var. Tezkerenin çıkmasıyla halklar arasına şovenizm tohumları ekerek işçi ve emekçilere yönelik saldırı programlarını daha rahat uygulayabilecekler. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı sorunun çözüm noktasını gösteriyor. Kürt sorunu ile ilgili resmi ideolojinin tutumu belli.

Ortada Kürt sorunu var. Bu sorun demokratik, barışçıl bir süreçle çözülür. Fakat ülkeyi yönetenlerin böyle bir yaklaşımı yok. Milliyetçilik çitasını yükselterek bu süreci boğmaya çalışıyorlar. Bu Kürt sorununun çözümünü daha da uzaklaştırıyor. Bu süreç 3 Kasım’da Ankara’da yapılacak mitingi, Tuzla tersanelerde gerçekleştirilecek eylemi, Telekom grevini etkisiz bırakacaktır.

- Siz sendika olarak bu gerici atmosfer karşısında tabanınızı bilinçlendirmek, sermaye iktidarının bu oyunlarına karşı uyararak için ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Emekten yana herkesin birlikte, ortak mücadeleyi geliştirmek için neler yapılabilir, diye üzerine çaba harcaması gerekiyor. Birleşik mücadeleyi örgütlemek gerekiyor. İsteklerimizin gerçekleştirilmesi için birlikte hareket etmek şarttır.

Sendikaların üye toplantılarıyla süreci anlatmaları gerekiyor. 3 Kasım mitingine katılmalarını sağlamak gerekiyor. Linç kültürü toplumumuza üstten yayılmaya çalışılıyor. Türk-Kürt ayrımı yapmadan, halkların kardeşliğini yaşama uygulamak gerekiyor. Üyelerimizle toplantılar yaparak aydınlatmaya çalışıyoruz. Neler yapmamız gerektiğini birlikte tartışacağımız bir toplantı gerçekleştireceğiz. Bu süreçte herkese büyük görevler düşüyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Gelecek, özgürlük ve halkların kardeşliği için...

Gençlik taleplerinin arkasında olacaktır!

Düzen içi çatışmada yalanlar ve gerçekler

Bugün kısır bir tartışma içinde emekçilerin ve gençliğin bilinci dumura uğratılmaya çalışılıyor. Gelecek ve özgürlük özlemi bu kısır tartışmalar/karşıtlıklar içinde yok ediliyor. İki kutuplu bir görüntüye bürünen Türkiye’de, toplum bu kutuplaşmanın bir tarafı haline getiriliyor: “Laik” ya da “şeriatçı”, “demokrat” ya da “ulusalcı” olmak!

Tarafların icraatlarına yakından bakıldığında, kendilerine atfettikleri kimliğin gerçeğin ne kadar uzağında olduğu kolaylıkla görülecektir.

Bugün dinci ve liberal gerici kimliği ile demokrasi savunuculuğu yaptığını iddia eden AKP, Şemdinli davasının üzerini örtmedi mi? Uğur Kaymaz’ın katledilmesi sonrası açılan davalar, 13 yaşında da olsa bu ülkede Kürtler’in öldürülmesinin meşruiyetini tanımlayarak sonuçlanmadı mı? Ya da Hrnt Dink’in katillerini kahramanlaştıran aynı hükümetin kolluk güçleri değil miydi? İşçi ve emekçilerin haklarını aradığı her eyleme “çok demokrat” AKP saldırmadı mı? Son 1 Mayıs’taki devlet terörünü ve 2005 8 Mart’ında Beyazıt Meydanı’ndaki terörü hatırlayalım...

Peki, bu kutuplaşmanın diğer tarafındaki o pek laik ve ulusalcı kanat nelerle uğraşılıyor? Cumhuriyet mitinglerinden yansıyan şoven ve darbe çığırtkanı söylemler halen kulağımızda çınlamıyor mu? Laik eğitim nutukları atan ordu eliyle imam hatipler yaygınlaştırılmadı mı? Üniversitelerdeki tüm ilerici birikimi ve muhalefeti ezen ‘80 darbesi kimin eseriydi? YÖK bilimsel gelişimin önündeki en büyük engellerden birisi olarak yıllardır üniversitelerin başında bulunmuyor mu? “Ulusal onur” demagojisi yapan generaller her sıkıştıklarında ABD’nin kapısını çalmıyorlar mı?

Taraflar kendi özgün kimlik ve tutumlarının ötesinde sermayeye hizmette birbiriyle yarışmaktadırlar. Hükümetler dönemsel sermaye politikalarının uygulayıcıları, ordu ise sermayenin bekasını sağlayan temel baskı gücüdür. Bugün AKP eliyle uygulanan neo-liberal politikaların tarihsel sürecine göz attığımızda, karşımıza bu politikaların uygulanması için yolu düzleyen ordu çıkmaktadır. ‘80 darbesi ülkede neo-liberal saldırının önünü düzlemek hedefiyle tezgahlanmıştır. Bu sermayenin politikasıdır ve ordu eliyle uygulanmıştır.

Bugün AKP işbirlikçi burjuvaziden aldığı destekle bu neo-liberal politikaların eksiksiz bir uygulayıcısıdır. Özelleştirmeci, İMF’ci ve AB’ci politikalar, yaşamın her alanını dizginsiz bir sermaye sömürsüne ve piyasaya açma çabası, bu hükümetin bugün halen tutunmasının ve sermaye cephesinden dinsel kimliğine karşın desteklenmesinin yegane nedenidir.

Sistem bütün kurumları ile burjuva sömürü düzeninin bekasını sağlamaya çalışmaktadır. Bugün yaşamımızı köleleştiren tüm uygulamaların ardında bu kurumlar vardır. İşte bu nedenle ortada kocaman bir yalan ve sahtekarlık vardır. Geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmak, sermaye düzenine ve onun kurumlarına karşı hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.

Bugün sermayenin farklı klikleri arasında ciddi bir düzeye varan bir çatışma yaşandığı açıktır. Ancak bu çatışmanın taraflarını iyi okumak gerekir. AKP bugün dinsel gericiliğin temsilcisidir. Ordu ise ikiyüzlü bir

laiklik savunusu perdelemesiyle şoven-milliyetçi gericiliğin temsilciliğini yapmaktadır. Bu ülkenin işçileri, emekçileri, ezilen halkları ve gençliği işte böyle bir çatışmanın tarafı yapılmak istenmektedir. Bu ülkenin ezilenleri ya “gericilikten gericilik beğenerek” bir tarafa eklemenecek ya da devrimci bir cephe açarak her türden gericiliğe karşı duracaklardır.

Düzen içi bu çatışmanın taraflarının aralarında ciddi bir çıkar birliği olduğu açıktır. Çatışan bu güçler, sermaye düzeninin bekasını sözkonusu olduğunda, birbirleriyle gül gibi geçinmektedirler.

Kirlenen bir halkın gençliği olmak, ya da halkların kardeşliği ve özgürlüğünü savunmak!

Son dönemde Kürt halkına dönük saldırıların şoven bir propaganda ile birlikte yaygınlaştığına tanık oluyoruz. Emekçilerin ve gençliğin bilinci halklar arasındaki kin ve nefretin körüklenmesi ile dumura uğratılmaya çalışılıyor. Düzen bu şoven gerici ve faşist saldırganlığı kardeş bir halka, Kürt halkına karşı istisnasız bir bütün olarak hayata geçirmektedir. Şu anda TÜSİAD’ından hükümetine, ordusuna kadar tüm kurumlar, düzen medyası halklar arasında kin ve düşmanlığın yaygınlaşması için tam bir eşgüdüm halinde çalışmaktadırlar.

Sorunun kökleri kardeş bir halkın yıllardır katledilmesi, yok edilmeye çalışılması, ulusal taleplerinin ve özgürlüğünün hiçe sayılmasından çok daha derinlerde. Zira ülkemizde cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Kürt halkı yok edilmeye, asimilasyon ve sürgünlerle ulusal kimliği ezilmeye çalışılmıştır. Kürt halkına dönük yüzlerce katliama, işkenceye tanıklık bu topraklar. Denilebilir ki tüm bir Türkiye haritası Kürt halkının kanı ile sulanmıştır. “Bir halkın işkenceden geçirilmesi”; bu tanımlama belki ilk bakışta çok açık gelmeyecektir. Zira işkence kişiye karşı bir zor ve şiddet uygulaması olarak anlaşılır çoğu zaman. Ancak düşünün köylerinde yıllarca uykularından alınıp meydana toplanıp katledilen, dışkı yedirilen Kürt emekçilerini... Ya da sokak ortasında oyun oynarken panzerlerin ezdiği, kurşunların arasında büyüyen çocukları. Kürdistan’a gitmek de gerekmiyor çoğu zaman. Sadece Kürt olduğu için ülkenin dört bir yanında linç edilmek istenen ya da polis tarafından durdurulan, aşağılanan, gözaltına alınan insanlar... Ya da bırakın kendi dilini konuşmayı, düşünmesi bile engellenen, yeri geldiği zaman katliamlarla, imha tehditleri ile karşı karşıya bırakılan bir halkı. Bugün gözümüzü döndüğümüz her yerde bir halk, Kürt halkı işkenceden geçirilmektedir.

Ancak Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne süren bu katı gerçek, sorunun tek bir yanındır. Bugün ve geçmişte Kürt halkı işkenceler ve katliamlardan geçirilirken, öte yandan da bir halk, Türk halkı kirletilmeye çalışılmaktadır. Yanı başımızda yıllardır kardeşçe yaşadığımız insanlara düşmanlaşmak... Onların özgürlüğünü yok saymak... Yıllardır yaşadıkları tüm sorunlara karşın “kardeş Türk halkı” diyenlerin karşısına kin ve nefretle çıkmak... Bu, şovenizm zehriyle zehirlenmektir. Sonuçları, bu sürece ortak olsun olmasın, bir halkı tarih karşısında sorumlu hale getirmektedir.

Düşünün, bilinci dumura uğratılmış, şovenizmle

zehirlenmiş bir halk kendi sorunlarına sahip çıkabilir mi? Geleceksizlik ve özgürlük bugün sadece Kürt halkının değil, bir o kadar da Türk halkının sorunudur. Ancak geniş kesimler bu sorunlardan uzaklaştırılmakta, sahte bir karşıtlık ve nefretle düzenin kirli siyasetinin ve savaşının bir parçası haline getirilmektedir. Bu açıdan düzen için bir taşla iki kuş vurulmaktadır. Hem “tek dil, vatan, millet” söylemi ile Kürt halkına saldırılmakta, hem de geniş kesimler sahte bir kutuplaşma ile sosyal sorunlardan uzaklaştırılmaktadır.

Kardeş bir halka yönelen namluların önüne geçmek! Bugün bu görev sadece ilerici devrimci güçlerin değil, kirlenmek ve yok olmak istemeyen herkesin temel görevi olmak zorundadır.

Gelecek, özgürlük ve halkların kardeşliği için taleplerimizin arkasındayız!

Liseli gençler olarak bugün geleceğimizi, özgürlüğümüz ve halkların kardeşliği için mücadele etmek zorundayız. Sermaye düzeninin hemen her alanda karşımıza çıkan yalanlarını teşhir etmek, geleceğimizi, bilincimizi, insanlığımızı teslim almak isteyen düzen karşısında devrimci bir alternatif yaratmak sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Bizler toplum genelinde yaratılan faşist şovenizmin karşısına halkların kardeşliği bilinci ile çıkacağız ve bu şoven histeri dalgasının okullarımızda ürettiği / üreteceği karşılığı etkisiz hale getirmeye çalışacağız. Bunun bir yolu doğrudan halkların kardeşliği çağrısını yükseltmek ve düzenin halkları birbirine düşman etmeyi hedefleyen çirkef politikalarını teşhir etmekse, diğer yanı gençliğin gelecek mücadelesini büyütme hedefinden kopmadan hareket edebilmektir. Bu açıdan tam da yükseltilen bu şovenist dalga karşısında kampanyamıza dün olduğundan daha güçlü bir biçimde yüklenmek bizim için ertelenemez bir görevdir!

Önümüzdeki dönem boyunca yürüteceğimiz “Yalanlarımızı da alın gidin” kampanyası ile liseli gençliğe geleceksizliği dayatan sermaye politikalarını teşhir edeceğiz. Bizden para toplarken söyledikleri yalanları, okullarımızı kameralar ve polislerle donatırken söyledikleri yalanları teşhir edeceğiz. Bizlere ÖSS sonucunda vaat ettikleri geleceğin nasıl bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlatacağız. Bizleri sıra arkadaşımızla düşman hale getirmeyi hedefleyen şoven politikalara sundukları her türlü gerekçenin gerçekle hiçbir ilgisi olmadığını anlatacağız!

Önümüzdeki dönemde taleplerimizin arkasında durmak, onları dün olduğundan daha güçlü anlatmak zorundayız. Zira toplumun ve liseli gençliğin gündemi yaratılan şovenist histeri dalgası eşliğinde bulanıklaştırılmış durumda. Bu fırsattan yararlanan sermaye düzeni sosyal yıkım saldırılarına devam ediyor. Bütün toplumu şoven bir atmosferin etkisi altına almaya çalışan düzen, asker cenazelerini haber bültenlerinde boy boy gösterdiği süre zarfında suya, elektriğe, akaryakıtta zam yaptı. İstanbul’da otobüs fiyatları yarı yarıya artırıldı. Milliyetçi hassasiyetlerle oyalanan geniş kesimler bu saldırıların farkına dahi varamadı. İşte düzenin gerçek yüzünün resmi budur.

Tablo bu olduğu yerde bizlere düşen, liseli gençliği kendisine söylenen yalanlara karşı mücadele etmeye çağırılmaktır!

(Liselilerin Sesi, Sayı:18, 15 Ekim-15 Kasım)

Ekim Devrimi 90. yılında!

Partizan'ın "90. Yılında Ekim Devrimi Yolumuzu Aydınlatıyor" şiarıyla düzenlediği, BDSP'nin de katıldığı panel 28 Ekim günü BEKSAV'da saat 15:30'da gerçekleştirildi.

Panelde açılış konuşmasını Partizan adına Derya Aras yaptı. Daha sonra BDSP adına Fatma Ünsal konuştu.

Ünsal yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Lenin'in ifadesiyle 'buz kırılmış, yol açılmıştır'. Bu açılan yol proleter devrimler çağıdır. Bugün kitle hareketi durmuş sayılabilir, karşı devrim 1989 çöküşüyle dünyanın sonunun geldiğini ilan ededursun. Ancak proleter devrimler çağı devam ediyor, burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişkiyi yok edemezler. Aradan 90 yıl geçmiş, o devrimin kazanımları yere çalınmış, Rusya'daki işçi ve emekçiler yoksullaştırılmış ve biz Türkiye'nin devrimcileri olarak 90. yılında Ekim Devrimi'ni kutluyoruz, kutlamaya da devam edeceğiz. Bugün burada ne kadar olduğumuza takılmamak gerekiyor, kitle hareketi geri gider ileri çıkar, sınıf mücadelesi devam ediyor."

Ünsal, Ekim Devrimin açtığı yoldan diğer halk devrimleri ve devrimci ulusal kurtuluş savaşlarının ilerlediğini belirtti. Türkiye'de sol hareketin Ekim Devrimi'nden gerekli sonuçları çıkarmadığına vurgu yaparak, dönemin proleter devrimler çağı olduğuna ve bu devrimlerin gerçekleşmesinde Bolşevik tipte bir partinin taşıdığı öneme işaret etti.

Türkiye'de, demokratik görevlerin kaldığı tespitiyle devrimci yapıların programlarının



demokratik devrimi aşamadığını, Ekim Devrimi'nin ise burjuvaziden kalan demokratik görevleri tamamlayan bir devrim olduğunu ve demokrasi sorununa "hangi sınıf ve kimin için demokrasi" diye bakmak gerektiğini vurguladı. Ekim Devrimi'nden sonra demokrasinin işçi ve emekçiler için proleter demokrasi, burjuvazi içinse diktatörlük olacağını belirterek demokrasinin sınıfsal bir karakteri olduğunu belirtti.

Daha sonra Partizan adına konuşan Derya Aras şunları söyledi: "Ekim Devrimi gösteriyor ki, sadece proletarya bir devrimi sonuna kadar getirebilir. Ekim Devrimi'yle birlikte zorun rolü, devrimci şiddetin gerekliliği, 2. Enternasyonal'deki partilerin

parlamentar yolu tek mücadele yolu olarak öne çıkarmasına karşı en önemli darbe oldu. Ekim Devrimi bu sapmayı ortadan kaldırdı. Egemen sınıfların iktidarı şiddetle parçalanmadan proletarya kazanamaz."

Aras, Bolşevik partisi "Devrimi yapacak olan örgütün de nasıl bir örgüt olması gerektiğini ortaya koymuştur. Çelik disiplinli olmadan çelik bir parti olmadan, ideolojik bir bütünlük olmadan komünist partisi olamaz" dedi.

Marksist teorinin Ekim Devrimi'yle birlikte Rusya'da "somut koşulların somut tahlili"yle geliştirildiğini ve Türkiyeli devrimcilerin de koşulların incelenmesi ve araştırılması konusunda ilgisiz kaldıklarını ifade eden Aras, "Sadece Ekim Devrimi'ni değil, dünya devrimini incelemek gerekiyor, sadece teorik olarak değil, pratik olarak da hataları ve örgütlenme konusunda taktik ve politikalarını araştırmak gerekiyor. Ekim Devrimi'nden sonra Çin Devrimi ve şu an Hindistan, Filipin ve Nepal'de süren devrim süreçlerini bir-iki devrimci hareketin dışında sol hareket değerlendirmiyor. Türkiye devrimci hareketinin inceleme ve araştırma yönü zayıf" dedi.

Aranın ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonda, Lenin'in 4 Nisan'da Finlandiya Gar'ında yaptığı konuşmadan Kışlık Sarayı'nın ele geçirilmesine kadar gelişen süreç anlatıldı. Soru-cevap bölümünün ardından panel sona erdi. Panele 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

MIKE 7. mücadele yılını selamladı

Mamaklı işçi ve emekçilerin, gençlerin devrimci kültür-sanat mevzisi olan Mamak İşçi Kültür Evi 7. kavga yılına giriyor. Mamak İşçi Kültür Evi emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına, faşist saldırganlığa, katliamlara ve şovenist histeriye, sosyal yıkım saldırılarına, sömürüye, bunun sonucu olan yozlaşmaya ve çürümeye karşı sınıfsız, savaşımsız, sömürsüz bir dünyaya açılan mücadele mevzisi. Mamak İşçi Kültür Evi saldırganlığın, zorbalığın dizginlerinden boşaldığı bir süreçte yeni bir kavga yılına daha giriyor. Temelleri işçi sınıfının devrimci programına dayanan devrimci kültür sanat evimiz, nice zorlu dönemlerin içerisinde geçerek daha da çelikleşti. Mayakovski'den, Jara'dan, Brecht'ten, Neruda'dan, Nazım'dan, Yılmaz'dan öğrendiğimiz sanatımızla dövüşmeyi bu yıl da büyük bir kararlılıkla sürdürdük.

Emperyalist barbarlığın, kapitalist sömürünün dizginlerinden boşaldığı bir süreçte 7. kavga yılını "Sosyalizm kazanacak, dünya emeğin olacak!" şiarıyla ele alacağız. Sınır ötesi operasyon söylemiyle birlikte kardeş Kürt halkına, devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırganlığın sokağa taşıdığı bir süreçte Kürt halkıyla dayanışmayı ören bir çalışma yürüteceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin 7. kavga yılını 28 Ekim günü saat 17:00'de düzenlediğimiz etkinlikle kutladık.

Etkinlik İşçi Kültür Evleri'nin 6 yıllık emeğinin ürünü olan eylem, etkinlik, kampanya



vb. fotoğraflardan oluşan tanıtım sunumu ile başladı. Sunum "Açlığa, yoksulluğa, sefalete, geleceksizliğe, uyuşturan, yozlaştıran, çürüten, kapitalizmin yoz kültürüne karşı yeni bir dünya yeni bir kültür mücadelesinde Mamak İşçi Kültür Evi 7. mücadele yılında!" şiarıyla başladı. Yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesinde Mamak İşçi Kültür Evi'nin paylaşımın, kardeşliğin, üretimin devrimci mevzisi olduğu ifade edildi. Faşist saldırganlığa, şovenist histeriye, faşist katliamlara karşı Mamak İşçi Kültür Evi'nin nasıl devrimci mevzi olduğu başlıkları altında sunum yapıldı.

Sermaye iktidarının son süreçteki saldırılarına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği çağrısı yapıldı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evleri Tiyatro Topluluğu Nazım Hikmet'in "Fakir bir şimal kilisesinde rahip ile şeytanın görüşmesi" şiirini oyunlaştırarak sundu. Topluluk programına toplumcu gerçekçilik akımına değinen bir sunumla başladı. Ardından Nazım Hikmet'in, Enver Gökçe'nin, Ahmet Arif'in şiirlerinden oluşan bir dinleti sundu. Tiyatro ve şiir ilgiyle izlendi. Etkinlik çekilen halaylar ve Mamak İşçi Kültür Evleri'ni daha da büyütme çağrısıyla son buldu. Etkinliğe 50 kişi katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evleri

Emekçi haklarına sahip çıkan yok!



Geniş kitleleri ilgilendirdiğinden dolayı Telekom grevi çok büyük önem taşımaktadır. Bu grevde elde edilecek zafer, belki de yıllardan beri uyuyan bir kesimi tekrar harekete geçirecek. Fakat daha ilk günden kesilen kablolar, iletişimdeki sorunlar döküldü ortaya. Medya emekçilerin üstüne saldırdı "şimdi grevin sırası mıydı" cümleleriyle. Hatta bazı yayın organları bu durumu öylesine abarttı ki, savundukları tez onları komik duruma düşürmekten öteye gidemedi.

Herkes suçu emekçilere atıyor. Kimse onları bu tercihe itenlere soru sormuyor! Hatta medya, işverenleri neredeyse "kahraman", grevcileri "vatan haini" ilan etmek üzere. Söylenen tüm cümleler onlar üzerinde psikolojik bir baskı oluşturmaktadır.

Bu tablo gerçekten sınırlarımızı bozuyor.

Anayasa tartışmalarını türbana odaklayanlar, sığ düşünceden kurtulup biraz da emekçi haklarını gündeme taşıyalar, inanın herşey daha güzel olacak...

Türkan Aladağ
(Acıbadem İl Telekom Müdürlüğü/ Tekniker)

Mücadele Postası



Beşiktaş'ta özgürlük talebi!

8 Eylül ve 10 Eylül 2006 tarihlerinde yapılan kurum baskınlarında onlarca devrimci gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Tutuklananların duruşması 26 Ekim günü başladı. İçerde duruşma devam ederken dışarıda da 10 Eylül tarihlerinde basılan kurum üye ve temsilcileri eylem gerçekleştirdiler. Barbaros Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde "Özgürlük ve adalet istiyoruz!/ESP" pankartı açıldı. Okunan basın açıklamasında, tutukluluk halleri devam eden devrimcilerle dayanışma çağrısı yapıldı. "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Sosyalist basın susturulamaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "TMY 301 iptal edilsin!", "Tutuklu gazeteciler serbest bırakılsın!" sloganlarının atıldığı eyleme Eğitim Sen 3, 4, 5, 6 No'lu İstanbul Şubeleri, Emekli-Sen Kartal Şubesi, FHDD, Limter-İş, Tekstil Sen, EHP, EMEP, 78'liler Adalet Derneği, İHD, EKD, SGD destek verdi.

Daha sonra TGDP sözcüsü Necati Abay konuşma yaptı. Bugün görülen davanın TMY'nin yargılandığı bir dava olduğunu söyledi. Eyleme yurtdışından duruşmayı izlemek için gelen delegasyon temsilcileri de katıldılar. 80'i aşkın kişinin katıldığı eylem, sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Katalizör liseli gençliğe ulaşmaya devam ediyor!

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak, 31 Ekim günü Teğmen Ali Rıza Akıncı Lisesi'nde ve farklı liselerden gençlerin beklediği duraklarda yerel yayımlarımız olan Katalizör'ün militan satışını gerçekleştirdik. Okul çıkış saatinde gerçekleştirdiğimiz satışla ilgi odağı olmayı başardık. Özellikle ticari eğitim, ÖSS ve zorunlu din dersi vb. sorunlar üzerine konuştuğumuz liselilerle çözüm yolları üzerine sohbetler gerçekleştirdik. Mücadelenin önemini anlattık.

Kolluk güçlerinin provokasyonlarına rağmen faaliyetimize devam ettik.

İLGP Girişimi'nden liseliler

Rıza Kuas anıldı...

TİP ve DİSK'in kurucularından ve Lastik-İş Sendikası onursal Genel Başkanı Rıza Kuas 30 Ekim günü Edirnekapı'da mezarı başında düzenlenen törenle anıldı.

Anmada Rıza Kuas şahsında tüm emekten yana mücadele edenler için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan bir konuşma yaptı.

Karacan yaptığı konuşmada, "Sendikamız Lastik-İş, Rıza Kuas'ın önderliğiyle, Türkiye sendikal hareketi içinde kendine özgü bir kimlik kazandı ve geleneklerini oluşturarak bugüne ulaşabilmesini sağlayan birikimleri yarattı. O birikimler 60 yıllık mücadele tarihinde, bir yandan

sermayenin yoğun saldırılarına, öte yandan askeri darbenin yasak ve baskılarla dolu yok etme uygulamalarına karşı direnme gücünü oluşturdu..." dedi.

Ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir konuşma yaparak, "İşçi sınıfının mücadelesine katkı sunanlar unutulmuyor. Adları işçi sınıfının yüreğinde altın harflerle yaşıyor" dedi.

Şişli Belediyesi'nden işçilerin de katıldığı anmaya 250 kişi katıldı.

Tümka-İş, DİSK, Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Tekstil-İş ve Nakliyat-İş anmaya çelenk yolladılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Kardelen Ayşe" gerçeği!

Son günlerde televizyon ekranlarında sıkça verilen bir reklam izleyenlere oldukça duygusal anlar yaşıyor. Ufak yaşta devletin "elinden tuttuğu" ve okuttuğu "Kardelen Ayşe", büyüyor ve yeni "kardelen"ler yetiştirmek üzere "vatani görevi"ni yerine getiriyor.

"Haydi kızlar okula" kampanyasının bir parçası olan "kardelen"lerin sponsoru Turkcell. Benzer kampanyalarla devlet, STK, sanatçı, medya, sermaye elbirliği ederek kapitalizmin köklü sorunlarından biri olan eğitime sözde çözüm buluyorlar! Özellikle devletin ablalarını, babalarını, abilerini, kardeşlerini "terörist" diye katlettiği, köylerini yaktığı, yerinden yurdundan göçe zorladığı, analarına tecavüz ettiği Kürdistan'daki kızlarımızı seçiyorlar bunun için. Böylelikle Kürt halkının çocukları, özellikle de kız çocukları, kendilerini on yıllardır imha ve inkar eden devletin "koruyucu" ve "kollayıcı" kanatları altında asimile ediliyorlar. Ulusal hak ve özgürlük istemleri daha o yaşlarda yok edilerek düzenle bütünleştiriliyorlar. Ya da tıpkı "Kardelen Ayşe" gibi devlete ucuz işgücü olarak yetiştiriliyorlar.

Sözkonusu reklam filminde rol alan "Kardelen Ayşe"nin hayat öyküsü buna bir örnek. Reklam filminde rol alan Elif İmenç, 300 YTL sefalet ücretiyle sözleşmeli olarak devlet kapısında çalışıyor. Kadrolu olarak atanmamış. Zira devlet bilinçli ve sistemli bir tarzda kamu emekçilerinin işgüvencesini gaspeden yasaların hazırlıklarını yaparken yeni mezun öğretmen adaylarını da sözleşmeli, ücretli vb. şekillerde istihdam ediyor.

"Kardelen Ayşe" reklam filminde oynayan Elif öğretmen reklamda olduğu gibi burslu okumuş ve Mardin Yeşilli'de öğretmenlik yapıyor. Ancak masal buraya kadar. Zira Elif öğretmen işgüvencesiz ve her an atılma tehdidi altında ayda 300 YTL maaşla vekil öğretmenlik yapıyor. Üstelik Sosyal Bilgiler öğretmeniyken İngilizce öğretmenliği yapıyor. Kamu hizmet sektörünün piyasaya açılması sonucu hem hizmetten faydalananlar hem de hizmeti sunanlar ağır saldırılarla karşı karşıyalar.

"Kardelen Ayşe"lerin kurtuluşu ücretli kölelik sistemine karşı mücadeleden geçiyor!

Texim İşçi Bülten çıktı!

Texim Fabrikası'nda yaşanan hak gasplarına karşı mücadele yürütülüyor. Sorunlara karşı bir dizi eylem, toplantı, bildiri, afiş çalışması yapıldı. Bu eylem ve etkinliği Merter havzasındaki diğer fabrikalara duyurmak ve diğer fabrikalara örnek olması amacıyla Texim İşçileri Bülteni'ni çıkarttık.

Bültenden havzadaki diğer fabrikalara seslenerek örgütlü mücadelenin önemini anlattık ve mücadeleye çağrı yaptık. Yanısıra iş hukuku, şiir, fabrikadaki somut sorunlara karşı neler yapmalıyız, nasıl bir yöntem kullanmalıyız konularıyla ilgili yazılar hazırladık. Bültenimizin dağıtımına devam ediyoruz.

Halkların kardeşliği şiarını yükseltelim!

Şovenist dalganın yükseldiği şu günlerde işgale ortak olmaya çalışan sermaye devleti "terör" bahanesiyle tezkereyi meclisten geçirdi. İçeride işçi ve emekçileri sefaletle mahkum edenler halkları birbirine düşman etmeye çalışıyor.

Bizler Türkü, Kürdü, Çerkezi, Lazı hepimiz mahallemizde aynı sorunları yaşıyoruz. Fabrikalarda, atölyelerde kötü ve sağlıksız koşullarda sefalet ücretine çalıştırılıyor. "Terörle mücadele" adı altında Kürdistan'da yürütülen kirli savaşta ölen askerler işçi ve emekçi çocuklarıdır. Ölen askerleri kirli savaşa gönderenler Türk ve Kürt halklarını birbirine düşman etmeye çalışıyorlar.

Bizler emekçi kadınlar olarak Türk ve Kürt halklarını birbirine düşman etmeye çalışan sermaye iktidarına karşı bulunduğumuz her alanda Kürt halkıyla dayanışmayı örmeye çalışıyoruz. Tüm işçi ve emekçilere, kadınlara sesleniyoruz, ekmeğimizi paylaştığımız komşuımıza, arkadaşımıza, sınıf kardeşimizle bizleri düşman etmeye çalışanlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

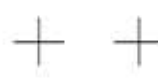
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.



Gelecek, özgürlük ve halkların kardeşliği için



6 Kasım'da alanlara!

